

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kosegarten, Friedrich Franz.; samlet af Lorenz
Flammenberg ; [Friedrich Franz Kosegarten] ;
oversat af det Tydske [ved Søren Hempel].

Titel | Title:

Maneren : en Under-Historie af mundtlige og
skriftlige Traditioner

Udgivet år og sted | Publication time and place: Odense : hos S. Hempel & Comp., 1798

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 386 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller
fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the
work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always
remember to credit the author.



Maneren.

En

Under = Historie

af

mundtlige og skriftlige

Traditioner.

samlet

af

Lorenz Glammenberg.

Oversat af det Tydske.

Odense 1798,

hos S. Hempel & Komp.,
Eiere af Høus Stifts Adressecomtoir.



Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a date or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a date or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a date or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a date or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, likely a title or page number, appearing as a faint, mirrored impression.



De Tider ere vel forbi, da man brændte
Hexe og Troldmand: men Kilderne, hvor-
af disse Menneskeheden og Fornuften bestam-
mende Gyseligheder udsprang; ere desværre!
intet mindre end udtørrede. Ivertimod spo-
res Hænget til det Underlige, Troen paa hem-
melige Kunster og høiere Væsners overnatu-
rlige Virkning i Sandseverdenen at herske blant
Mængden paa en Maade, der rimer sig slet
til Benævnelsen af vort Aarhundrede, som det
filosofiske. Næsten maatte man troe, at
Sværmerie og Doertroe gik lige Skridt med
Oplysningen; om ikke de første endnu fore-

komme

komme den sidste, eller i det mindste gjøre dens almindelige Triumf sildig og besværlig.

Navnene Tagliostro, Mesmer, Schrepfer, Gasner, St. Germain, Schwedenborg &c. foruden en Sværm af andre, subalterne eller mindre bekiendte Goglere og Bedragere, hvilke ved deres Blendværk forblindede den lærde, som den ulærde Verden, og, ved den Beundring de opbaakte, forhvervede sig i alle Lande en utallig Mængde Profelyter, Tilhængere og Forsægttere af deres Underkræfter, bevise tilstrækkeligt, hvad listige, forslagne Hoveder — som forstaae at drive deres farlige Konst planmæssig og systematisk, og at benytte eller lede deres Tidsalders Aand og Stemning — formaae over den store Hob af deres ærlige, lettroende, eller

ikke

ikke skarpsynede nok, eller ogsaa fæls til Sværmerie hengivne Medmennesker. De nærværende, i den største Deel af Europa herskende Revolutions-Uroligheder, den snart forhaabede almindelige Fred, som pludselig vil opløse flere talrige Armeer i deres heterogene Elementer, og giøre en Mængde Mennesker næringsløse, tørde ikke formindske Tallet paa arbejdsske Eventyrmagere og Lykkeriddere, hvilke, som en sine Dæmninger oversfigende Strøm, ville udgyde sig i de for Krigens Elendigheder skaaede Lande, for der, paa Lettroenheds og Uerfarenheds Beforsning, at øve deres hemmelige Konster. —

At blotte sige farlige Bedragere, eller forud at betegne dem fiendeligt, i det man drager Gløret af deres saakaldte Hemmeligheder,

og

IV

og fremstiller det inderste Driveværk til deres magiske Beglæder i alle sine Aarsager og Virkninger; herved tillige undergrave Indbildnings- troens Bygning i Hensyn til Mændernes Næste, og især at formindske hine uvilkaarligt rædselsfulde Indtryk, de Jagttagelser giøre paa os, der ikke strax paa Stedet tydeligt indlyse som naturlige Følger af en i Naturens ordentlige Kræfter grundet Aarsag, og saaledes ved gjentagne Bestræbelser endelig at give Overtroen sjædsdelige Stod, og forebygge ethvert Bedrag, som indhyller sig i Manerie — dette, tyktes os, maae være en kjær og hellig Pligt for den Forfatter, der i sine Skrifter har Almue-Oplysning og Moralitetens almindeligere Udbredelse til Siemod.

Dette var Forfatterens umiskjendelige Siemod med nærværende Skrivt. "Denne Fortælling"

figer

— siger han selv i Fortællingen til Originalen —
 ”maae i sin Sammenhæng synes saa un-
 ”derfuld og utrolig som den vil: saa kan jeg
 ”dog indestaae for Sandheden af adskilli-
 ”lige enkelte Træk. Tilforladelige
 ”Traditioner have hjulpet min Fantasi til,
 ”at sammenknytte et romantisk Ganske, hvis
 ”Traade løbe langt ud fra hinanden, men dog
 ”tilsidst forene sig alle i een Middelpunkt.” —
 Og virkelig udvikler denne Under-Historie sig
 i Enden saa tydeligt, at den bærer ikke al-
 lene Sandhedens, men selv den høieste Sand-
 synligheds Præg. Mange Landsprodukter af
 liggende Indhold ere blevne til udenlands;
 adskillige deraf have endog vundet udmærket
 Berømmelse; men kun til yderst saa af disse
 Historier er Udkastet gjort med saa glødende en
 Fantasi; ikkun yderst saa ere fortalte saa hen-
 riven.

VI

rivende, at de fra Begyndelsen til Enden holde
 Læserens Nysgierrighed i en saa vedholdende
 Spænding; kun yderst saa opstille en saa vel-
 ordnet Række af Situationer, af hvilke den
 ene stedse er interessantere end den anden, og
 som ved deres sande, levende Kolorit stille sig
 saa beskueligt for Læserens Bine, ophidse hans
 Indbildningskraft saa meget, at han ikke troer
 at læse, men selv at see dem, at han haaber,
 frygter, glæder sig eller sættes i Forfærdelse
 med de i Fortællingen handlende Personer;
 kun yderst saa endelig have opnaaet den dob-
 belte, lige tunge Hensigt: at gaae og un-
 derholde, saa lykkeligt som denne. Deraf
 ogsaa dens saa almindelig gunstige Optagelse
 udenlands, at vi ligeledes tør smigre os med,
 ved dens Forplantelse paa fædrelandsk Grund
 at fortjene vore Læsers Bifald.

Udgiverne.

Forste Affnit;

Mundtlige Traditioner.

Stormen hylede over Elven; Haglen raslede
paa Vinduerne; Kragernes Skrig forkyndte Hø-
stens Afsked, Veirhanerne peeb deres Dødesang;
da sadde to fortroelige Venner ved Kaminen og
høitideligholdte Vinterens Komme; Herman og
Helsfred, et sømt og standhaftigt Broder: Par. —

I hele tredive Aar havde de Edle ikke seet hin-
anden; fordi deres forskiellige Kald skilte dem fra
hverandre; fordi Herman, da han forlod Akade-
miet, fulgte sin Skiebne i langt fraværende Egs-
ne, og Helsfred, nogen Tid derefter, til Trøst og
Støtte for sin gamle Fader, ilede til sit fraliggende
Hiem. Førend dette skeete, giennemvandrede
den Sidste Tydsklands yndigste Deel, men ingens-
steds behagede det ham; berøvet sin Ven, fandt
han

han ingensteds Fornoielse — ingensteds Noe og Tilfredshed. Endelig søgte han disse uundværliche Ledsagere i Sines Skib, og fandt dem. Hans Fader, en halvfierdsindstyveaarig, munter Olding, levede endnu ti Aar, ham til Glæde og Mønstre; tolv Aar vleyede og forsergede han endnu sin Moder, og nu havde han alt i otte Aar levet alene med sin Søster. Temperament, Lune og Erfaring havde tidlig givet ham Leede for Ægteskanden. Nu, da han nærmede sig sit tredsindstyvende Aar, nu mærkede han, hvad der fattedes ham, hvad han endnu manglede, for at blive fuldkommen lykkelig. For at bortslaae Tungsindighed og Griller, besluttede han, at paatage sig en Reise, saa vidt omkring som Kald og Forretninger tillode. Hans Søster vogtede imidlertid hjemme den fredelige Hiord.

Overalt fandt Hølfred endnu sin Ungdoms Venner, overalt gamle Selskabsbrødre og Medstuderende i Skoler og ved Akademier. Endelig lykkedes det ham, at opspørge den dyrebareste af alle —
 sin

sin oprigtige Herman. Vel smaaestiendte Hølsfred ved sig selv over, at han i saa lang Tid intet lod høre fra sig, at han aldrig havde ladet ham give Forsikring om sit Liv og sit Vensteb, aldrig, siden deres Skilsmisse, givet Efterretning om sin Sundhed og øvrige Levnet. Dog den glade Tanke, at han endnu lever, at han er lykkelig og tilfreds, kom ham snart til at forglemme alt dette; uden Ophold steg han i sin Bogn, og reiste i eet væk, til han var hos sin Ven, til han var i Hermans Arme.

Han fandt den Edle i Lykkens Skied, i den saligste Roligheds Skied. Ved hans Side levede en grundærlig tydsk Kone, lige fuldt Hustru, Moder og Huusmoder. Mange fromme og gode Børn havde Himlen tildeelt ham. To af disse havde alt givet ham Verneborn, som legede ved hans Fodder. Velstand og Velsignelse blomstrede omkring ham, Glæden tronede paa hans Pande, Freden høit i hans Hierte.

"Gud!" — raabte han, da den henrykkende J: giensjælse af hans Ven tillod ham at tale; — "Gud!"
 "raabte han, og saae taknemmelig mod Himlen;
 "— saa ere da alle mine Ønsker opfyldte! O Hjel:
 "fred! Helifred! Mindet om dig var den eneste
 "Bitterhed, som undertiden giorte mig Glædens
 "Kalk smagløs. Du lever — du lever: jeg har
 "intet mere at bede den Høieste om, end en Ens:
 "de, liig mit nærværende Liv!" —

Helifred fortalte nu, efterat Glædens første Ruus var forbi, hvor flittig han havde eftersøgt sin Ven, beregnede, hvor mange Breve han havde skrevet, for at indhente Oplysning om ham, og var i Begreb med, at bebreide den troefaste Herman sin Efterladenhed; da denne drog et Brev frem, hvori en gammel Vekjendt gav ham den Efterretning:

"Helifred har forladt Videnskaberne, og fattet
 "Lyst til Pallas's mindre behagelige Side, er drar
 "get med i den syv: aarige Krig, og, efter al Sand:
 "synlighed, bleven et Offer for sin Tapperhed.

"Til

"Til din Tænkemaade" — blev Herman ved, da hans Ven havde læst hin Skrivelse — "synes denne Levemaade mere passende, end stille, huslig Levet; hvorledes kunde jeg altsaa tvivle om Sandheden af den brave Erichs Beretning? Jeg har begravet dig; hvad mere kunde jeg gjøre for dig?"

Helfred saae sin Ven retfærdiggjort, og glædede sig nu dobbelt over Udførelsen af sin Beslutning: at besøge Herman.

"Broder!" — raabte han — "lad os glemme Al det der, og leve, — saa længe det er mig forendt at blive hos dig, — som om vi endnu vare Ynglinge, som om de tredive Aar, hvori vi ikke have seet hinanden, aldrig havde været!"

Hermans Kind glædede. Han rakte sin Helfred Haanden, og begge begyndte et Liv, som aldrig — som ingensinde blev lykkeligere ført.

Ser Dage vare de nu alt hos hinanden. Her
 man boede paa et Landgods, som laae ved Elven,
 og rundt om var omringet af Skov; altsaa og-
 saa om Vinteren det behageligste Opholdssted for Helt-
 fred, som var en lidenskabelig Elsker af Jagten.
 Hver Morgen gik Jagten for sig. Da straisede de
 raske Gamle Mark og Skov igiennem, indtil de
 endelig begge ved Middagstid vendte trætte hjem,
 hvor et kraftigt Maaltid og gammel Rhinskviin
 biede paa dem. Med den inderligste Fornøjelse
 sadde de siden i Fortrolighed sammen, og fordreye
 Tiden ved indbyrdes Snak og Drik, indtil Afs-
 tenen brød frem, og Kamin-Ilden oplyste det
 mærkende Bærelse. Da bleve stoppede Piber,
 Stole satte til den varmende Ild, og nu begyndte
 Fortællingen om det, som var tildraget sig siden
 deres Skilsmisse. Saaledes svandt for begge
 Vennerne Dage som Timer, og Heltfred tænkte
 endnu ikke paa sin Vortreise. —

Altsaa, Vinden stormede, Haglen rasede. Helt-
 fred og Herman maatte i Dag opsætte Jagten,
 blive

blive ved Kaminen, og søgte og sandt stedse nyt Stof til tidsfordrivende Underholdning. Det umilde Veir leedte til alvorlige Samtaler. Man talte om Krigens Tider, om overstandne Farer, og mange andre forbigangne Sorger og Lidelser. Det blev Aften, og Stormen rasede stærkere; Luen svævede frem og tilbage i Kaminen, og truede at gaae ud. Fader Herman gav den nye Næring, og skød Aften sammen. Høit luede Ilden igien, og knaldrende modstod Brandet Fortærelsen.

"Broder!" — tog nu Helfred, som imidlertid tiende havde stoppet og tændt en frisk Pibe, Ordet: — "Broder! troer du overnaturlige Begivenheder? — Troer du Spøgelsjer?"

Herman rystede smilende med Hovedet.

"Jeg" — blev Helfred ved: — "jeg ikke heller. Men paa min Reise igiennem Tydskland har jeg oplevet en Række af Eventyrer, som jeg endnu den Dag ikke veed at forklare mig."

Herman

Herman hørte opmærksom til, og ventede med
 taus Langsel at erfare sin Vens sælsomme Begiven-
 heder. Helfred lod ham ikke lange vente; men
 begyndte:

Det var just Messetid, da jeg ankom til Frank-
 furt. Brinken af Riobere og Sælgere, de
 mange tidsfordrivende Afverlinger, Hørefindelsen
 af saa mangen Bekendt, alt dette lovede mig den
 behageligste Underholdning, og jeg besluttede at
 opholde mig nogle Uger i denne Stad.

Gjæsthuset, hvori jeg logerede, var fuldt af
 Fremmede. Mellem disse udmærkede sig fornem-
 melig en gammelagtig Mand af et besynderligt Ud-
 vortes. Hans Person indgød Arefrygt; hans
 Dragt var simpel, men kostbar, og lod i ham for-
 mode en rig Kavaleer: han beboede de første Væ-
 relser i Gjæsthuset. Kun et Vink af ham og en
 Kareth med sex Heste og fire Betientere vare ved
 Haanden. Paa alle offentlige Steder, ved alle
 For:

Borlystelser fandt man ham; men, hvad der til-
drog sig min Opmærksomhed, altid ene, altid for
sig selv og nedsænkt i den dybeste Eftertanke.
Jeg blev oftere væk, hvorledes han, han maatte
være hvor han vilde, ingen Agt gav paa det, som
foregik omkring ham; hvorledes han, som en, der er
nedtrykt af indvortes, heftig Græmmelse, listede sig
afstedes omkring, og syntes at forglemme sig og
alt, hvad der omgav ham. Ogsaa hiemme var
han altid ene paa sit Værelse. Indgangen her-
til forekom mig steds at være tillaaet. Strax
efter Middagsmaaltidet førte han ud, og kom sæd-
vanlig først silde ud paa Natten tilbage igjen.

Jeg spurgte Barten i Gæstehuset: hvo den søre
Mand var? Han trak paa Skuldrene. Jeg spurgte
Opvarterne. De gjorde det samme.

"Men" — raabte jeg fortrydelig — "man maae
dog vide, hvorfra han er? Hans Tienere kunne
jo give Oplysning derom!"

Tieners

"Dienerne" — svarede den sidste Opvarter, som jeg desaaarsag henvendte mig til — "ere stumme, som Herren. Man siger, at han er en Engelsk Lord. Det er alt hvad jeg veed."

Fra første Øieblik formodede jeg det samme. Paa min Reise havde jeg allerede haft Leilighed, at lære at kiende Engellænder, og denne Mand forekom mig ganske at have det samme Væsen som disse. Hvad hans Tungstindighed angik, saa troede jeg, at han havde Spleen *), og bekymrede mig ei mere om ham. Disse ubehagelige Tildragelser forbad mig ogsaa snart, at mærke paa fremmede Gienstande.

Neppe havde jeg været tre Dage i Frankfurt, saa mistede jeg min Pengebørs. For dette Tab gav jeg min Uagtsomhed ved Indgangen til en Bod, hvor man foreviste udenlandske Dyr, Skylden, og satte mig for, i Fremtiden at passe bedre paa. Midlertid erfarede jeg den følgende Dag, at min anvendte Opmærksomhed uagtet, et nyt Tab. Jeg fandt en Silhouetring med brillant Indfatning.

Jeg

*) En i Engelland herskende melanfolsk Syge.

Jeg vidste sikkert, at jeg endnu Aftenen før havde
 haft denne Ring paa Fingeren, og at jeg, da jeg
 gik til Sengs, havde lagt den paa Bordet. Jeg
 examinerede Opvarterne i Gæstehuset. Alle vare
 de misfornøiede over mine Undersøgelser, og fort —
 Ringen var borte.

Den tredie Dag efter det første Tab gik jeg i
 Stuepils huset. Under Torklædet i min høire
 Looellomme havde jeg en Dose af ringe Vardie.
 Midt under Forestillingen beder min Nabo mig
 om Tobak. Jeg griber i Lommen efter min Do-
 se: — den var borte. Byveriets Ubetydelighed
 afsvang mig et Smil. Roelig oppebiede jeg En-
 den paa Stykket, og var hiertelig glad, at jeg
 havde ladet min Børs blive hjemme.

Stykket var ude. En Dreng lysede mig med en
 Fakkell til et nærliggende Spisehuus. Jeg vil see
 hvor mange Klokker er, tager efter mit Uhr: —
 Uhret er borte.

For:

"Førdømte Ulykke!" mumlede jeg. Drengen med Falken krævede sin Betaling. Jeg gav ham den, og traadte ind i Spisesalen. En af mine Venner gjorde den Anmærkning, at jeg saae bleeg ud, og spurgte: om jeg var syg? Jeg svarede nei, og satte mig til Bords. Uden at mærke paa, hvo der sad mig næst, skyndte jeg mig at spise, og stod derpaa op fra Bordet med den faste Beslutning: strax at indpakke min Koffert, og, saasnart Dagen gryede, at reise videre; thi nu holdt jeg mig fast overbevist om, at visse Messesfolk havde taget nøie Kiende paa mig. I det jeg skyder min Stool tilbage og vil forlade Bordet, høres paa engang tæt ved mig en Stemme:

"Min Herre! hvad er Klokken?" Jeg gav intet Svar, fordi dette Spørgsmaal paa nye mindte mig om mit fortrædelige Tab, og vilde gaae videre.

"Min Herre! hvad er Klokken?" gientog den samme Stemme.

"Jeg

"Jeg veed det ikke!" svarede jeg nu, uden at see mig om, og betalte Opvarteren for Maaltidet.

"Har de ingen Uhr?" lyder det paa nye bag mig. Mere af Fortrydelse end af Høflighed vender jeg mig, og — Broder, tænk dig min store Forundring! — Spørgeren som saa utaalmelig forlanger at vide Tiden af mig, er min Naboe i Giesthuset, er den Mand, som endnu for saa Dage siden saa heftig vakte min Nysgierrighed.

Han saae stift paa mig, som om han ventede Svar paa sit Spørgsmaal. Det gav jeg ogsaa: "Min Herre" — stammede jeg — "mit Uhr" —

"Er Dem frakommet!" — faldt den Ubekiendte mig rast i Ordet: — "Men jeg har hentet Tyven ind. Her er det!" —

Guld af Forundring stod jeg som ube af mig selv. I min Siel opsteeg strax det heftigste Ønske efter at vide Gierningsmanden; for ogsaa at saae Oplysning

lysnings om mine andre bortkomne Sager. Thi at en og den samme havde berøvet mig det altsammen, syntes mig nu uden for al Tvivl. Men før end jeg endnu formaaede at yttre dette Forlangende i Ord; saa havde jeg ogsaa allerede mit Uhr i Haanden, og borte var den Ubekiendte.

Jeg gif heel takkefuld hjem. Den Ubekiendte var ikke kommen endnu. Han kom først om Middnat, som sædvanlig. Jeg sprang ud af Døren, da jeg hørte ham komme op af Trapperne, giorte ham en dyb Kompliment, og bad ham, at tillade mig et Spørgsmaal. Men, uden at bemærke mig, gif han i dybe tungsindige Tanker hastig forbi, tog sin Tiener Lyset af Haanden, og lukte Døren i efter sig.

Alle mine følgende Forsøg paa at faae den Ubekiendte i Tale bleve frugtesløse, som dette første. I Giesthuset lukte han sig inde, paa Forsalen bemærkede han mig ikke, og paa offentlige Steder undveeg han mig. Misfornøiet over dette uheldige

lige

lige Forhold, gjorde jeg mig heller ingen videre Umage for at komme i noiere Bekendtskab med dette sære Menneſte.

Imidlertid vare tree Dage atter forløbne. Over den ſælſomme Tildragelſe havde jeg glemt at tænke paa min Reife. Nu fornyede jeg min Beſlutning: og, omendſkiønt ingen videre Ubehagelighed var mig tilfødt, ſaa beſtemte jeg dog den følgende Dag til at forlade Frankfurt. Jeg begyndte ſtrar, at lave mig til Afreiſen, pakkede min Koſſert til, og ſaae mig nødsaget at opſøge en Negotiant, ſom kunde acceptere mig en Verel, der ſkulde udbetales i Leipzig.

Den hele Eſtermiddag gik jeg omkring; men forgiæves. Førſt imod Aften var jeg ſaa lykkelig, at finde en billig Mand, ſom ikke ſøgte Fordeel af min Forlegenhed. Fornøiet greb jeg efter min Portefeuille: den var ikke i den venſtre Lomme. Jeg greb i den høire; der var den ei heller.

”For

"For Guds Skyld! hvad fattes dem?" raabte Riibmanden.

"Intet — intet!" stammede jeg, og ilede bort.

I min Siel glimtede endnu en svag Straale af Haab. Jeg bildte mig — uagtet jeg sikkert vidste at jeg havde stukket Portefeullen i Lommen — dog ind, at jeg maaskee havde glemt min hele overblevne Rigdom, min sidste Berel i Giesthuset. Skialvende ankom jeg sammesteds; skialvende lakte jeg Døren til mit Værelse op. Frygtelig langsomt, som om jeg vilde forsinke det gruelige Stød, traadte jeg ind; angstelig svævede mit Blik omkring! men ak! min hele Rigdom var ingensteds at finde.

Det var mig hart ad umueligt, at overbevise mig selv om min store Ulykke. Ti Gange kastede jeg alle Sager ud af Kofferten; hundrede Gange randsagede jeg alle Borde og Stole. Portefeullen eller Berlen skulde og maatte være der; men begge bleve de borte.

Afste

Aftenen var nu forbi, og med Armene forsvig
 over hinanden, sad jeg dybsindig paa min Kof-
 fert. Jeg fattede endelig den Beslutning, om Mor-
 genen tidlig at gaae omkring til alle Bekjendtere og
 bede dem om Forskud. En skrækkelig Nat fulgte
 paa den skrækkelige Aften. Morgenens kom. Min
 Stoltthed kiempede heftigt i mig; men Forestillin-
 gen om den indbrydende Mangel seirede; — jeg
 gik.

Beflagelser over mit Uheld, Skjeldsord og Eder
 imod Tyven, det sandt og hørte jeg overalt; men
 paa Hielp var ingensteds at tænke. Messesår-
 retninger, Reise, Tæring: — ak! der findes tus-
 sende Undskyldninger, naar man ikke vil tiene
 sin Næste. Som uden Sands og Følelse kom jeg
 hjem. Klokken slog tolv, den slog et; man
 mindte mig paa, at det var Spisetid; jeg havde
 ingen Lyst til at spise. I et fremmed Land stod
 jeg nu der, forladt, en Elendighedens Søn, en
 Slave af Nødvendigheden, vreed mine Hænder,
 fæstede mit Blik paa Gulvet.

B

jeg

Jeg stod saaledes, veed jeg ikke. En Banken paa Døren vakte mig pludselig. Jeg skreeg med vild Stemme: "herind"! Døren lod sig op: hvorledes blev jeg tilmode! — den Ubekiendte traadte over Dørrinnet. Glæden overstrømmede mit hele Væsen. Ude af mig selv sprang jeg ham imøde, slog mine Arme om ham og raabte "Har De — har De funden?"

"Denne gang ikke!" svarede den Ubekiendte koldt, sindigt.

Jeg seer ham endnu livagtig: en lang mager Figur, med bleegt Ansigt, et skarpt Blik og als vorlig Mine. Jeg staaelvede ved hans Tale.

"Ikke — ikke?" jamrede jeg høit — "O jeg Ulykkelige!"

"Taalmodighed! kun Taalmodighed, unge Mand!" — svarede den Ubekiendte: — "er end Gier- ningsmanden borte; saa er jeg dog tilbage!"

Jeg

Jeg betragtede ham forundringsfuld. Han aabnede en Brevtaske, tog to Papirer ud og gav mig dem.

"Her" — blev han ved: — "her er saa meget, som De behøver til at rejse hjem! Overmorgen aften gaaer Posten. Lykkelig Rejse!" —

Papirerne laae i samme Dieblis paa Bordet, og lige saa hastigt forlod den Ubekiendte mit Værelse. En besynderlig Følelse fængslede mig til Gulvet og bandt min Tunge, saa at jeg ikke kunde takke min gientagne Belgierer, ikke af ham saae Anvisning til min Sielses Betaling. Det var Urefrygt, hoi Forundring, men blandet med en hemmelig Gysen, som jeg følte for den sære Fremmede. En Tid lang stod jeg, ubevægelig som en Steen; siden traadte jeg hen til Bordet, hvorpaa de af den Ubekiendte efterladte Papirer laae. Jeg fandt der to Anvisninger, som skulde udbetales i Frankfurt, hver paa hundrede Daler. Det krævede mig inderlig, at have modtaget Foræring af

en fremmed Mand, som Ingen kiendte; dog, hvad var herved at giøre? — Fra hvilken Side skulde man nærme sig ham? Maaskee, tænkte jeg, stikter han dig endnu sin Adresse. Dog jeg haabede forgiæves; den kom ikke. Jeg saae ham kiøre i Hast derfra. Jeg gik ogsaa ud og søgte Udspredelse.

Det var alt sild, da jeg kom tilbage. Den Ubekiendte var endnu ikke paa sit Bærelse. Jeg besluttede, at oppebie ham, og, saasnart han kom, at gaae ham imøde, og indstændig forlange en Anvisning paa, hvor min Gæld skulde betales; men ifald han, som sædvanlig, vilde ile forbi, uden at bemærke mig, da at holde paa ham, og tvinge ham til, at tage sin Skient tilbage. Beslutningen var god; men jeg kunde ikke fuldføre den: thi den Ubekiendte kom ei tilbage.

Nu var det alt over Midnat. Jeg laae paa min Sofa. Sønnen var ikke langt borte. Pludselig mærkede jeg en sagte Klirren ved min Dør. Jeg blev aarvaagen. Alt var stille. Jeg holdt det hørte

hørte for en af de tidlige Drømme, som gierne forudgaac den virkelige Sovn. Men snart fornam jeg den samme Urolighed paa nye. Jeg forlod Sofaen. Igien var alting stille. Jeg lyttede med Begierlighed efter at erfare Aarsagen. Uroligheden tog atter til, og det baade heftigere og længer end tilforn. Det lod ligesom der var en Person ved min Dør, der ikke kunde finde Grebet paa Laasen. Jeg vilde ile til Hielp: men førend jeg endau var midt i Stuen, gik Døren op. Jeg blev staaende forventningsfuld.

Døren bevægede sig langsomt, som om den blev holdt af en sittrende Haand. Nu var den saavidt oplukket, at jeg var i Stand til at bemærke den, som opstodte samme. Det var en besynderlig Figur, lang og henfalden, klædt i et hvidt Svøb. Nu traadte den ind, og kom hen imod mig med langsomme Skridt. Jeg foer tilbage af Stræk; en kold Gysen overfoer mit hele Legeme.

Figuren

Figuren nærmede sig taus og høitidelig Bordet, hvorpaa mit Uhr laae, tog samme i Haanden, saae derpaa, som om den vilde vide Tiden, gav et dybt Suk, og lagde Uhret hen igien. Jeg stod som slagen af Torden. Den besynderlige Figur flyttede sig igien langsomt tilbage. I det samme at den gik tæt forbi Lyset, kastede dette sine Straaler paa dens Ansigt. Himmel, hvorledes blev jeg til Mode! Under Linklædet, som indhyllede dens Hoved, kiendte jeg min afdøde Moders Ansigtstræk. Mine Knæe stivtede; kold Sved stod ned af min Panden; al Sands forlod mig.

Figuren var imidlertid, uden at vende sig, gaaet hen til Døren, aabnede igien samme langsomt og stod paa Trinnet. Her vendte den sig om, saae længe og stift paa mig, løstede endelig sin tørre høire Haand, truede tre Gange græffelig og forsvandt bag den tilfældende Dør.

Da jeg kom til mig selv, befandt jeg mig paa min Sofa og indbildte mig, at jeg havde drømt.

Jeg

Jeg vilde see paa Uhret, just som Kloffen sloget. Utaalmødigt over, at den Ubekjendte ikke kom hjem, fastede jeg mig nu paa min Seng og sov til den lyse Morgen.

Opvarteren vaagnede mig, da han bragte min Frokost. Jeg erkjendte mig, om min Naboe havde tilbragt denne Nat i Giesthuset? Han svarede nei. Jeg spurgte: om han maaskee var reist bort endnu i Gaar? Opvarteren betænkte sig.

"Det mueligt!" — sagde han nu: — "Køst og Logis betalte han hver Dag efter Middagsmaaltidet. Koffert eller anden Reiseskylt førte han ikke med sig, og ingen af hans Tienere logerede i dette Giesthuus."

Jeg fulgte med ham til det Kvarteer, som den Ubekjendte havde beboet. Nøglen sad i Døren. Vi traadte ind. Alting var tomt og man fandt ikke Spor til, at noget Menneske havde opholdt sig her.

Heist

Høist fortrædelig vendte jeg tilbage til mit Værelse: høist fortrædelig tog jeg de af den sære Ube-
kiendte faaede Anvisninger i Haanden, og havde
gjerne tilintetgjort dem, dersom min Forpligtelse
derved var bleven ophævet. Pludselig faldt mig
ind, at de maaskee kunde være ugyldige, eller ly-
be paa et Huus, som var ingensteds at finde. Den-
ne Tanke beroligede mig, omendstent jeg, isald
den skulde findes rigtig, saae mig stødt tilbage i
min forrige Elendighed. Jeg skyndte mig til min
Vært, og viste ham Noterne, under det Paaskud,
at faae at vide, hvor den anviste Negotiant boede.
Han nævnte mig Huset og Gaden, hvor han var
at finde. Jeg forstrækkedes.

Endnu samme Formiddag gik jeg til Beroligeren.
Han kastede et flygtigt Blik paa Papirerne, men
et desto mere forskende paa mig. Hans Mine syn-
tes at tilfende mig høi Forundring og Medlidens-
hed. Jeg ventede fuld af Glæde den formeligste
Protest. Dog jeg havde feilet. Bankereren drog
at Euf, stirrede forundringsfuld paa mig medens
han

han lukte sin Pult op, og udbetalte mig de to hundrede Daler. Jeg ragede dem skialvende sammen, og i den faste Overbevisning, at denne Mand's Blik sigtede til min Ulykke og fremmede Forpligtelse, vovede jeg at spørge ham: fra hvem han troede denne Anvisning var. Han syntes at blive forlegen, trak paa Skuldrene, mumlede nogle uforstaaelige Ord, lukte sin Pult igien i Laas, og forlod mig hastigt. Yderst bestyrtet forlod jeg hans Huus. Det var et smukt Weir, og jeg besluttede, for at bortjage mine Griller, at gjøre en Spadsereetour i en Have, som laae strax uden for Staden.

Den heilige Morgen havde loffet mange Fremmede og Indenbyes herud. Jeg satte mig i et grønt Lysthuus, som var noget afsides beliggende, og forlangte Chokolade. Førend samme blev mig bragt, overlod jeg mig til mine Betragtninger over de forusiderlige Hændelser, som jeg alt i den korte Tid jeg opholdt mig i denne Stad havde oplevet. Ogsaa mit Drøm faldt mig ind, og føre-

kom

kom mig vigtigere, end forrige Nat, da jeg blot havde den Ubekjendte og hans Affignationer i Forvedet. Jeg overveiede alvorlig, om ikke ogsaa Synet kunde have været Sandhed? Næsten umueligt syntes det mig, at drømme saa levende, saa naturligt. Desuagtet nægtede min Vantro paa Anders' Aabenbarelse den giorte Erfarings Rigtighed; og haardnakken vedblivende min engang forudfattede Mening, forkastede jeg alle Indvendinger, som Sandserne og Sandsynligheden giorte mig. Jeg streed med mig selv, for at glemme den hele Tildragelse: men forgiæves! Drømmen, eller rettere Synet kom stedsse tilbage igien i min Huskommelse; og den natlige Skrællefigur svævede stedsse gyseligere og gyseligere for mine Øine.

Træt og mat af at kiæmpe med en ovvildset Fantasi, troede endelig min Siel at skaffe sig Luft ved et høit Udbrud; og uden at tænke paa, hvor jeg var, brød jeg med eet ud i disse Ord:

"Nei — det var en Drøm!"

"Det

"Det var ingen Drøm!" raabte i det samme Nu en vel bekendt Stemme.

Undseelig og forstrækket slog jeg Øinene op. Hvorledes blev jeg til Mode! Den Ubekendte stod tæt foran mig.

"Unge Mand!" — sagde han, uden at give mig Tid til at betænke mig eller samle mine Tanker — "forlanger De Oplysning om Klædbarelsen afvigte Nat?"

Jeg betragtede ham fuld af Forundring, uden at sige et Ord.

"Derfor De ønsker Lys i denne Sag" — blev han efter en kort Pause ved: — "Jaa vent mig i Aften Klokken 10 ved den Port, som er nærmest ved Deres Giesthuus."

Den Ubekendte talte disse Ord i en venlig og nedladende Mine, tog sin Hat af, og forlod Lyst-
huset,

huset, hvori jeg befandt mig. Mine Dine fulgte ham. Han forsvandt i Trængslen ved Indgangen til Haven.

Man bragte mig den bestilte Chokolade. Min Appetit var borte. Forgæves giennemvankede jeg alle Gange i Haven, nu da jeg var betænkt paa at aabne Samtalen med ham; forgæves spurgte jeg enhver Bekendt, enhver Opvarter, beskrev, skildrede, malede den sølsomme Fremmede: Ingen havde set ham.

Jeg ilede hjem. Jeg gruede for mit Kammer. Hvert Dieblif aabnede, bevægede Døren sig; hvert Dieblif svævede min Moders Billede frygtelig og truende ind: her kunde jeg ikke blive. Flygtig og uroelig bortsværmede jeg den øvrige Morgen og den h:le Eftermiddag. Fra Kaffehuset paa Promenaden, fra Promenaden til Karitætskrammermerne, fra disse til Spise: Varten, fra Spise: Varten igjen paa Promenaden, detfra til Marios nettpil:

uetspillerne, til Tassenspillerne, til fremmede Dyr, endelig paa Komedien: ingensteds fandt jeg Noe.

Da jeg igien forlod Skuespilhuset, begyndte det just at mørknes. En besynderlig Følelse opsteeg i mig. Gaaer du, eller gaaer du ikke? Disse Spørgsmaale, som den hele Dag havde ligget tungt paa min Siæl, disse Spørgsmaale forvredede nu en alvorlig Beslutning, og satte mig i den paaenagtigste Forlegenhed. Gaaer du, eller gaaer du ikke? mumlede jeg mig selv uophørlig for. Hvad rover du ved dette Eventyr? spurgte Klogskaben. Mit Svar udeblev. Frygt og Tvivl klempe i mig. Dog pludselig lod Nysgierrighedens tillokkende Stemme, forjog enhver Betænkkelighed og spottede de Raad, som vare grundede paa Forsigtighed. "I Morgen er din Rejse besluttet", — raabte denne indtagende Sirene: — "og i Dag kan du endnu faae tilstrækkeligt Lys i alle de ubegribelige, forvirrede Hændelser. Du vil siden fortryde det, om du ikke gaaer. Mod! Mod! Skam dig, at ville være bange for en gammel

mel

mel Mand!" "Og" — fæiede min Stolthed ha-
 stigt hertil: — "Du kan faae at vide, hvorledes
 "du kan opfylde din Forpligtelse for begge No-
 ne!" — "Du gaaer!" giennemfoer en hastig
 Beslutning min Siel. "Jeg gaaer," sagde min
 Mund den sagte efter. Med eet blev mit Sind
 let og muntert.

Holig gik jeg tilbage i mit Kvarteer, forlangte
 Lys, og begyndte at skrive Breve. Hermed sys-
 selsatte jeg mig til Klokken otte; derpaa holdt jeg
 for got, endnu at søge nogen Udspredelse. Jeg
 fandt denne ved Taslet i mit Giesthuus, hvor næ-
 sten to Timer forløb i det behageligste Selskab.
 Værten førte mig efter endt Maaltid hen til en Side.

"Min Herve!" — sagde han; — "jeg har en
 behagelig Efterretning at bringe Dem."

"Og det?" — spurgte jeg nysgierrig.

Bærten. "De har mistet forskellige Sager, den Tid De har opholdt sig i denne Stad?"

"Det har jeg!" svarede jeg forundringsfuld.

Bærten. "Deres Tab forårsagede ogsaa mig Ubehageligheder. Thi et Giesthusets Rygte" —

"Til Meningen, til Meningen! om jeg tør bede," faldt jeg ham utaalsmodig i Ordet.

Bærten. "De har mistet en Vørs, en Ring, en Daase og en Portefeuille?"

"De veed mit Tab paa en Prik" — sagde jeg igjen med Forundring.

Bærten. "De vil finde alle disse Sager paa Deres Bærelse."

Seg foer tilbage.

"Hvorledes?" — raabte jeg ude af mig selv.

Bær:

Barten. "Saa er det. En ubekjendt Mand overbragte mig for en Time siden alle disse Sager."

"En Ubekjendt?" — sagde jeg: — "dog ikke?
— Men ham kiender De jo!"

Barten. "Hvem mener De?"

"Min forrige Naboe."

Barten rystede smilende med Hovedet. Han blev hentet. Jeg skyndte mig op paa mit Værelse.

Det forholdt sig som Barten havde sagt. Alle de bortkomne Sager laae paa mit Bord. Børlen var i Brevtassen. Jeg kunde ikke komme til mig selv for Forundring.

At dette maatte være et nyt Puds af min ubekjendte Belgiorer, var meer end troeligt. Men hvorfor biede han ikke med at give disse fundne Sager tilbage til Klokkeren, da han havde bestilt

vort

vort Mode ved den næstliggende Port? Skulde han have tvivlet paa min Komme; eller skulde han maaskee vare bleven nødt til, at reise pludseligt bort? Det sidste forekom mig troeligt, men var mig ogsaa det ukjæreste. Nu skulde jeg ikke betale min Gæld — nu, da jeg igien var i Besiddelse af al min Eiendom? Men hvo kunde ogsaa saa bestemt vide, om den Ubekiendte virkelig alt var borte? Hans hele Væsen var sart. Og en Mand som han, et Redeligheds Mønster, en mangeløs Menneskeven, han kunde sætte Retsfærdighedens første Pligt tilside — han kunde bryde sit Ord? Til Klokken ti har han bestilt mig, og Værten sagde ikke et Ord om, at jeg ei skulde indfinde mig.

Jeg begav mig igien ned i Spisesalen, bad Værten at høre mig et Øieblik og gjorte ham det Spørgsmaal:

Om den ubekiendte Mand, som overbragte ham mine Sager, ikke havde ladet mig give nogen videre Efterretning? E Han

Han svarede nei.

"Hans Ord vare" — sagde han videre: — "her ere de Sager, som Hr. Hølfred har mistet." Og uden at give mig Stunde til at spørge ham, hvor og fra hvem han havde faaet samme? forlod han igien hastigt min Stue.

Jeg saae nu paa Uhret. Tre Kvarteer til ti var alt forbi. Jeg hentede min Hat og Kapper og gik med langsomme Skridt til den nær ved liggende Port.

Aftenen var temmelig behagelig. Maanen sad segldannet paa Himlen; Millioner Stierner omgave den. Klokken slog ti, og jeg stod indsvøbt i min Kappe paa det bestemte Sted. I enhver Kommende troede jeg at see min velgiørende Ubekjendte. Jeg sprang mange imøde, begyndte at tale: altid fandt jeg mig stuffet. Den slog halv elleve, tre Kvarteer: — Tiden begyndte at blive mig lang. Min Formodning, at den Ubekjendte

var

var reist pludselig bort, og desaaarsag havde oversendt mig mine Sager i Forveien, lod til at gaar i Opfyldelse.

"Endnu til Kloffen slaar eleven, vil du bie!" sagde jeg ved mig selv: — "og, er han her da end?" — "nu ikke, saa gaar du!" —

Kloffen surrede fra det næste Kirketaarn: — Den Ubekiendte blev borte.

"Endnu eet Kvarteer, saa gaar du hjem igien!" — besluttede jeg nu fast ved mig selv.

Dette Kvarteer forløb: — endnu var den Ubekiendte ikke kommen. Midnats Stille omgav mig. Intet Menneske lod sig mere see paa mit affides Opholdssted. Misfornøiet begyndte jeg at gaar hjem ad.

Neppe var jeg gaaet ti Skridt: saa saa jeg min kiære Ubekiendte at komme mig imøde. Hvo

var glædere, end jeg. Al min forgiæves lange Ventning var glemt. Jeg ilede hen til ham. Han tog mig fortroelig ved Haanden.

"Jeg beklager" — sagde han: — "De har ventet længe!"

"Jeg vilde endnu med Fornægtelse have ventet længer" — svarede jeg uden nogen Frygt: — "dersom jeg med Visshed havde tordet haabe Deres Ankomst. Enhver Besværlighed vilde jeg villig have udstaaet, for at adlyde Deres Befalinger, for at blive befriet fra min Tvivl."

"Det skal De blive!" — tog den Ubekjendte Ordet: — "Kom De med mig!"

Nu begyndte han at gaae foran mig med stærkt Skridt. Det var alt det, at jeg kunde følge ham. Han talde ikke et Ord mere. Vi kom til Porten. Blot et Ord af ham, og den blev aabnet. Vores Vej gik nu stedse lige frem, hele Forstaden igjennem.

I sammes' yderste Ende stod et eenligt Huus. Min Leder bankede paa. Vi bleve indladte. Det saae heelt øde og tomt ud i dette Huus. Foruden en gammel Mand, som lukte os op, lod sig intet levende Væsen mærke. Den Ubekiendte forlangte Lys. Der blev givet ham en Lampe, og nu gik han, uden at opholde sig, igiennem en lang Gang til en Dør. Jeg fulgte bag efter ham. Giennem Døren kom vi i en Have. I sammes Baggrund var et lidet muret Lysthuus. Min Leder aabnede Portene til samme. Vi traadte ind i et trangt og sumpigt Værelse.

"Her er Stedet!" — begyndte nu den Ubekiendte, efterat han først havde omhyggelig tillukket Portene igien: — "De sig mig nu: hvad De forlanger at vide."

Jeg vilde for alting først give ham en kort Beretning om den sidste Tildragelse, og derpaa erkyndige mig, om han ogsaa var Etifteren til dens ne Velgierning? Men han lod mig ikke komme til at tale.

"Jeg

"Jeg veed alt," — raabte han: — "fat De:
"res Begiarung i et Spørgsmaal!"

Jeg tænkte mig om. Men jeg formaaede ei, i
denne Hast at samle alle mine Ansætter paa
een Punkt. Mueligt, at ogsaa den sære Ubekiend-
tes Marværelse bidrog noget dertil; kort: jeg var
ei i Stand til at fremsætte det forlangte Spørgs-
maal.

"Nu!" — blev endelig min Ledsager ved: —
"saa spørg De: hvo den Ven er, som sørger saa
troeligt for Dem?"

Dette Spørgsmaal var som øst af min Siel.
Det var forhen faldet mig ind; men jeg frygtede
at fornærme den Ubekiendte dermed, og holdt det
tilbage. Med Glæde svarede jeg nu

"Ja — det vil jeg — det gad jeg vide!"

"Velan da!" — sagde den Ubekiendte: — "De
"skulle

"skulle snart lære at kiende denne Ben persons
"lig."

"Altsaa kiender jeg ham endnu ikke personlig?"
— svarede jeg utaalmodig: — "jeg troede at det
var Dem, min Herre!"

Den Ubekiendte virrede benægtende med Hovedet.

"Jeg er blot hans Redskab" — var hans
Svar: — "og" — blev han efter en Pause ved: —
"dette ogsaa kun paa tredie Haand."

Jeg stirrede fuld af Forundring paa ham. Han
synes ikke at bemærke det, men begyndte at gjøre
Tillavelsler til et Foretagende, som kom mig frem-
med for. Han begyndte nemlig at overstrø Gul-
vet i Lysthuset med Sand, beskrev to Cirkler i
samme, stilte mig i den ene og sig i den anden.

"Hvad vil der blive af?" — tænkte jeg ved mig
selv.

Den

Den Ubekiendte stod nu i en høitidelig Stilling over for mig. Hans Hænder laae sammenfoldede paa hans Bryst; hans Blik løstede han mod Himlen. Faus og ubevægelig som en Støtte, stod han der. En rødsom Følelse giennemfoer mit Indersite: neppe torde jeg drage min Aande.

Den Ubekiendte blev i sin Stilling, blev det et heelt Quarteer. Min Banghed gik over i Forsbavselse, og forundringsfuld Venten paa de Ting, som skulde komme. Nu begyndte min Ledsager at bevæge sig igjen. Jeg fornem endelig hans Stemme; men hvad han sagde forstod jeg ikke; det syntes at være Ord af et fremmed Sprog. Lampen brændte mat og gjorde neppe Stedet kiendeligt hvor vi befandt os; kun undertiden mumlede min Ledsager, og tegnede med sin Stok i Sandet.

Nu hørte jeg langt borte Klokken at slaae tolv. Neppe havde det sidste Slag lydet; saa dreiede den Ubekiendte sig hastig om i sin Kreds, og raabte høit og lydeligt min Moders For- og Tilnavn.

Jeg

Jeg soer sammen af Stræk. Pludselig retste sig
en underjordisk Allarm.

Den Ubekiendte raabte min Moders Navn an-
dengang, og høiere og græffeligere end førstegang.
Pludselig soer en Jidskraale giennem Værelset;
en hul Torden rullede under mine Fødder.

Nu raabte den Ubekiendte min Moders Navn
tredie Gang, og det endnu høiere og græffeligere
end andengang. Pludselig stod hele Byghuset i
Lue. Gulvet gyngede under mine Fødder; jeg sank
ned. Frygtelig svævede min Moders Skygge frem.
Min Sands forlod mig.

En heftig Skutlen bragte mig endelig til mig
selv igien. Denne Skutlen varede ved. Det var
vet ligesom om jeg blev svinget hid og did. Der-
hos fornam jeg en heftig Knirken og Susen i Nær-
heden. Da jeg igien var kommen til min fulde
Samling, blev jeg vaer, at jeg sad i en hurtigt
fremrullende Vogn. Jeg befandt mig snævert
ind-

flemmet: ved min Side snorkede noget. Lykt
Mærke omgav mig.

Min Tilstand i denne Forsatning er ubeskrive-
lig. Angest forbunden med Uvished frembragte
en Følelse i mig, hvis Pinagriched ikke lader
sig beskrive.

Deien, som min ubekiendte legemlige eller aan-
delige Joermand kierte med mig, maatte være tem-
melig ujevnt, eller ogsaa var den ham ikke bekiendt.
Eti hvert Dieblit skeete slige Stød, som til min
nyelig meldte Angest endnu fæiede Frygten for at
kastes ombuld, og ved den voldsomme Bevægelse
forarsagede en ulidelig Smerte i mine Been,
som desuden forekom mig at have lidt ved det un-
derjordiske Fald i Lysthuset. En halv Time havde
jeg omtrent tilbragt i denne Dødsangest; da der
paa engang skeete et nyt Stød, som overgik alle
de forrige; Bognen heldte sig til den ene Side
og væltede.

"Jesus!

"Jesus! Maria!" raabte en Stemme.

"Jeg blev aandesløs; min Selobevidsthed forlod mig.

Græffelige Smærter vakte mig igien af min Be-
døvelse. Jeg slog Pinen op. To Mand med
Heste ved Haanden stode for mig; en Bønde lyse-
de med en Lygte; ikke langt fra mig laa den søn-
derbrudte Vogn. Man vilde løfte mig fra Jor-
den. Endnu frygteligere Smærter angreb mig.
Jeg bad for Guds Skyld; at man vilde lade mig
ligge. Man besaae mig nøiere, spurgte, forsøgte;
og det fandtes, at mit Been var knuset. Mæn-
dene med Hestene lovede at hente Hielp i Staden,
satte sig op og, hver med sin formodentlig af de
fraspændte Vognheste ved Haanden, reed de der-
fra. Bønden blev hos mig og trøstede mig.

En halv Time forløb; endelig en heel. Nat-
ten var kold. Jeg faldt i den ene Asmagt efter
den anden. Nu hørte jeg en Vogn komme. Bøn-

den

den traadte med Lygten midt ud paa Veien. Det var en Karetz med fire Heste for. Den brave Landmand bad, at holde stille, og fortalte mit Uheld. En aldrende Mand sprang ud af Bognen, bragte mig med Bondens Hielp op i sin Bogn, og besøel at kjøre videre, men langsomt.

Henimod Morgen kom vi til en Landsby. Min Redder var sammes Herre. Han lod mig bringe paa Slottet, bød: i mueligste Hast at hente den næste Chirurgus, og bestræbte sig imidlertid for, ved trøstefulde Opmuntninger at lindre mine græselige Smerter.

Chirurgen lod os ikke vente længe. Jeg blev forbunden og bragt i Seng. Min Redder veeg de første Dage ikke fra min Side, og besøgte mig derefter i det mindste tre Gange hver Dag. Gud lønne ham for hans Godhed imod mig!

Efter ni Ugers Forløb var jeg igien for saa vidt helbredet, at jeg kunde rejse tilbage til Frankfurt.

Den

Den høimodige Godseier ledsagede mig selv hertil; min forrige Vært yttrede stor Glæde ved at see mig igjen. Tre Dage derpaa gik min Redder tilbage til sit Gods; og næste Dagen tiltraadte jeg, uden videre Ophold, Rejsen til min fraliggende Kødeby, hvor jeg ogsaa, uden noget videre Uheld, lykkelig ankom.

Her endte Højsfred sin sælsomme Historie, i hvis — som han tilføiede — baade Indvikling og Udvikling var for ham det uigienntængeligste Mærke. Han taug og ventede med Langsel sin Vens Dom.

Herman betænkte sig nogen Tid; derpaa sagde han:

„Ven! Din Historie er sælsom, saa sælsom, at jeg — var der ikke paa mine Rejser mødt mig en lignende, som staaer i Forbindelse med mange andre

"andre, og maaskee ogsaa med din — at jeg
 "ellers, siger jeg, vilde finde samme uirøelig."

Helfred havde ventet at finde en vantroe Dom-
 mer i sin Ven, der ligesvem — som alt oftere var
 håndtes ham af andre — vilde bestride hans Er-
 farings Muelighed. Overordentlig stor var derfor
 hans Forundring over Hermans Ord. Han bad
 ham indstændigt om en kort Beretning over de
 ommeldte Begivenheder. Men Herman lovede,
 da hans Fortælling var meget vidtløftig, at give
 ham den fuldstændigste Beretning; og det ei alle-
 ne mundtlig men ogsaa skriftlig. Dog bad han
 ham, at have Taalmodighed til næste Dag; fordi
 han først maatte oplede de dertil fornødne Papirer.
 Helfred samtykkede heri.

Den følgende Morgen var Veiret skönt; men
 Hermans Giest havde ingen Lust til at gaae paa
 Jagt. Alt ved Frokosten erindrede samme ham
 om sit i Gaar givne Løfte, og erkyndigede sig:
 om han havde fundet Papirerne? Herman bejaede
 det, og lod sin Ven vide: "At

"At han, formodest sin Histories alt for store
 "Bidløstighed, kuns vilde fortælle mundeligt saa
 "langt, som han selv forestilte en handlende Per:
 "son deri. Den øvrige og længste Deel vilde han
 "siden give ham skriftlig; men ikke førend hans ei saa
 "hastige Vortreise, at ikke Spøgesser og Trold:
 "mænd maatte berøve ham Nydelsen af sin tiare,
 "kuns for en kort Tid gienfundne Ben."

Helfred var dermed tilfreds. Begge Benner
 satte sig igien med deres Piber til Kammeren, og
 Herman begyndte saaledes:

Du veed, Ben! at man, efterat jeg havde for:
 ladt Akademiet, antog mig til Hofmester hos den
 unge Baron Reish, og at jeg efter nogle Aars For:
 løb fulgte denne Herre paa sine Reiser. Fra Ita:
 lien gik vi over Schweiz tilbage til Tydskland;
 og paa denne sidste Tour mødte os det mærkvær:
 digste Eventyr paa vor hele Reise.

Vi vare næsten ude af Schwarzkoven, da Postillionen, ved den indbrydende Nat, kom ud af den rette Wei, og endelig forvildede sig saaledes, at han ikke mere vidste, hvorhen og hvordan han skulde kiøre.

For Skrak blev ikke liden, da han underrettede os herom. Thi de mange græsselige Mordhistorier, hvormed Svogeren*) havde underholdt os hele Skoven igiennem, og de mange anmærkede Steder, hvor samme pleiede at stee, maatte nødvendigst opvække i os det ivrigste Ønske efter, snart at have denne frygtelige Skov paa Bagen. Vi opmuntrede derfor Postillionen til, paa Lykke og Fromme at blive ved at kiøre videre. Det skeete: og omtrent en halv Time derefter kom vi paa eengang ud af en tæt bevokset Kratskov.

"Vi ere til frie Mark!" — raabte Svogeren hierteglad — "og tager jeg ikke meget feil, naar ved en Landsbye!"

Vi

*) Saa pleie Passagererne i Tydskland at kalde Postillionen.

Vi kom i en temmelig stor Landsbye, men i et meget slet Bærtshuus. Bærten kunde ikke komme ud af sin Forundring, over at dog engang en Post var kiørt forbi hans Huus. Hans hele Forsraad af Levnetsmidler bestod i nogle ragede Pølser og haardt Brød. En Drik Wiin eller Øl var, som han sagde, ikke at have i hele Egnen; og hans Brændeviin gad ei engang vores Svoger drikke.

Vi spurgte; om Landsbyeherren ikke var tilstæde? men bekom til Svar: at han aldrig opholdt sig her, fordi Ingen fra utænkkelige Tider kunde boe paa Slottet! Jeg vilde vide Aarsagen.

"Nu" — svarede Bærten — "kan og tør jeg ingen Beretning give Dem derom! I Morgen skulde De faae alting at vide, saafremt De ikke allerede i Nat formærke noget!"

Baronen og jeg bleve begge ved at nøde ham, til at tilfredsstille vor Nysgierrighed. Men han rystede betænkeligt med Hovedet, og gik ud af Døren.

D

ren.

ren. Drevne af Hungeren tog vi nu den smalle Afstensmad til os, og lagde os derefter ned paa det midt i Stuen tilberedte Straacleie.

Jeg fastede mig urolig frem og tilbage: men Baronen sov snart ind. Nu forkyndte Natvægtøren med hæs Stemme Midnatten; og paa engang hørte jeg ikke langt borte Trampen af Heste, Blæsen af Horn. Alarmen kom nærmere. En heel Sværm Heste syntes mig at komme frem: sættende i fuldeste Løb, og en Mængde Horn tonede, som om en fuldstændig fyrstelig Jagt gjorde sin Giennemmarsch. I et Nu jog Squadronen forbi Værtehusets Vinduer. Baronen soer op af Søvn, og raabte forfærket:

"Hvad er det?" —

"Jeg veed det ikke!" svarede jeg kort væk, lyttere det til; og Tummelen var endnu ikke langt borte fra Gieshuset, da alting blev med eet igien stille. Baronen begyndte paa nye at snørke; men jeg grunbøde paa det hørte. Umueligt

Umuligt syntes det mig, at den Fugl, som man kalder Nattejægeren, kunde forårsage en saa skrækelig Larm; endnu umuligere forekom det mig, at Nogen skulde gaae paa Jagt lige i Midnatstimen: og alt var jeg nær ved at holde den hele Sag for en Drøm, da paa engang Bartens Ord og Baronens Opvaagnelse igien vandt mig i Minde. Og, jeg kan ikke nægte, at der jo paatkom mig en inderlig Gysen.

Under slige Følelser kunde jeg just være indslumret, da Natvægterens Skrig, som forkyndte Klokken et, vaagnede mig paa nye. Neppe havde han afraabt, saa fornam jeg alt igien, ganske i Nærheden, den forrige Tummel. Jeg styndte mig op og vilde springe til Vinduet. Men førend jeg endnu stod paa Fødderne, brusede ogsaa Sværmen, liig den heftigste Stormvind, forbi Vinduerne, og tabte sig efterhaanden, alt som den kom længer bort. Nu var min Søvn spildt for den hele Nat.

Baronen hørte den anden Gang Intet, og snor-
kede roelig væk ved min Side, imedens jeg med
den heftigste Længsel ønskede Morgenens Komme;
for snart at see min pinlige Nysgierrighed tilfreds-
stillet. Jeg kunde ikke oppebie den Tid, da vor
Bært, efter givet Løfte, vilde begynde Fortællin-
gen om det eventyrlige Slot. Saa snart Bægter-
ren raabte to, ilede jeg til Vinduet og indlod mig
i Samtale med denue:

"Bægter!" — raabte jeg: — "hvad havde den Al-
larm Klokken tolv og Klokken et at betyde?"

"Hum!" — svarede han: — "J maae vist være
fremmed her i Egnen; da denne Spektakel er ikke
mere nyt for noget Barn i Byen. Det varer ofte
hele Uger hver Nat efter hinanden. Siden er det
igien i lang Tid stille."

"Nu!" — spurgte jeg videre — "hvo er da den
Mand, som jager om Natten?"

"Det

"Det kan jeg ikke sige jer nu!" — svarede Vægteren: — "spørg jer Vært derom; han vil fortælle jer alt omstændeligt! Jeg er her i mit lovlige Kald, og slaaer min Lid til Guds Beskyttelse. Men hvad jeg seer og hører, deraf tør jeg ikke forraade det mindste Ord!"

Og med disse Ord forlod han med sin Morgensstjerne Vinduet.

Jeg svøbte mig nu i min Kappe, satte mig paa en ved Vinduet staaende Skammel, og ventede saaledes utaalmelig paa den døende Morgen. Endelig farvede Morgenrøden Himmelen; hele Landssbyen opfyldtes af Haneskrig, og Natvægteren meldte sin Afsløsning. Baronet vaagnede.

"Allerede opstaaet?" — sagde han og gned sine Øine: — "sig mig dog! hvad var det for en Alarmer denne Nat?"

"Jeg

"Jeg brænder selv af Begjærlighed" — var mit Svar: — "efter at lade mig give Oplysning om denne Tildragelse af vor Bært. Ogsaa Klokken et jeg Sværmen endnu engang forbi med den samme Tummel."

Medens vi saaledes talte sammen, hørte jeg nogle Heste komme. Jeg saae ud af Winduct og såt Pie paa en Officeer med sin Betient. De steg af uden for Bærtshuset, bankede paa og traadte ind i Stuen til os. Officieren var en ung, fyrrig Mand, bar dansk Uniform, og var paa Hverving. Han var, ligesom vi, kommet af den rette Vej; vores Bekjendtskab var derfor snart giort. Baronnen fortalte ham det natlige Eventyr. I Begyngsen holdt han Alting for Speg. Men paa min alvorlige Forsikring, yttrede han stor Længsel, efter at blive bekiendt med disse Natte-Jægere.

"Denne Nætte kunne De let have!" — sagde Baronnen, — "bliv her i Nat over! vi gjøre Dem Selskab."

"Bravo!"

"Bravo!" — raabte Lieutenanten: — "jeg tager Dem paa Deres Ord. Maaskee disse Herrer ere saa høflige, at indbyde os til deres Jagt, og vi løbe af med et got Stykke Wildt!" —

Nu traadte Varten ind.

"Nu!" — begyndte han, efterat han havde ønsket os god Morgen: — "nu hørte Herrerne i Nat?"

"Meer end nok!" — sagde jeg — "men hvad er det for Jægere, som gaae paa Jagt ved Midnat?"

"Ja" — svarede han — "det er saadan en Sag, som man ikke gierne taler om! Jeg vilde intet sige Dem derom i Gaar; at De ikke, som saa mangen Anden alt har giort, skulde af Nysgierlighed paa drage Dem nogen Ulykke! Men da jeg engang har lovet Dem at fortælle det i Dag; saa vil jeg ogsaa holde mit Ord!"

"Her

"Her længer nede i Landsbyen," — blev han, efter en Pause, ved i en fortroelig Tone: — "er der et stort Huus, hvor dette Steds Herre forhen stedse boede. Alt langt op i Tiden var denne engang en grundond, ugudelig Mand, som piinte og mar: trede Bønderne over al Beskrivelse. Der kunde Ingen omgaaes ham. Sine egne Børn traadte han under Fødderne, fastede dem i mørke Huller og lod dem sulte hele Dage i Nød. Sine Under: givne kaldte han intet andet end Hunde, og behand: lede dem heller ikke anderledes end Hunde; fort han var Grusomheden selv." —

"Jagten foretrak han for alting. Han frebede paa alle Slags Vildt, som i Bund og Grund ø: delagte det lille, hvad de stakkels Bønder eiede og havde. Og understod Nogen sig, blot at bortkysse slygt et Kreatur fra sin Uger, blev han indspærret i Hundehullet paa mange Uger. Naar den onde Mand var paa Jagten; da maatte hele Landsbyen herud med. Undersaatterne tvang han til, at gaae i Hundenes Sted. Og vare de ikke hurtige nok,

saa

saar hedsede han dem isteden for Bildtet saa længe omkring, til de faldt ned og opgave Aanden under Slagene af hans Pidsk."

"Da han nu ogsaa engang havde saaledes turnet ret langt ud paa paa Natten; styrtede han af Hesten og brød Halsen. Man begrov ham i sin Have. Dog nu kom først Guds Straffedom over ham. Thi han kan endnu den Dag i Dag er ingen Noe have i Jorden. Til visse Tider om Aaret maac han hver Nat, ved Klokkeslættet rolv, komme her i Byen, og med sit Helvedes Følge drage ind paa Slottet; men saasnart det slaar eet, igien vende tilbage i Helvedspælen."

"Intet Menneske er mere i Stand til, at boe paa Slottet. Mange, som med Magt vilde forsøge det, skulde alt have mistet Livet. Og mangen en, som vovede sig til Vinduet, naar den rasende Hær stormede forbi, har til Lon for sin Nysgierighed faaet et ophovnet Ansigt." —

"Vi her i Byen ere vant til Spøget, og lade de onde Aander usforstyrret drive deres Væsen. Men mange Fremmede ere alt blevne syge af Skræk over Alarmen." —

Her taug Barten, og gottede sig paa vore forbarfsede Miner. Men hans Glæde blev snart tilintetgjort. Thi Lieutenanten brød ud i en Skoggerlatter, hvortil han med Flid syntes at have samlet Kræfter, saa længe inde i Barten taug stille.

"Lee De længe nok! — sagde denne tilsyneladende ligegyldig; — "Lee De længe nok! Derjom De har Hierte dertil, sag bte her kunns Matten over! Da vil vi see, om De ogsaa lee!" —

"Det vil jeg!" — svarede hiin trodsig; — "Ikke allene vil jeg blive her hos ham; men i det frygtelige Slot selv vil jeg tilbringe næste Nat!" —

"Ikke sandt, mine Herrer!" — raabte han og vendte sig om til os! — "ikke sandt, De gjøre mig Selskab?"

Min

Min Baron var en Mand af Vre. At gielde for seig i Officerens Pine, syntes ham en uudslokkelig Spot. Hans Ord var derfor snart givet. Jeg for min Person gjorde vel Indvendinger, og forestillede Lieutenanten: hvor meget vi vorede ved dette Foretagende, da vi dog ikke kunde vide, hvor Aanderne vare! Men han ku'd kastede al min Tvivl.

"Jeg er Soldat!" — var hans Modgrund: — "og for dem har fra Arilds Tid alle Aander, med og uden Kiod, stor Respekt."

Kort: dersom jeg ikke vilde forlade Baronen, saae jeg mig nødt til at tage Deel med i Eventyret.

Barten, som hidtil havde betragtet os verelviig med Forundring, strækkede nu, da jeg ogsaa havde givet mit Samtykke, begge Hænder mod Loftet, og besvor os ved alt hvad helligt var, at lade vort Forehavende fare.

"Jeg

"Jeg sætter mit Hoved paa," — svarede han til: — "at De alle tree i Morgen ere i den anden Verden!"

Dog, Lieutenantens Spot bragte ham snart saaledes ud af Fatning, at han i sin Forbittrelse forlod os.

"Mine Herrer!" — begyndte nu Lieutenanten: — "hvad om vi ved Dagen toge det frygtelige Sted i Dieshyn, som i Nat skal tiene os til Herberge?"

Forslaget havde begges vores Bifald, og vi begave os alle tree strax paa Veien.

En gothisk, halv forfalden Bygning viste os snart Spøgelse-Residenten. Porten var aaben, og vi traadte ind. Huult tonede vore Skridt giennem den høie, mosbegrøede Hvelving. En lang, smal Gang førte os ind i en stor, øde, broelagt Gaard. Vi fik Øie paa en Bindeltrappe af Steen, og stegede taase op ad samme. Her førte atter en lang smal Gang, som ovenfra fik en
svag

svag Lysning ved et lidet Bitter-Vindue, os til en
 fort Dør. En mugeu Lugt slog os imøde, da
 Lieutenanten aabuede samme. Det Bærelse, som
 vi kom ind i, havde ganske Anseende af et Fængsel.
 De gamle Tapeter, de uigiennemsæelige med Spinder-
 væv overtrukne Vinduesrunder gave en rædsom Skum-
 ring. Adskillige Stumper af sønderbrudte Huus-
 sager laae adspredte om paa Jorden. Paa en
 Snoer, som var gjort fast i Loftet, hang endnu
 Halvdelen af en fordums Lampe.

Allerede vilde vi gaae den Vej tilbage til Gaar-
 den, som vi vare komne, da jeg i den mørkeste
 Krog i Bærelset opdagede en liden Dør. Denne
 var ei heller i Laas, og vi traadte ind i et andet
 Bærelse. Men ogsaa her herskede halv Nat; og
 saa her sandt vi intet, uden Stykker og Stkaar.
 Noget en aabnet Dør førte os endelig ind i en rum-
 melig Sal, hvori — fordi de fleste Vinduer deels
 vare itu deels stode aabne — den lyse Dag havde
 sin Boelig. Den frie Luft, de herlige Udsigter,
 som her frembød sig vore Pine fra alle Sider, for-
 jeg

jog paa engang den høitidelige Alvorlighed af vorre Ansigter.

"Her" — raabte Lieutenanten: — "her villevi give Spøgelserne Rendez: vous! Lad os forsøge paa, mine Herrer, om vi ikke af de omliggende edelsagte Meubler kunne udbringe et Bord og et Par Sæder!"

Derte gik lykkeligt an. Vi slæbte med forenede Kræfter et stort rundt Bord hen i Midten af Salen, bragte det, ved Hielp af Fodderne fra et andet Bord og nogle forrustne Søm, til at staae overende; hentede siden nogle Bræder af det tilstødvende Bærelse, lagde disse over de fasteste Støel: og Skammel: Bænke rundt omkring Bordet: og saaledes var der inden seie Tid sørget for vor Behvemmelighed til Natten.

Vi gik nu ned i Gaarden; vor Nysgierrighed drev os ogsaa her, til at gjøre Jagttagelser. Vi kom giennem en forfalden Sidebygning ind i en

fors

fordums og, saa vidt man kunde skønne, temmelig behagelige Have. Bore Hjerstængere maatte bære os Veien giennem det høit opløbne Ulrud til en Bøge: Allé. Ogsaa i denne maatte de hielpe os frem. Over en halv Time arbejdede vi os giennem sammensnøede Grene, giennem Tidslér og Nelsdebuste, indtil vi endelig ganske udmattede naaede til en frie ovaldannet Plads, i hvis Midte knejsede en Steen: Støtte, som bar en sort Marmor:Urne paa sin Gvidse. Vi nærmede os og læste følgende Indskrift paa samme:

Hic jacet

Godofredus Hauffingerus

peccator.

Nedenfor var indgravet et Kors, hvorunder, om jeg mindes ret, stod Aarstallet 1603.

Vi saae taufe til hverandre.

Alle

Allerede alt for trætte havde vi ingen Lyst til, at hugge os dybere ind i Haven: vi gik altsaa den banede Vej igien tilbage.

"Mine Herrer!" — begyndte Lieutenanten undervejs: — "hvad giøre De sig for Tanker om Indskriften paa dette Gravsted?"

"Jeg" — svarede Baronen: — "holder den for den største Bekræftelse paa vor Værts Fortælling."

Begge løb, og vi kom igien til Gaarden. — Lige over for Indgangen til Vindeltrappen havde vi alt forhen bemærket en hvelvet Aabning i Murens. Nu traadte vi nærmere, og kom til en Kielder: Trappe; men hvor alt paa det tredje Trin en Jerndør med en stor Hængelaas for for: bød os Indgangen. Nogle forstyrrede Bærelser som vel i gamle Tider havde forestillet Kiøkkener, og nogle ødelagte Stalde fraregnede, sandt vi nu intet mere at randsage: vi forsøiede os altsaa igien tilbage til vort Gæsthuus.

Bar:

Bærten, som ikke vidste, hvad vi havde foretaget os, kunde af Forundring og Forsærdelse ikke komme til sig selv, da vi fortalte ham, hvor vi havde været, og gjorde endelig alt hvad han kunde, for at afholde os fra vor forvovne Beslutning. Men da han paa nye saae, at al hans Bestræbelse var forgæves; saa taug han og talte de hele Dagen ikke et Ord mere derom. Det samme gjorde vi ogsaa. Thi Lieutenanten vidste at underholde os det øvrige af Formiddagen og den følgende Eftermiddag paa saa behagelig en Maade, at vi ikke fik Tid til, at plage os med uviste Formodninger.

Vores Maaltid var denne Gang meget bedre. Lieutenanten havde et rigeligt Forraad af kold Steeg og Skinke med sig. Nogle Bouteiller Viin, som han førte med sig, gjorde ogsaa fortræffelig Virkning, og opflammede hans og Baronens Mod saaledes, at de glædede sig ved Aftenens Komme til vort Eventyr, som Berne-
nene til Julegaver.

E

deres

deres Uhre, og da endelig Klokken var slaget ni, holdte de det for den høieste Tid, at gaae til Slottet. Mig var det ligemeget, om jeg sad der eller i Værsthuset; og vi gjorde os rejsfærdige.

Værten, som vi lod hente, for at betale vor Fortæring, gjorde endnu engang, som han kaldte det, sin Pligt, og formanede os i de meest rørende Udtryk: at forlade Veien til Graven, og dog ikke sætte vore dyrebare Liv saa formasteligt i Bove. Men da vi forlod Stuen, uden at høre længer paa ham; saa ynkede han os forud som Offere for den skammeligste Død, gav os en Lygte, og lukte sukkende Huusdøren i efter os.

Lieutenantens Tiener foran, Lygten i Haanden og en Kandsel med Mundforraad under Armen; vi alle tre, med Hirschfængere og Pistoler bevæbnede, vandrede nu med stærke Skridt til Slottet. Det var Efteraar, følgelig allerede temmelig mørkt. Vi naaede til Stedet. Lygtens svage Skin gav en rædsom Lysning i den høit hvelvede Gang, som

førte

førte til Gaarden. I denne stadi vi alle vore Distoler af, for at kunne lade dem des skarpere, og stige op ad den snævre Trappe. Begge Derrene til de Bærelser, hvorigiennem man kom til Salen og af hvilke den første vendte ud til Gaarden, lode vi staae aabne, satte os ved det opstillede Bord og begyndte at fortære vort Aftensmaalid.

En Bouteille Wiin, som Lieutenanten havde giemt for at opholde vort Mod, forseilede nu sin Virkning. Thi vi begyndte, efter endt Maaltid, allesammen at blive søvnige. For at undgaae Søvn stode vi op og gik omkring i Salen. Dog dette blev os ogsaa snart for besværligt paa det usædvanlige Gulv; og vi sadte os igien paa de vaklende Bænker. Lykkeligvis randt en Bøg, som jeg havde i Lommen, mig i Tankerne. Det var Gellerts Fabler. Jeg tog den op og begyndte at læse høit, gav saa Barronen og han siden Lieutenanten den; og paa denne Maade holdte vi os muntre.

Nu var Klokken elleve. Omkring os herskede et dybt Stille, som kunns nu og da blev afbrudt ved det gamle Træeværts Knakken, som laae i Salen og Sidsbeværelserne. Lieutenanten tog sit Uhr op, og lagde det for sig paa Bordet.

"Kuns een Time til;" — sagde han: — "og vi ere i den anden Verden!"

Hans Tiener var sovnet ind. Han vækkede ham. Baronen begyndte paa nye at forelæse. Vi bleve ved at læse, til Naden naaede Lieutenanten anden Gang. Han saae paa Uhret.

"Alt over treer Qvarteer!" — raabte han: — "nu maae vi passe paa!"

Han forlod sin Plads og traadte hen til Vinduet. Jeg fulgte ham. Den sorte Nat formørkede Egnen: ingen Stierne lod sig see. Rundt omkring svævede et høitideligt Stille; paa det nær, at Johan snorkede i Salen og at det nu og da knagede

gede i det gamle Træværk. Rødsomt tindrede Lampens matte Lys i det store øde Bærelse. Baronen lænede sit Hoved paa Armen og syntes at gjøre Vold paa sig selv, for ved Læsning at glemme alt omkring sig. Lieutenanten talede ikke et Ord mere.

Du hørte vi i temmelig Træstend en Klokke at surre. Jeg begav mig sagte hen paa min forrige Plads. Det samme gjorde Lieutenanten ogsaa, tog en af Pistolerne, som laae for sig, i Haanden, og pudsede Laasen af. Endnu var alting stille. Vi sendte hinanden staaende Øiekast, og den ene syntes at ville skjule sin inderlige Rødsel for den anden. Vægteren raabte. Hørmens Galen bebudede Midnatten. Endnu blev alting stille.

Baronen lukte Døren i. Lieutenanten lagde Munden til at lee, og var just i Begreb at spørge: hvor Hænderne bleve af? Paa engang høretes Lyd af Hestens Stampen, Hørmens Blæsen. Ingen af os rørte sig. I Øieblikket buldrede Alar-

men

men i Nærheden. Nu sprang Lieutenanten, med Pistolen i Haanden, til Vinduet. Dog ferend han kom derhen var Larmen allerede for Slottet; og borte var Hestens Stampen, borte var Hørens Blæsen. Alting var stille igien. Men saa Sekunder derefter rejste sig en frygtelig Støi i Gaarden. Et Bulder og Klirren, som af mange besporede Støvler, syntes mig at komme op af Vindeltrappen. Kold Gysen glennemsoer mine Lemmer. Dog Tummelen sagtnedes, og blev sagtere og sagtere, indtil den endelig tabte sig ganske og aldeles. Nu var alting igien stille.

Lange stode vi nedsunkne i stum Bedøvelse. Lieutenanten fattede sig først. "Wille vi gaae ned?" sagde han. Jeg ryædede stiltiende med Hovedet. Ogsaa Baronen taug.

"Saa gaaer jeg allene!" blev han ved, greb og saa den anden Pistol, trak Hirschfangeren, og gik. Efter nogle Minuters Forløb kom han tilbage.

"Ube-

"Ubegribeligt!" — raabte han: — "hverken af Mennesker, eller af Heste findes det mindste Spor!"

Han satte sig atter hos os, og begrov sig i dybe Tanker. Hans Tiener snorkede bestandigt. Baronnen begyndte igien at læse for sig selv. Jeg blev søvnig paa nye, og endelig lukte mine Øine sig.

Et Skud vakte mig. Jeg sprang op tilligemed Johan, og hørte Hestenes Stampen, Hornenes Blæsen. Det forsvandt snart langt borte; og Lieutenanten traadte med Baronnen ind i Salen. Begge vare indslumrede, ligesom jeg, og opvakte af den samme Alarm i Gaarden, som vi havde hørt Klokkeren tolv. De vare ilede til det første Værelse med deres Pistoler. Men endnu førend de kom derhen, hørte de alt Jagttummelen igien for Slottet. Lieutenanten havde i denne Hast slaaet et Vindue ud i det Værelse, som stødte til Salen og ligesom denne vendte ud til Landsbyen, og skudt med en Pistol efter den bortilende Sværm; men var ikke i Stand til at kiende andet giennem det tykke Mørke, end nogle hvide Heste.

Hans

"Manderne ere bange for os," — sluttede han denne Fortælling.

"Og nu" — saiede han til — "skulde mit Naad være, at vi igjen gaae tilbage til Gæsthuset og heller bortføre Natten paa Halmen, end her paa disse usikre Bænke!"

Forslaget blev antaget; og vi forlode alle fire Natter-Jagernes Herberge.

Lange maatte vi banke paa, inden Døren til Værtshuset blev opladt. Værten kom endelig selv og lukte os ind.

"Hvordan?" — stammede han reent henreven af Forbavselse — "hvordan? De leve endnu?" —

Lieutenanten bandt ham nogle tatte Løgne paa Ørmet, og lovede at give udførligere Beretning om det skrækkelige Eventyr naar det blev Dag. Midlertid var Halmen lavet til, hvorpaa vi nød den bedste Nødsnagel til den lyse Morgen.

"Mine

"Mine Herrer — sagde Lieutenanten, da vi endnu knap vare opstaaede: — "Jeg gaar næste Nat igien paa Spøgelseslottet og vil blive Natten over nede paa Gaarden. Giøre De mig Selskab?" —

Baronen saae tvivlsraadig til mig, og lod til at vente Undskyldning fra mig. Jeg opfyldte hans Ønske.

"Umuligt" — svarede jeg: — "kunne vi tørre her længer! Og desuden er slikt et Foretagende alt for uoveligt, da vi ikke ere flere end fire." —

"O!" — raabte Lieutenanten: — "er det Deres eneste Sorg, saa skal vi vel finde paa Raad! vi tage et Døsn haandfaste Bønderkarle til Hielp. For nogle Skillinger og Brændevin dertil ville vi nok bringe disse tilveie. Det vil blive Væier uden Lige! Og i Morgen ganske tidligt reiser jeg med Dem herfra." —

Baronen havde han strax paa sin Side, og jeg selv fandt Forslaget ikke slet. Vor Svoger (Positionen) havde intet derimod, da vi lovede at gøtgjøre ham sin Forsinkelse, og kort vi bleve.

Du blev strax udblast i hele Landsbyen af Positionen:

"At, hvo der kunde beslutte sig til, at vaage med os paa Slottet forstkommende Nat, skulde faae 1 Mk. og saa meget Brændevin, som han lystede!"

En halv Time var knap forbi, saa var hele Landsbyen forsamlet uden for vor Dør, og vi havde fuld Frihed, til at udtage vort Mandskab. Femten af de allerstærkeste bleve endelig udvalgte, forsynede med saadanne Vaaben, som enhver fandt for got, og tilsagte at møde om Aftenen Klof: ten ti ved Værtshuset.

Vor Bært, der, som forstener, havde bivaanet alle disse Tilberedelser, holdt os fra nu af for livagtige Herremestere, og fik, opflammet af Lieutenantens sølsomme Fortælling, næsten selv Lyst, til at trodse den vilde Spøgelsehær, og at giøre Følgestab med til Slottet. Men da Aftenen nærmede sig, svandt efterhaanden hans Mod, og han onstede os blot Lykke til vort Forchavende, der, som Lieutenanten havde foreskaffet ham, ikke bestod i vilgere, end for evig at forjage den ræsende Jæger fra Slottet.

Klokken ti præcise forsamlede vort Mandskab, med Leer og Stænger, Hæforker og Pleyler bevaabnet, sig ved Bærtshuset: og forsynede med Vorde og Skamler, Lamper og Brændeviin, trak vi triumferende ind paa Slottet.

Vi toge Plads i Gaarden tæt ved Indgangen. Bønderne leirede sig med deres Brændeviinsflasker rundt om os i det høie Græs, stak Ild paa Piberne og glædede sig hiertelig til den forestaaende Spøgelse-Massakrade.

En

En nye Fordeel, som vi indheftede af dette
 friske Selskab, var, at vi denne Nat ikke
 behøvede, at holde os aarvaagne ved Læsning.
 Thi uformærkt bleve Vønderne stedse muntre.
 De begyndte de lystigste Sange; og den adle
 Kornsaft bestølede endelig deres Mod saaledes,
 at de stortede og udfordrede hele Helvede, med
 dets Oldesader Veelzebub.

Klokken var over elleve og vort Mandskab be-
 gyndte at blive stille. Her lukte Vinene sig paa
 en; hiit snorkede allerede en anden. Hvor gier-
 ne vi ogsaa havde forstaaet vore Ørne, maatte
 vi altsaa overtale nogle unge Knøse, som endnu
 vare muntre, til at gjentage os deres Sang paa
 nye. Dette skeete med en Skraalen som langt
 overgik den forrige. De allerede indslumrede
 bleve raske igien, stemte frisk i med; og saaledes
 holdt vi den vakre Skare vaagne.

Du vinkede Lieutenanten med Haanden. Alle
 sang. Klokken var tolv. Alt hørte vi Hestens

Tram:

Trampen, Hornenes Blæsen. Bønderne løttede med aabne Munde, og saae til hverandre, som om den ene vilde hente Mod hos den Anden. Alarmen nærmede sig. Nu var den for Slottet. Paa engang blev alting stille. Men i det samme Nu begyndte Tummelen igien; i det samme Nu buldrede Sværmen igien derfra.

Som om det var aftalt, sprang Lieutenanten, Baronen og jeg giennem Gangen ud til Porten. Men den fløiende Eskadron var alt langt borte fra Slottet, og vi saae intet, uden Skinner af nogle hvide Heste. Snart fornåm vore Ører heller ikke mere Hestenes Trampen, Hornenes Blæsen. Midnats; Stilhed herskede igien omkring os; og vi gik tilbage til Gaarden.

Vort tapre Mandskab sad og laae endnu, som forvandlede til Sten, paa deres forrige Pladser. Da vi nærmede os, vidste Ingen af dem, om vi vare Mønderne eller deres forrige Selskabsbrødre. Først lidt efter lidt befandt de sig; og blev

ve i Stand til, at lave sig til at gaa bort med os.

Jeg den faste Mening, at disse Mander vare Bæsnere, som frygtede for os, forlode vi nu det øde Slot, gave de behiortede Bøgttere deres Sold i Barts huset, og begave os saa til Hvile.

Jeg vaagnede førend Solens Opgang, og vækkede Baronen og Lieutenanten. Den sidste syntes at have liden Lyst til, at holde sit os givne Besøg. Han ønskede endnu een Nat at forsøge sit Held; og det skuldt paa Slottet eller uden for samme. Men da vi begyndte at gjøre os reisesærdige; saa opsatte han sit Forsæt til en anden Gang, og fulgte vort Exempel.

Henimod Klokken sex reiste vi bort. Det var en mørk, regnsfuld Morgen. Vinden raste heftigt, og drev de tykke Skyer mere og mere sammen. Næsten havde vi naaet den rædsomme Schwarzhofen

skov; da jeg bemærkede, at Lieutenanten, som med sin Tiener reed foran Vognen, dreiede af til Siden henad mod den forbirindende Bæk. Jeg stied Vognslaget tilbage og opdagede et besynderligt Syn.

Den rasende Storm, den begyndende Regn usagtet, sad en ærværdig Olding paa Bækkens Brede, og læste i en stor Bog. Nedsunken i dyb Eftertanke trodsede han med blottet Hoved det overhaandtagende Uveir, og overlod sorgløs den hvirvelende Storm sit graa Haar at lege med. Hans brune Overkioel, der var dannet som en Slop-rok, syntes at forraade Vandrerens fra et langt bortliggende Land. Ved hans Side laa en lang Stav og en sort Randsel.

At see denne sælsomme Mand, og at springe ud af Vognen hen imod ham, var giort af mig i eet Øieblik. Men førend jeg endnu kunde naae ham, raabte Lieutenanten alt:

"Gamle !

"Samle! hvad læser du der?"

Oldingen syntes ikke at bemærke dette Spørgsmaal og blev ved at læse.

"Hvad læser du der?" raabte han nok engang, steg af Hesten og saae over hans Skuldre ned i Bogen.

Oldingen gav ikke mindste Svar, men læste roeligt videre.

Nu stod jeg ogsaa tæt bag ham, og saae en Rængde store Charakterer paa de i Bogen opslaaede Sider, Chifferne havde forskjellig Farve, Bladene selv vare af gult Pergament.

Baronen fulgte strax efter mig, og der begyndtes endelig en forunderlig Samtale mellem os og den fælsomme Pilegrim.

Lieutenanten gav Oldingen et ublidt Puf, og raabte endnu engang stærkt:

"Hvad læser du, Gamle?"

Oldingen løstede sit Hoved langsomt i Beiret, vendte sig fortrydelig, stirrede længe vevselvis paa os, og sagde derpaa med en høitidelig Alvorlighed:

"Wiisdom!" —

Jeg. Hvad er det for et Sprog, denne Bog er skreven i?

Oldingen. (Læsende igjen) — Wiisdommens Sprog.

Jeg. Og hvad kalder du Wiisdom?

Oldingen. Alt det du ingen Indsigt har i.

Lieutenanten. Dersom du forstaaer alt det, hvori Andre ingen Indsigt har; saa havde jeg nok

Lyft til, at hente Oplysning hos dig i en vis Sag!

Oldingen. (Atter seende stivt paa ham) Og det var?

Lieutenanten. Her ved den nærmeste Landsby er et Slot, hvori en heel Sværm af Aander hver Nat holder sit Indtog. Jeg har med disse Herrer vaaget to Nætter i dette Slot —

Oldingen. (Galdende ham i Ordet) og er ikke bleven kloggere end du var; thi du er ikke den Mand, som forstaaer Aandernes Skikke.

Lieutenanten. Det er du formodentlig?

Oldingen. Jeg forstaaer Viisdommens Sprog.

Lieutenanten veeg tilbage, beed sig i Læberne, og rystede smilende med Hovedet. Baronen nærmede sig Oldingen, som sank tilbage i sin forrige Dybsfindighed, og fortsatte den begyndte Samtale.

Baron

Baronen. Velan! indeholder din Bog saa megen Wiisdom; da siig os: hvad det ere for Aander, som forurolige hiint Slot; og af hvilke Aarsager de giøre dette?

Oldingen. (Efter en lang Pause) Det maae Aanderne selv si dig.

Baronen. Hvad staaer da altsaa i din Bog?

Oldingen. Maaden at tvinge alle Aander til Bekiendelse.

Baronen. Og hvorfor har du ikke alt for længe siden tvungen hine Aander til Bekiendelse?

Oldingen. Fordi det kommer mig ikke ved?

Lieutenanten. (Smilende) Men om vi anmodede dig derom og tilbade dig vor Bærs; vilde du da beslutte dig dertil?

Oldingen. (Opbragt) Elendige Jordens Søn! kan Penge betale Wiisdom?

Lieutenanten. Hvad betaler den da?

Oldingen. Intet — Har I Mod?

Lieutenanten. Ellers havde vi ikke allerede holdt Nattevagt paa det frygtelige Slot.

Oldingen. Saa vaager endnu denne Nat deri! Kloffen tree Kvarteer til tolv præcise er jeg hos eder. Og nu lad mig være ene! —

Vi saae tvivlsomt til hinanden. Oldingen fordybede sig atter i sin Lecture, og lod ikke til at mærke, at vi endnu stode bag ham i fuld Forundring. Endelig satte Lieutenanten sig paa sin Hest, og vi gik med langsomme Skridt hen til vor Vogn.

"Nu, mine Herrer!" — begyndte hiin, da vi satte os ind i Vognen: — "vi vende dog om igien?"

Forgiares gjorde jeg Indvendinger. Begge de fyrrige Unglingers Forventning var spændt alt for høit

høit. Min Barons Nysgierrighed blev uovervindelig; og Lieutenantens Nærværelse gjorde mig det let at indsee, at Brugen af min Hofmeister: Det ikke allene vilde gjøre mig foragtelig, men ogsaa tillige blive frugtesløs. Jeg saae mig altsaa imod min Villie nødt til, anden Gang at tage Deel i et Foretagende, der som unyttigt og høist farligt kunde paadrage mig det største Ansvar. —

Vor Bært glemte af Forundring og Glæde sig selv over, at vi, som han formodede, vilde nok engang binde an med Aanderne. Vore modige Ledsagere Natten før havde fortalt underlige Ting om, hvor græffeligt Aanderne saae ud, hvor tappert de havde slaget sig omkring med det Helvedspak, og hvorledes de fremmede Herremestere endelig havde forjaget den samtlige rasende Hær. Hele Landsbyen kom derfor tilløbende, saasnart vores Gienkomst rygtedes, for at betragte os som overjordiske Væsener, og at hente sig Raad i adskillige Anliggender. Lieutenanten forlystede sig med disse Gortfolks Enfoldighed; og saaledes forløb den hele Dag.

Det

Det var allerede mørkt, og Landsbyens Indvaanere havde endnu ikke forladt Bærtshuset. Alle havde os: dog at tage dem med paa Slottet. Vi saae os altsaa nødsagede til, at nægte vort Forhænder; og, da de endnu ikke vilde gaae bort, at anstille os søvnige og lade vort Straaleie gjøre tilrette.

Først Klokken elleve vandrede vi i al Stilhed og uden Lys til Slottet. I Gaarden tændte Lieutenantens Diener, ved Hielp af sit Fyrtøi, den medtagne Lampe; og nu begave vi os ind i den Sal, hvori vi havde vaaget den første Nat, og foresandt der vort konstige Meublement i bedste Stand. Her oppebiede vi længselsfulde det sidste Qvarteer før Midnat.

Lieutenanten tvivlede paa, om den Gamle vilde holde Ord. Jeg understøttede hans Tvivl af alle Kræfter, og vilde have været glad, om vi ikke først havde ventet paa Udsaldet. Men Baronen, som fra Barnsbeen yttrede den heftigste Tilbøielig-

hed

hed for alt Ubegribeligt, var saa indtaget af Oldingens ærværdige Udseende, at han torde sætte sin Ære i Pant for hans Ordholdenhed. Lieutenanten indlod sig i Strid med ham om Spøgelsjer og Besværelser, og paaastod af Erfaring og Fornuftgrunde ligesvem det Modsatte. Men Baronen blev ved sin engang fattede Mening, at man ikke maatte domme saa raak om disse Ting; og kom endelige tilbage igjen til den sælsomme Gamle, der, som han vist formodede, vilde tilfulde overbevise os derom.

Vi udtømmiede os endnu nojentid alle tree i Forsmodninger over denne sælsomme Pilegrim; og nu var Klokken fire og fyrrerhye Minuter til tolv. Uden at tale et Ord mere, stirrede vi nu paa Uhrene, som laae for os, og som vi alle tree havde stillet i Bartshuset, da den nærmeste Klokke slog elleve.

Nu stod Biseren paa fem og fyrrerhye, og alt hørte vi giennem de aabne Dørre sagte Fodtrin at nærme sig.

"De

"De har havt Ret, Hr. Baron! Den Gamle er en Mand af Ordholdenhed!" — sagde Lieutenanten, greb Lampen og gik Oldingen imøde.

Oldingen traadte ind i Salen og havde Randsfelen paa Ryggen. Høitideligt langsomt tilvinskede han os med Haanden, at følge sig. Vi fulgte ham. Han førte os gennem Forsalen og den smalle Gang ned ad Trapperne. Ingen talte et Ord. Nu gik vi over Gaarden henimod den tilslukkede Kiølderder. Her blev den Gamle staaende, vendte sig om til os, og lod sit skarpe Øiekast nogentid hvile paa os. Derpaa sagde han med sagte, skielvende Stemme:

"Har I eders Liv tiært, saa tier!"

Nu traadte han ned ad begge Trin, tog en stor Nøgel, som var gjort fast ved en om hans Hals hængende Jernkæde, og aabnede dermed uden mindste Banskælighed den uhyre Hængelaas. Døren fløj op. Oldingen tog nu Lampen af Lieutenanten.

nantens Haand, og førte os ned ad en lang Stens trappe.

Vi kom i en rummelig grundmuret dumpKielder, hvori paa alle Sider faldt os store Jernderre med stærke Laase for i Vinene. Ufortøvet nærmeste Olsdingen sig en Dør med dobbelte Fløie, som var ligge over for Trappen. Denne var ogsaa let aabnet. Raslende sprang Fløiene fra hinanden, og vi saae for os en sort Hvalving, som syntes at blive oplyst ved den matte Straale af et døende Lys.

Den Gamle blottede sit Hoved og traadte ind. Vi fulgte hans Exempel og traadte ogsaa ind. En kold Skælven glennemfoer mine Lemmer: — vi vare i en Begravelse. Trindt omkring stode gamle henfaldne Liigtæfter. Hovedpander, Dødningsbeen og sønderbrudte Uner knagede under vore Føder. Midt i Hvalvingen stod en stor, sort Liigtæfte af Marmor paa en Stenforhøining. Over samme hang en Lampe, som udbredte det blege, tins

tindrende Dødsflin. En tyk muddret Luft, der i Begyndelsen, som en blaalig Taage, formørkede alle Gienstande om os, gjorde Aandedraget besværligt. Hvult farvede de øde Mure ved vore Fied.

Oldingen blev staaende i nogen Frastand fra den mellemste Riste, og gav os et Tegn til at stille os omkring ham; dog ikke nærmere, end at han netop kunde berøre os med udstrakte Arme. Ved hans høire Side stod Lieutenanten, ved den venstre Baronnen, og overfor ham paa den anden Side jeg.

Nu satte den Gamle den medbragte Lampe hen paa Jorden for sig, tog Bogen, en sammenlagt Stav, som var med Led til at sammenføie, og en Blikdøse ud af sin Nandsel. Af den sidste strøede han rødt Sand omkring sig, foldede derpaa Stofken ud; og beskrev med samme en tredobbelst Kreds i Sandet. Herpaa lagde han sine Hænder krydsvis over Brystet, talde under heftige krampagtige

Træk:

Trækninger nogle for os uforstaaelige Ord, greb siden Bogen, og begyndte at læse sagte deri med frygtelige Fordreininger i sine Ansigtsmuskler. Jo længer han læste, desto strækkeligere bleve hans Bevægelser. Med hele Legemet gjorde han konvulsiviste Træk; hans Dienbryne trak sig stedse tættere og tættere sammen. Svæden vandt ham over hele Ansigtet.

Med eet kastede han nu Bogen ned for sig, og saae med stive Blik og oprakte Hænder hen imod Ligkisten. Snart mærkede vi, at Klokken var tolv; thi Hestene trampede, Hornene stingrede. Oldingen blev ubevægelig. Jagttummelen kom nærmere. Oldingen blev ubevægelig. Med oprakt Stav stirrede han stift hen imod Ligkisten. Nu stormede den stoiende Sværm i Gaarden. Oldingen blev ubevægelig. Nu buldrede Larmen paa Kieldertrappen. Oldingen bevægede sig endnu ikke. Med oprakt Stav stirrede han endnu stift hen imod Ligkisten. Men nu var Allarmen i Kielderren. Oldingen svingede sin Stav, og — Alt var stille.

Men

Med græffelig Stenime raabte han nu tre Gange et for os atter uforstaaeligt Ord, og slog ved hvert Raab med Staven paa Jorden. Pludselig foer et hvidt Lyn hvislende om paa Bæggene i Begravelsen; en dump Jorden rullede frygtelig for vorre Ørne. Begge Lamperne vare slukkede. Overalt herskede Stille og Mørke.

Nu hørte vi en sagte Bevægelse om os. Et svagt Skin begyndte igjen at oplyse Hvelvingen. Det blev efterhaanden stærkere og stærkere. Snart blev jeg vaer, at det kom fra den mellemste Ligtæste. Laaget paa samme hævede sig stedse høiere og høiere, og stedse blev det lysere og lysere i Begravelsen. Endelig hævede en skrækkelig Menneskestikkelse sig op i Kisten. Indhyllt i et hvidt Ligtæklæde, rejste den sig, med døende Mine og sitrende, lidt efter lidt i Beiret. Med græffelig Forskælfelse saae den omkring sig. Nu steg den ud af Kisten, svingede sig ned af Forhøiningen, og nærmede sig Kredsen med vaklende Trin.

"Hvo er den" — rallede den i hule, bævende
Toner: — "hvo er den, som forstyrre de Døde
i deres Røe?"

"Og hvo er du?" — svarede Oldingen trods-
sig: — "du som forstyrre dette Slot og denne
hele Egn i dens Røe?"

"Jeg ikke, jeg ikke!" — hvinede den i en klæ-
gende Tone: — "min fordømte Gemal forstyrre
dem, forstyrre ogsaa min Røe!"

Oldingen. Og hvorfor det?

Gienfærdet. Jeg er myrdet — og den
retfærdige Dommer kastede mine Synder paa ham,
den Morder!

Oldingen. Jeg forstaaer dig, ulykkelige
Aand! begiv dig igien til Hvile! "Ved min Magt,
som byder over alle Aander, du skal have den for-
stedse!" —

Slut,

Stikkelsen brødede sig, vaklede igien hen mod Ligkisten, steg op i den og forsvandt for vore Øine i samme. Langsomt sank Laaget ned, og lidt efter lidt blev ogsaa Lyset borte igien. Et hvidt Lyn foer paa nye hvislende om paa Væggene i Begravelsen; en dump Torden rullede paa nye frygteligt forbi vore Ørne. Begge Lamperne begyndte igien at brænde. Dødens Stilhed herskede atter overalt.

Oldingen ragede nu sine Sager sammen, og bød os ved et Bink, at følge sig. Vi traadte ind i den første Hvelving. Dette Sted var tomt, ligesom vi havde forladt det.

Bores Vejleder lukte omhyggelig Døren til Begravelsen, tog derpaa en stor Seddel med skrevne Karakterer op af sin Lomme, et Stykke rødt Bly og et Jernsignet. Da han flere Gange havde forset og signet disse Sager med sin Stav, lagte han Seddelen ret oven for Laasen, saa at den ene halve Deel af samme sad paa den ene, den anden

paa

paa den anden Dørfløi, og gjorde den saa hurtigt som mueligt fast med Seglet i alle fire Hjørner.

Herpaa traadte han hen i Midten af Kielderen, betegnede os igien, hvor vi skulde tage Plads, stræde Sand, skrev den tredobbelte Kred, og begyndte paa nye under heftige Bevægelser at læse i sin Bøg. Nu svang han sin Stav, og raabte med endnu langt græffeligere Stemme det samme Ord som i Begravelsen.

Pludselig oplyste et skarpt Lyn hele Kielderen; et frygteligt Tordenslag toned i den høie Hvelving. Alle Dørre, de forsegledede undtagen, sprang med eet under et skrækkeligt Skrald af deres Hængsler. Lampen gik ud, men en soovlblaae Tindren som faldt ned af Trappen, glindsede græffelig paa den modstaaende Muur. En jammerlig Hvinen, en dump Raslen af Kiæder klang for vore Ørne. Tummelen nærmede sig oven fra Trappen. Nu kom sagte Fied ned af den; og høiere lod Hvinet, og stærkere raslede Kiæderne. Udseelig gyseligt

nær;

nærmede sig endelig en nye synlig Menneskestikkelse. Svæbt i et blodigt Klæde, og med knuset Hiernestål svævede den hen imod Kredsen.

"Hvo er du" tordnede Oldingens Stemme den imøde.

Huult og stønnende svarede Stikkelsen:

"En fordømt Siel!"

Oldingen. Hvad søger du i dette Slot?

Stikkelsen. Forløsning fra Helvede!

Oldingen. Hvad kan give dig den?

Stikkelsen. Min Gemalindes Tilgivelse.

Oldingen. Staaer det i hendes Magt, Forstodte? — Viig for evig tilbage til Helvede med dit forbandede Paf! Gruer for denne Skrivt, gruer for dette Segl! — Her

Her pegede Oldingen med Haanden paa Døren til Begravelsen. Skikkelsen svævede hen imod den. Men pludselig foer den skælvende tilbage, og sank hvinende til Jorden. Strax oplyste atter et skarpt Lyn den hele Kielder; et frygteligt Tordenslag tonede i den høie Helving. Alle Dørre faldt paa eengang til igien under et skrækkeligt Skraab. Wild Hylen trængte sig til vore Ørne. Gyselige Synner glimtede i ildrøde Lyn omkring paa Væggene. Bræslende Torden truede Murene med at styrte ind.

Lidt efter lidt hørte endelig Lynet op at blinke, Tordenen at rulle. Endnu glindsede den soovl: blaa Tindren græffellig ned af Trappen; dog snart forsvandt den, og tykt Mørke omgav os. Endnu gienlød Hvelvingen frygtelig af Stønnen og Hvinen; dog ogsaa dette holdt snart op, og Døds: stille omgav os. Men paa engang reiste sig Hestenes Trampen, Hornenes Blæsen over os; og førend vi endnu kunde komme til vor fulde Sand: ning, var denne Støi ogsaa forsvunden.

Da vi begyndte at komme til os selv igien, stod de vi i den mørke Kiølder uden at vide om vi endnu vare alle tre hos hinanden. En stinkende Svovldamp piinte vore Lugtenerver, og forarsagede os ved hvert Aandedræt en overmaade trykkende Beklemmelse. Lønge var Alting stille. Endelig tog en mig ved Haanden. Endnu halv ude af mig selv over de forfærdelige Ting, som jeg saa nyelig havde seet og hørt, foer jeg forstræffet tilbage.

"Det er jeg!" — sagde Lieutenanten, og paa eensgang var det, som om en tung Steen blev væltet af mit Bryst. Ogsaa Baronnen begyndte nu at tale.

"Hvor ere de?" — raabte han.

Vi samlede omkring i Mørket efter ham, og fik endelig fat paa ham.

"Hvor

"Hvorledes ville vi komme ud herfra!" — blev Lieutenanten ved — "lad os forsøge at finde Trappen! Tager jeg ikke fejl, saa maae den være lige for os. Holder Dem kuns begge fast ved mig!"

Med disse Ord begyndte han at gaae, og vi var vede stedse videre frem med ham.

"Her er den!" — sagde endelig Baronet: — "Jeg fornemmer det første Trin."

Vi gave slip paa hinanden, og klavrede op ad Stigen. Men hvor stor blev vor Skræk, da vi naaede Døren, og fandt samme tillaaaset. Vi stødte alle tree med fælleds Kræfter paa Jernet; dog forgiaaves: Døren var fast tilspærret uden fra. Lieutenanten raabte med hoi Stemme paa sin Vægent, som vi havde forladt sovende oppe i Salen, da Oldingen afhentede os. Vi stode ham begge bi, og raabte saa heit vi formaaede: "Johan! Johan!" Det dumpe Ekko toned vildt og gyseligt tilbage: "Johan! Johan!" Men intet mennes-

skeligt Fied lod sig høre. I rasende Fortvivlelse sloge vi vore Hænder blodige paa Jerndøren, skreege af alle Livs Kræfter: "Johan! Johan!" Det dumpe Ekko tonede vildt og gyseligt vor Vuldren og Mavnet Johan tilbage: men intet menneskeligt Fied lod sig høre.

"Den Karl maac sove, og hverken høre vor Skrig eller Banken!" — tog endelig Lieutenanten kraft og aandløs Ordet — "Lad os sætte os her paa Trappen, og lytte efter, naar han kommer ned."

Vi fulgte hans Raad. Jeg havde intet Haab om Tienerens Komme; men lod mig ikke mærke med min Anelse. Lieutenanten skjulte sin Angst, og begyndte at tale om det Seete og Hørte: dog skæete dette Luns i afbrudte Sætninger, som han fremstammede med Pause paa Pause. Baronon og jeg svarede ham lidet, og efterat vi omtrent havde tilbragt en Time saaledes, blev ikke talt et Ord mere. Omkring os var Alting stille; Luns at vi fornam den ene den andens lette Aandedrag.

Lieute:

Lieutenanten spurgte os endelig: om vi sov? men den største Banghed bortjog enhver Tanke om Sovn fra vort Sind. Saaledes sadde vi endnu nogle Timer, og Klokkeren kunde nu næsten være henimod fem om Morgen.

"Nei! det bliver mig for længe!" — sagde Lieutenanten — "saa forsoven er min Karl ikke! men hvor skulde han være?"

Nu begyndte han igien at raabe, og banke paa Døren. Alting var forgiæves: intet menneskeligt Sted lod sig høre. Vi bleve endnu nogle Timer siddende paa Trappen: intet menneskeligt Sted lod sig høre.

"Jeg vil ikke quæle Dem og mig med Formodninger" — sagde nu Lieutenanten: — "men vor Undergang synes at være besluttet her. Dog maae vi forsøge, om den ikke endnu paa nogen muelig Maade kan undgaaes. Kom De igien ned med mig i Kielderen: maaskee finde vi snarere en Udgang der end her!"

Uden

Uden at svare et Ord, steg vi ned med sittrende Kne, og ravede nu hver for sig lang Tid omkring i Mørket. Ofte fik vi de heftigste Stød imod Vægge og Jerndørrene, ofte grebe vi hinandens Hænder. Al vor Søgning var forgæves. Ganske træet og uden mindste Aandskraft sank jeg endelig til Jorden, og begyndte at gjøre mig selv de skrækeligste Bebrejdelser, over at jeg ikke allene havde styrket mig i Ulykke, men ogsaa den, hvis Omfarg var mig betroet, og ved min Eftergivenhed bragt det dertil, at vi nu maatte forsmægte i en underjordisk Hvelving.

I Begyndelsen herte jeg endnu stedse Lieutenanten og Baronen at omvænke i Kielderen. Ingen gav Lyd fra sig: frygtelig gienlød det hule Ekko af deres Fied. Endelig tabte den Enes Skridt sig langt borte, og nu gik blot den Anden af mine Ulykksdelere omkring mig.

"Hvor er De?" — raabte Lieutenantens Stemme.

"Jeg

"Jeg er her" — svarede jeg: — men hvor er Baronen?"

Lieutenanten raabte paa ham; jeg ligesaa. Baronen gav intet Svar. Pludselig fornam vore Ører en dump Raslen, og næsten paa samme Tid frembrød et svagt Glimt af Lysning. Forundret skyndte jeg mig op fra Jorden og gik med Lieutenanten hen efter Skinnnet. Det syntes at komme fra en Abning. Og hvor overraskede Glæden os ikke, da vi fandt en af Jerndørrene aaben. Vi gik igiennem samme. For os laae en lang mørk Gang og i en lang Frastand saae vi Lys skinnet at bryde frem dybt under os. Gangen gik straae ned ad. Jo længere vi kom frem, des lysere blev det omkring os. Endelig naaede vi Enden af Hvelvingen; og nu sinede vi nogle Trin for os, som gik ind i et stort Bærelse, ved hvis Indgang vare nogle Fodstykker i Gulvet indbrudte, giennem hvilken Abning Lyset brød frem. Vi traadte ned af Trinnene, og hvor forbauset blev jeg ei, da jeg saae Baronen ligge som død i Jordybningen paa gammelt Straae!

Jeg

Jeg sprang derned uden Betænkning: Lieutenanten fulgte efter mig, og nu skuttede vi Baronen saa længe, til vi endelig igien bleve Livs Tegn vaer hos ham. Vi fortsatte vore Bestræbelser, og inden ret længe havde han ogsaa sine fulde Kræfter. Hans Afmagt havde blot været en Virkning af Skrækken; paa sit Legeme havde han i øvrigt ikke lidt mindre Skade. Nu fortalte han os: at han i Mørket var paa eengang kommen ind i en lang snæver Gang, og uden Betænkning blevet ved at gaae videre, indtil han pludselig var tumlet ned fra en Forhøining, havde slaaet Bræsterne ind, og formodentlig var faldet her ned.

Vi saae os nu først omkring, hvor vi vare. Vi befandt os i en rummelig Hule, som efter Anseende engang havde tient til Stald. Oven over os bemærkede vi paa den anden Side to store runde Huller, med Jerngittere for, hvorfra Lyset faldt ned ad; og endelig såede vi ogsaa i den mørkeste Krog Udgangen, som var lukket med en Trædør. Vi nærmede os samme, stødte derpaa, for at for-

søge om den var fast; og de raadne Bretter faldt
 frax fra hinanden.

Henrykkede af Glæde steege vi nu alle tree lidt
 efter lidt stedse høiere op ad giennem en mørk, i
 Jorden udhulet Gang, indtil vi endelig saae en
 Aabning for os, som gav Udsigt i den alt bekiend-
 te Have. Med vore Hirschfængere banede vi os
 en Vej ud af den med Ukrud tilvoxne Indgang til
 Hulen og langs hen igiennem Haven. Saa vi naa-
 ede vi Slotszaarden. Vi omfavnede hinanden
 af Glæde over vor lykkelige usformodede Redning,
 og begave os nu til Salen, for at see om Lieute-
 nantens Tiener var der endnu. Borden og alle
 vore Siddepladser stode i samme Orden, hvori
 vi havde forladt dem: men Johan var der ikke.

"Han er vel gaaet tilbage til Værtshuset!" sag-
 de hans Herre: og vi gik fra det frygtelige Slot
 til Værtshuset, takkende Gud, at han havde red-
 det os paa saa forunderlig en Maade, og ikke straf-
 fet vor Nysgierlighed haardere.

Da

Da vi traadte ind i samme, fandt vi Bårten omringet af et stor Antal Bønder, som tilhøbe vare komne for at erfare, om vi endnu ikke vare vendte tilbage fra den øde Borg? Thi saadant et Spøgerie, som det havde været denne Nat, skulde man endnu aldrig have hørt Lige til i Landshyen. Bårten og Bønderne bleve derfor ikke lidet forbavsede, da vi paa engang traadte ind. Uerbedighedsfuld greb hele Forsamlingen til deres Huer, og stormede strax løs paa os med Spørgsmaal om, hvad der var foregaaet paa Slottet? Lieutenanten fandt denne Gang ingen Behag i, at giøre sig lystig paa deres Enfoldigheds Bekostning, men affærdigede dem, ligesom vi, med tørre Ord, og spurgte Bårten efter sin Tiener.

"Jeg har ikke seet ham siden i Gaar!" — var Bårtens Svar.

"Ikke mueligt!" — sagde Lieutenanten igien: — "Ere Hestene endnu tilstæde?"

"De

"De staae i god Behold i Stalden;" — svarede Barten: — "jeg var just nylig hos dem."

Lieutenanten saae tvivlsraadig til os, og bad Bønderne, med Løfte om gode Drikkepenge, at søge efter hans Tiener i Landsbyen og Egnen deromkring. Alle vare villige dertil, og forlode strax Gæsthuset.

Det var Kl. 9 om Morgenens at vi kom tilbage til Værtshuset, og hen imod Middag kom de udsendte Bønder samelig tilbage med den Efterretning: at Johan var ingensteds at see eller høre.

Lieutenanten holdt det nu ikke for nødvendigt, at opholde sig længer paa dette Sted; ogsaa Baronens længtes efter Bortreisen, og jeg havde allerede længe ivrigt ønsket den. Vi fortærede altsaa endnu et jammerligt Middagsmaaltid i Samling, og gjorde os derpaa anden Gang rejsesfærdige. Vor Vært og de gode Bønder grad, da Lieutenanten steeg til Hest og vi til Vogns. Vi skionkede de

Sidste

Sidste endnu en Douceur, og ilede hastigt
derfra.

Lieutenanten vidste temmelig got Beiene inde i
Schwarzskoven; siddende paa en Bæst og førende
den anden ved Tøilen, reed han foran os, og paa
denne Maade rejste vi lykkelig giennem den skumle
Skov. Allerede den følgende Dags Aften maatte
vi skilles fra ham. Han saac sig nødt til at drage
til sin Transport, og vi skyndte os, for snart at
komme hjem.

"Jeg takker Dem, mine Herrer!" sagde han
ved Afskeden uden for et Giestgiverhuus, da vi
lavede os til, at stige ind i vor Bogn:

"Jeg takker Dem for Deres Deeltagelse i det
frygteligste Eventyr, som jeg endnu har oplevet.
Skulde jeg nogentid være saa lykkelig at faae no-
get Lys i denne Sag, som jeg paa det ivrigste vil
stræbe efter, saa vil jeg ansee det for min skyldige
Pligt, at meddele Dem Efterretning derom. Les

vel

vel; og forglem ikke den tree og tyvende Septem-
ber i Aaret 1750 og Deres hengivneste Ven, den
danske Lieutenant B....!"

Postillionen stødte i sit Horn, og vi kørte bort.
Fem Dage derefter kom vi, uden mindste videre
Hindring, friske og sunde til den gamle Baron
Reis, min Eleves Fader.

"Og her" — blev Hermann ved: — "forlader
jeg Scenen. Et Brev fra Baronen begynder is-
gien Historien, der hvor samme slap, og et hos-
liggende Manuscript, som Lieutenant B.... er
Forfatter til, og hvoraf jeg har taget Afskrift,
fortsætter dens Lob lige til dens fulde Slutning.
Dog, som sagt, disse Papirer faaer min Ven først
ved sin endnu ikke saa snart paafølgende Reise."

Helfreds Dysegterrighed var rigtig nok opvakt
i hoi Grad; dog formaaede han intet at sætte
imod sin Vens Grunde og sit forhen givne Ord.

Han

Han fandt sig altsaa villig i sin Skiebne, som paa det behageligste blev forsedet ved Jagt, Spil og andre Udspredelser. Først efter fiorten Dages Forløb tænkte han for Alvor paa sin Reise, og Hermann kunde, som en billig Ven, ikke forlange at han skulde biev længer. Han lod ham reise med et fredeligt Rys og den hierteligste Tak for den Glæde, som hans usorventede Besøg havde gjort ham. Det bevidste Manuskript overlod han ham ganske, og forsikrede ham, at han allerede vilde have givet ham samme, dersom han havde fundet det for mellem sine mange Skrifter og Papirer. Blot for at berolige sin Ven, havde han fundet paa det Paaskud, som forhen blev meldt; dog havde han fattet den faste Beslutning, isald den skriftlige Fortsættelse af de eventyrlige Begivenheder ikke var bleven funden, endnu at overantvorde Hølfred samme mundtlig for hans Afreise. Men netop Dagen før end begge Vennerne skiltes ad, var den ved hans usfortrødne Eftersegning fundet begravet i Støv, siden smukt afpudjet og indpakket. Hermanns Glæde over denne Findelse var uudsigelig stor.

"Tag

"Tag der!" — sagde han til sin Ven, da han flyede ham Skrifterne: — "tag der Enden paa Gienfærdshistorien! Og finder du nogen, som ytrer Lyst til, at befrie denne Underhistorie fra Forglemmelse, og at gjøre den offentlig bekiendt: saa fortæl ham ogsaa begge vores Begivenheder. Kuns siig ham: at han derhos paa det bedste mindes Helfred og hans Ven Herman, og ikke gjør det, som saa mange Andre, der røve og plyndre, uden engang at melde det Sted, hvor de have røvet og plyndret."

Begge Vennerne toge nu Afsked fra hinanden — toge det for evig. Hermans sidste Ønske var opfyldt; han havde gienseet sin Ven; kort derefter hensov han. Ogsaa Helfred hviler nu i Graven. Ikke længe før end sin Ende overantvordede han mig nærværende Historie mundtlig og skriftlig, som hans afdøde Ven havde forlangt.

Den

Den mundelige Fortælling er forudstillet; nu
til den skriftlige.

Andet Afsnit.

Skriftlige Traditioner.

Quod Efficit

Christliche Traditionen.

Baron Reich til sin forrige Hofmester

Herman.

Beste Ven!

B.... den 11 Novbr. 1772.

Jeg iler med at berette Dem en Tildragelse, som
hændtes mig denne Sommer i Pyrmont. For alt
længe siden skulde jeg have opfyldt denne min Skyld-
dighed, dersom jeg ikke stedse havde biet efter nog-
le Skrifter, hvis Bedlæggelse først kunde give
min Begivenhed den behørig Interesse. Nu ere
de endelig ankomne, og jeg oversender dem herved,
med den Begjæring, igien at tilstille mig samme,
saasnart De have giennemlæst dem.

MR

H 2

Jeg

Jeg havde alt været tre Uger i Pyrmont, og begav mig just en klar og smuk Aften paa Promenaden; her bemærkede jeg en velklædt Mand, som tiltrak sig min hele Opmærksomhed, endskjønt hans Ansigtstræk vare mig ganske ubekendte. Jeg slentede min Vej rolig frem, og blev snart vaer, at bemærkede Mand fulgte mig lige i Hælene. Han gik med iltfærdige Skridt forbi mig, vendte sig strax, og såde mig tiot i Ansigtet. Jeg gjorde det samme, og forundrede mig over, at ogsaa jeg tiltrak mig den Fremmedes Opmærksomhed. Et Øieblik derefter vendte han sig atter, gik lige imod mig, og stirrede mig nok engang i Øinene. Jeg blev staaende for ham, og gjorde det samme. Han bevægede sine Læber som om han havde noget at sige. Jeg vilde spørge ham: hvad han forlangte? Men vi taug-begge, og gik videre. Denne Pantomime gjentog vi endnu nogle Gange. Ingen talte de et Ord. Endelig blev det mørkt, og jeg gik tilbage til mit Logis.

Den

Den følgende Morgen vaagnede jeg ved Solens Opgang. Jeg besluttede at nyde dette herlige Skuespil under aaben Himmel, isørte mig i Hast min Frakke, og forlod Kammeret. Neppe havde jeg taget Plads paa en Bænk i Enden af den nærmeste Allee, førend jeg alt igien saac den ubekiendte Mand fra i Gaar at komme hen imod mig. Han nærmede sig, hilsende mig venlig, og tog Plads ved Siden af mig. Vi iagttog begge et halvt Kvarteers Tid i stum Henrykkelse den pragtfulde Scene. Nu var Solen oppe, og den Fremmede betragtede mig med et forskende Blik.

"Min Herre" — begyndte han endelig: — "De forlade mig, om jeg skulde tage feil; men jeg troer for rum Tid siden at have havt den Lykke at være i Deres Selskab."

"Kan vel være mueligt, at jeg har havt den Ære" — svarede jeg: — "torde jeg udbede mig Deres Navn?"

Den

Den Fremmede. Mit Navn er B...., min Karakter en dansk Major.

Jeg. B....? — det Navn kommer mig bekendt for: men alligevel kan jeg ei erindre mig, nogensinde at have seet Hr. Majoren.

Den Fremmede. Maaskee at jeg erindrer det, naar jeg faaer Deres Navn at vide.

Jeg. Jeg hedder Reiz.

Den Fremmede. Og kom i Aaret 1750 fra Deres Keiser tilbage til Tydskland.

Jeg. Truffet!

Den Fremmede. (Smilende) — Har De aldrig mere tænkt paa Eventyret bag Schwarzkoven, paa det øde Slot og Maneren?

Jeg

Jeg sad som forvandlet til Steen. "Hvorledes
— raabte jeg — "De?"

Den Fremmede. Jeg er det, kære Ven;
jeg er det! Hvor besynderligt finde Menneskene
dog ofte igien hinanden i dette Liv! Jeg ledsager
nu en anseelig Herre paa sine Reiser. Vi ere beg-
ge i strængeste Infognito. For Dem troer jeg at
kunne opdage mig sikkert.

Jeg kunde ikke komme til mig selv af Forundring.

"Du!" — blev endelig Majoren ved: — "er
De ikke nysgierrig efter at erfare noget Narmere
om det eventyrlige Slot og dets natlige Beboere?
Gierne havde jeg sør givet Dem Efterretning derom,
og har desaaarsag søgt Dem i Deres Fødebye, da
jeg forlod Hvervingen og gik tilbage til Danmark:
men som man sagde mig, saa vare De dengang ny-
lig reist i Gesandtskabs-Affairer til Engelland.

Jeg.

Jeg. Deres Hengivenhed kræver min varmeste Tak. Jeg beklager af mit Hjerte, at jeg ikke havde den Lykke at være nærværende paa den Tid, da De kom til B.....

Majoren. Deres Fraværelse var mig i dobbelt Henseende ubehagelig. Først, at jeg ikke skulde see min gamle Ven igjen; dernæst: at jeg ikke kunde faae mit Breste opfyldt, og give Dem Efterretning om mine gjorte Opdagelser. Dog, hvad dengang ikke skeete kan jo endnu skee. Befald De behager at nyde Frokost hos mig; saa vil jeg forsøge, om jeg ikke er i Stand til, at give Dem en Skildring af de adskillige Tildragelser, som haandtes før, i og efter Undersøgelsen af vort Eventyr i Spøgelse-Borgen.

Jeg lod mig ikke længe nøde, men gik strax med ham til hans Logis. Underveis spurgte han til min forrige Hovmester, og glædede sig hiertelig, da han erfarede, at De — bedste Ven! — befandt sig i velsignet Velstand, og glemte Livets Bitterheder

heder i en brav Kones Arme. Især syntes han at være inderlig bevæget over denne Deres sidste store Lykke. Jeg vilde ikke ængste ham for at faae Aarsagen til denne Gemjtsbevægelse at vide, eller mueligt stærkere oppriipe hans Erindring om et smerteligt Tab, ved at sværge: om han var givet? meget mere søgte jeg at drive Taler paa andre Gienstande, og saaledes naaede vi hans Aarsa-
 teer. Han bestilte Froekost, som vi ei heller ventede længe paa; og vi satte os nu i stille Selvtillfredshed begge ned ved det aabne Vindue, der gav os Udsigt over den herligste Egn.

Han begyndte sin Historie, som over al min Forventning tog den sælsomste Vending. Men den blev saa lang, at han kun kunde give mig en ufuldstændig Afriidsning, der faldt temmelig forvirret ud, fordi den giennemkrydsedes af mangfoldige Episoder. Han sølte dette selv, og lovede, at oversende mig et Afskrivt af disse af ham omhyggeligt optegnede eventyrlige Begivenheder, saasnart han fik sin nærværende Reise endt, som

nu ikke kunde vare meget længer. Jeg nød endnu fem fornøjelige Dage i hans Selskab, hvorpaa han end engang fornyede sit Løfte, og efter den hierteligste Afsted fortsatte sin Reise.

Dette er den mærkværdige Begivenhed, som jeg ikke har villet tøve længer med at meddele Dem. De vil forbauses over Sammenhængen og den videre Gang af Eventyret i det øde Slot. Major B.... lader Dem helse slittig. Han ønskede af sit Hjerte, ogsaa at kunne tale med Dem engang endnu. Lev vel!

Fort.

Fortsettelse af den danske Lieuten-
nant B...s Eventyr.

Efter Skilsmissen fra mine forrige Kammerater nedstak jeg i den dybeste Eftertanke. Alle Scener af det nys overstandne Eventyr svarede paa nye enkelte for mine Pine. — Jeg befandt mig i Slots-Salen, jeg befandt mig i Kielderen: saae Maneren og Manderne, saae Lynilden og den fæle Svovelglands; hørte Tordnens Brølen, Dørens Rasken og Skrakke-Figurernes huule Stemmer; fandt mig endeligen indspærret, og kom da først til mig selv igjen, da jeg opdagede Hulens Udgang, og traadte ud i Haugen.

Min

Min optændte Fantasi foremalede mig alle disse Billeder med de meest afsjækkende Farver, foremalede mig dem saa græsselige, at jeg af Hiertet takkede Gud for at jeg befandt mig paa Veien til min Transport, og ikke længer i de underjordiske Boeliger.

Alvorligere Betragtninger bortkysede endelig den hele Flok af disse frygtelige Drømme. Tabet af min Tiener, hvilken jeg hvert Dieblit søgte bag mig, opvakte nu den hæftigste Lyst hos mig, til at udforske den sande Grund til disse Optøier, til at befrie den stakkels Johan af Aandernes Kløer, eller i det mindste paa den eftertryffeligeste Maade at hævne hans Død. Men hertil fandt jeg mig for svag allene, Bønderne i den Bye, ved hvis Ende det øde Slot var beliggende, ustkikkede til mine Medhjælpere, og hele Foretagendet endelig, uden en erfaren, bestemt og kiel Mands Raad og Bistand, alt for voveligt. Jeg foretog mig altsaa at opsoge denne sidste, og ved hans Haand atter og alvorligere at prøve Eventyret med de natlige Sjæ-
gere;

gere; men indtil den Tid at give mig til Taals, og roelig følge min Transport.

Denne Beslutning var alt den første Morgen af min eensomme Rejse Resultatet af min Eftertænkten. Veien hen til min Transport blev mig derfor temmelig lang. Jeg brændte af Lyst, til snart at see mig befriet ud af Uvishedens Hav, og min Hest blev ikke skånet, inden jeg naaede det forønskede Sted. — Mit Mandskab var allerede rykket anseeligt frem, og havde i min Fraværelse formeret sig dygtigt. Jeg fulgte Toget endnu 10 Mile, og overleverede det derpaa til den mig oppebiende Officeer; hvorpaa jeg atter paa nye begyndte Hvervingen i mine 2 gamle Korporalers Følge.

Jeg ilede, for igjen at komme i Egnen af den sorte Skov, og gik derfra videre til S..., hvor flere af min Metier, formedelst den stærke Konkurrens af Haandværksfolk, syntes at have taget deres Hoved-Standpunkt. Jeg traf her Preusser, Hesser,

Besser, Østerriger o. s. v., derimellem ogsaa mangen en af mine gamle Bekjendtere, ved hvilke jeg strax fik Afgang til Hververnes Kredse.

Af den hele Skare faldt mig fornemmelig en østerrigsk Officeer i Øie, som allerede var til Nars, og blev holdt i stor Respekt af alle sine Kammerater. Taledede han noget, som dog kun skete sjældent og altid med saa Ord, saa harte enhver af dem til med den største Opmærksomhed; og opkom der ved deres Kalds Forretninger, over Spillebordet, eller af andre Aarsager Tvistighed; saa behøvedes blot Østerrigerens Mellemkomst, og strax var al Strid bilagt.

En Mand af saa vældig Autoritet hos en Høf Folk, som erkjende ingen Lov, uden den Starke: res Ret, tykkedes mig at være en Gienstand, der i fuldeste Maade fortiente min Fornndring; og som, naar jeg formaaede at bringe ham dertil, kunde række mig den hjælperigste Haand til næiere Undersøgelse af Spørgelse: Eventyret. Men jeg

ind;

indsaae lettelig, at det vilde koste megen Møie, inden det kunde lykkes mig, at opvække slig en Mands Tiltroe i den Grad, at en Historie, som den, han skulde høre af mig, ikke i hans Pine blev tom Fabel, ikke blev kiendt uværdig til videre Omtale. — En alvorlig, stræng Soldat, som han, syntes mig ophøiet over alle deslige Gøglerier, og hans Nysgierlighed, lærte jeg snart af hyppige Erfaringer at kiende, var den ydmygste Slave af en kold, rigtig Bedømmelseskraft.

Hans Lune bestod i intet mere, end i en jævn Alvorlighed; hans Smil i en næsten umærkelig Udfolden af de tætte Rynker om Mund og Kinder, og en liden Reising af hans lange sorte Pinebryne. Selv hans Skiemt havde hans udvortes Ansættelses Dragt, og for hans Utilfredshed var enhver bange, der kiendte ham, omendskiønt endnu ingen havde mærket det mindste Spor af Liden-skab, meget mindre af opbrusende Bredde, hos ham.

Jeg prøvede ved en Deel Tienstbeviisninger paa at vinde hans Yndest: han syntes ei at lægge Mærke til min Iver. — Jeg viste ham særdeles

Op:

Opmærksomhed i alle Selskaber, paa alle Steder, hvor jeg traf ham: han syntes at modtage dette, som skyldig Lydighed. — Hvad var mere at begynde paa, for at komme i nære Kiendskab med denne besynderligt stoiske Mand? Jeg opgav snart det Haab, nogensinde at vinde ham for mit Eventyr.

Endelig forhjalp et Tilfælde mig til det, som min omhyggeligste Bestræbelse ei formaaede, og som jeg allerede holdt for umueligt.

Det Værtshuus, hvori en af de udenlandske Officerer logerede, var i slet Rygte: man ymtede derom i hele Staden, og vilde vide af Ting at sige, som ei gik naturligen til. — Denne Fortælling, som den just nærværende Beboer af det udskreegne Glæstgiverhuus søgte at gjøre latterlig, fordi han, efter sin Forsikring, de fiorten Dage iglennem, som han havde tilbragt i samme, ikke havde mærket til det ringeste — denne Fortælling gav den alvorlige Østerriger en Aften Æmne til

en vedholdende Samtale. — Han erklærede sig til vor almindelige Forundring reent ud for visse Begivenheders Sandhed; og ingen Indvending var i Stand til, igien at bringe ham fra sin engang antagne Mening.

Mit Hierte bankede af Glæde. Thi nu torde jeg gjøre Regning paa at blive troet med mine salssomme Historier. Allerede var jeg paa Veien til at udframme mine Erfaringer, men blev snart igien afholdt detsfra ved at overveie: at de andre Hververe kunde udlee mig og mine Spøgels; eller at jeg endog imellem dem kunde finde Lysthave, som uopfordrede vilde tilbyde sig, paa nye at prøve Eventyret med mig.

Østerrigervæn kom i en Lue, hvori jeg endnu ikke havde seet ham. Hans Øine gnistrede, hans Pande trak sig stærkere og stærkere sammen. Og da det øvrige Selskab for denne Gang ei vilde samtykke hans Dom; saa besluttede han, at bekræfte sin Paastand med Erfarings Grunde, og udbad

S

sig

sig derfor en gunstig Taushed, der strax blev en Mand som ham bevilget, og som enhver af os saa meget heller iagttog, fordi han med Tillid torde haabe at høre noget Overordentligt. Nogentid sadde vi i taus Forventning; derpaa begyndte den ærværdige Mandseer saaledes:

„Naar jeg har forsikret: at det er Manderne mueligt, at lade sig tilsyne for vore Pine, saa indbefatter dette Resultat af mine Erfaringer ei blot den simple Muelighed i sig, at Stole, eller andre høiere Vasener ere i Stand til, naar og som de ville, at gjøre sig synlige for os: men denne min Forsikring stadfæster ogsaa den Sandhed, at der gives Mennesker, som til visse Tider, og under foreskrevne Betingelser ere i Stand til at fremsætte slige Aabenbaringer.“

Vi stirrede paa hinanden i uudsigelig Forundring. Østerrigerens Ord syntes at bebude den gyldeligste Begivenhed, og bleve udtalte med en Vægt, som indgød ogsaa den vildeste iblant os Uerfrygt.

Efter

Efter en kort Pause blev den høitidelige Fortæller
saaledes ved som følger:

”Et Regiment af den Garnison, jeg for 20 Aar
siden stod i som Lieutenant, havde en Mand af
fremvise, der paa den eftertrykkeligste Maade be-
kræftede denne min sidste Sætning. Han var
Sergeant, omtrent nogle og 40 Aar gammel, mørk
og vranten af Udseende. Enhver havde Høilægtel-
se for ham; thi han var prompte og nøiagtig i Ties-
nesten, og lod, som man sagde, ingen tilføiet
Skam blive uhævnat. Vetsindige Svende kaldte ham
Herremesteren; andre Forstandigere talede om hem-
melige Dagter, og toge sig vel i Agt for, at kom-
me den frygtelige Folkert for nar. Han var
i øvrigt en godherttet Mand, som, naar man lod
ham være, ikke gjorde noget Menneske mindste For-
træd, gierne gik stille hen for sig selv, og hertes-
lig elskede Eensomheden. Man fortalte forunder-
lige Ting, som han alt skulde have udøvet. Helt
havde han paa en Grav udfordret dens Beboer;

her havde han tvungen en Levendes Siel til at give Efterretning om visse Omstændigheder. Men det meste, som man løb omkring med om ham, angik Handlinger, der vidnede om bare Hævn. En Hændrik, som for en ringe Forseelses Skyld lod ham føle sin Kaarde, var endnu indtil denne Time ei i Stand til ret at bruge sin høire Arm. En Kapitain, som engang uskyldigvis udskieldte ham, skulde fra den Time af have tabt sine Tale:Organs Versiellighed. Kort: overalt hørte man Beretninger om Folkert, der blot formedelsi det alvorlige Foredrag sparede den fordumsfrie Tilhørsers Latter.

Jeg havde endnu ikke havt nogen Leilighed til at lære at kiende Under:Vanden nøie, og var heller ikke meget begiærlig efter at gjøre dette Berendijskab, fordi jeg fra Ungdom op agtede lidet paa overnaturlige Begivenheder, men desuagtet heller ikke gierne drev Spot med disse Ting. Nogle af mine Kammerater yttrede ofte stærk Lyst til, som de kaldte det, at gjøre sig en Spas, og ved

Aans

Handemaneren at lade en af deres Slags Folk, der døde tidlig, fremkalde, for at adspørge hans Aand: om der i Underverdenen gaves Viin og Piger? Men jeg raadte stedse derfra, og søgte at stemme mine Selskabsbrødre til en anden og bedre Tidsfordriv.

Smidlertid tiltog Fortællingerne om Folkert altid mere og mere; ja der fremstode endog Folk, som høit og dyrt forsikrede: ved hans Kraft at have seet deres afdøde Slægtninger igien. Blant disse befandt sig fornemmelig en Kone, hvis Egetefælle for nogle Maaneder siden efter en kort Sygdom var hensovet, og endnu for sit Endeligt havde bedet hende: ei at give en vis ung Haandværkskarl deres eneste Datter til Kone. Pigen hang fast ved denne Yngling; thi han havde allerede i Aar og Dag været hendes forlovede Brudgom; og disse to Stakkels unge Folks Bedrøvelse over, at de nu aldrig skulde opnaae det med Længsel forventede Maal for deres Ønsker, oversteeg alle Grændser.

Folkert

Folkert laac i Quarteer i Nærheden af det Huus, hvori den ulykkelige Pige boede med sin Moder, og blev endelig af den første fristet til, at spørge sine Indsigter til Raads, og bestemme, af hvad for Grunde den afdøde Fader vel kunde have forbudt Giftermaalet med hendes Hjertes udkaarede Mand; da han dog al sin Livs Tid ingen Indvending havde gjort derimod, men meget mere med inderligste Velbehag bekræftet denne Forbindelse? Folkert udbad sig Betænkningstid, og berettede derpaa efter nogle Dage: at den Afdøde selv maatte besvare sin Datter dette Spørgsmaal. Den gode Pige forskrækkedes i Forsikningen heiligt for dens ne Efterretning. Men Haabet, endnu maaskee at faae sin Elskede, styrkede hende; og hun bestemte sig til, at lade sin Faders Hvile i Graven forstyrre. Moderen vilde længe ikke bekvemme sig der, til, men samtykte dog endelig; og Dagen eller rettere Natten til Citationens Juidfarelse blev fastsat.

"Jeg hørte" — blev Østerrigeren ved — "dens ne Historie af Moderens egen Mund, og for Eftertryks

tertryks Skyld vil jeg fra nu af lade hende selv tale."

"Det var en Løverdag" — fortalte den gode Kone videre — "at vi om Natten Klokken 11 forsamlede os i en Vagstue, den samme, hvori min Mand døde. Foruden mig og min Datter bestod Selskabet endnu af hendes Brudgom og 2 af mine Naboer. Ifølge Folkerts Forskrift, sang og bade vi Bøds-Sange og Bøds-Psalmer, indtil Klokken slog 12. Nu taug vi, og Folkert traadte ind i Værelset til os. Han var klæd ganske hvid, gik uden Skoe, og saae bleeg og forvirret ud. Under Armen bar han et sort Teppe, en Kaarde uden Skeede og et Crucifix. I Haanden holdt han 2 brændende Vexlys. Saa snart han var traadt ind i Stuen, tilvinkede han os, at vi skulde staae op, og gav os et Tegn, ikke at tale."

"Herpaa stillede han et Bord midt i Værelset, bredte Teppeet ud derover, og satte Crucifix og Lys derpaa. Kaarden beholdt han i Haanden. Si-

den

den tog han en Flaske med Vievand op af sin Lomme, som med Vaand var gjort fast om hans Skulder, bestønkede os og Gulvet dermed; efteråt vi, ligesom han, havde blottet vore Fødder, antandede han Røgelse og begyndte Besværgelsen. Han talede længe og meget, fordybet i sine egne Tanker, og fægtede omkring sig med Kaarden, som om en usynlig Fiende gav ham dygtigt at bestille. Endelig blev han roligere, vendte sig til os, som stode i en Kreds omkring ham, og raabte: ”

”Det er fuldbragt; — han er nær!”

”Pludseligen formærkede en tyk Røg hele Værelset; Lyseene udslyttedes, og en skinnende Stikkelse, der ganske havde min døende Mands Udseende, svævede forbi tæt ved os.”

”Spørg ham! — raabte Maneren — ”spørg ham, inden han forsvinder!”

"Jeg havde, og kunde ingen Lyd bringe frem. Min Datter var for Skræk heller ikke i Stand til at sige noget Ord. Skikkelsen stod nu stille, og bevægede græsseligen Hovedet, som om den vilde afslaae noget. Besværgeren kaldte os paa nye frem. En af mine Naboer fattede Mod."

"Hvo er du?" — stammede han.

"Gottfred Bürger!" — gienlød det huult og flageligen.

"Skal din Datter ikke gifte sig med Anton Smidt?" — spurgte hiin paa nye.

"Nei! — nei! — nei!" — svarede Nanden stannende, og rystede græsseligere med sit Hoved.

"Og hvorfor ikke?" — blev Naboen ved.

Skikkelsen rystede, strakte truende begge Hænder fra sig, svævede tilbage og sagde jamrende i det den gik bort: "Han er hendes Broder!"

Nat

"Nat omgav os. Betsværgeren stødte Vinduet op. Røgen træt ud, og Lysene begyndte atter at brænde. Nu var jeg først i Stand til, at drage frie Ånde. Jeg skuede ængsteligen omkring mig, og saae min Datter ligge i Asmagt. Den Ulykkelige kom til sig selv igien, men til alles vores Bestyrtelse. Hun fantaserede vildt og forvirret imellem hinanden; en heftig Feber angreeb hende: tredje Dag var hun ikke mere til. Hendes Brudgom er af Fortvivelse gaaet ud i den vide Verden. Himlen veed om og hvor han nu lever."

"Jeg er en stakkels trøstesløs Moder" — søiede den beklagelsesværdige Enke til — "og anklager mig selv, for at jeg har tilstødet den ugudelige Handel. Dog er Gud i Himlen mit Vidne, at det skeete imod min Villie, og at jeg blot for mit Barns Roligheds Skyld har tilladt disse Optøier!"

Saa utroeligt det end forekom mig, giorte dog denne Fortælling et ubeskriveligt Indtryk paa mig. Jeg saae den Kone for mig, som med egne Øine
havde

havde seet Anden; jeg saae hendes Taarer; saae at hun sørgede over sin Datter. Alt dette sammenlagt opvakte det heftigste Ønske hos mig til at udforske Sandheden eller Uandheden i denne Aabenbarelse; og, isald dette ikke var mueligt, ved egen Erfaring at lade mig overbevise om Folkets Duellighed.

Jeg udspurgte Konen endnu om forskjellige Omstændigheder, spurgte hende endelig ogsaa om hun havde Formodninger til, at hendes afdøde Datters Brudgdom virkelig havde været en Søn af samme Fader? Men hendes Taarer, som nu flød langt hyppigere, tillod mig ikke at udspeide mere Lys i denne Punkt, og jeg lod hende gaae med det Forsæt: at fortsætte mine Undersøgelser hos de af hende navngivne Nabofolk. Dette skeete endnu selsamme Dag. Dog erfoer jeg her ikke mere, end hvad allerede var mig bekendt. Man gientog Tildragelsen for mig, ligesom Enken alt havde fortalt den; men angaaende alt det øvrige var man ei i Stand til at give mig nogen tilfreds:

tilfredsstillende Oplysning. Jeg saae mig altsaa nødsaget til, at lade dette hele Tilfælde staae ved sit Vord, og at oppebie en nye Leilighed, hvor Folkert igjen skulde forrette Tjenester af samme Slags, og hvor ogsaa jeg kunde bivaane hans Besværgelse.

Jeg meldte mig hos Maneren, og bad ham: ved gientaget Experiment at tage mig med som Tilskuer. Han lovede dette strax; men syntes at have liden lyst til at holde sit Ord. Det sidste Tilfælde havde gjort ham forsigtigere. Man havde talt meget og stærkt derom. Enken var formædelt hendes Datters Død bleven tiltalt for Retten; og Folkert erholdt den alvorlige Befaling af sin General: ikke meer at foretage sig slige Ting, isfald han ei vilde forflottes fra vor Garnison til en ringere. — Om dette nævnede Folkert intet for mig, dog mærkede jeg tydeligen ved mit Besøg en vis Forlegenhed hos ham, som jeg siden efter, da jeg erfoer denne Omstændighed, erklærede for Mistroe, han havde fattet om min sande

Hens

Hensigt ved mit Anliggende. Imidlertid tildrog sig nogen Tid derpaa et Tilfælde, som bevægede Handedesværgeren til, nok engang at vise sin Kunst i dens største Glæde.

En af mine Kammerater fik paa et Bal alvorlig Tvist med en udenlandsk Officer, der besøgte sine Slægtninger. Den fremmede Officer udfordrede min Ven, og denne antog strax Udfordringen. Den udløbne Permission nødte den Fremmede til Afreise selsamme Nat. Han lovede niende Dagen tidlig Klokken 8 at være paa Pladsen: og min Kammerat var tilfreds med denne Opsættelse.

To Dage før Duellen befandt jeg mig med endnu en Mængde andre af vort Regiment hos den udfordrede Ven. Vi vare muntre og fornøiede indbyrdes, spillede, spiste og drak, og tænkte paa intet mindre, end at vor Vært tredje Dagen maaskee ikke mere torde være til. Han selv syntes at have glemt den hele Sag, indtil han endelig ved Jubelens Ende erindrede sig den til Overmorgen
fast:

fæstfætte Tvekamp, og i Epog anmodede mig som sin Sekundant: dog endelig i Morgen endnu engang at huske ham paa det store Jorehavende; at han ikke omsonst skulde lade den tappre E.... vente bag den forfaldne Skandse.

"Ja!" — tilføjede han, varm af Vinen — "jeg var tilfreds, han nu var tilfæde; tage mig Hænden! han skulde snart have sin Uffærdigelse."

"Lad ham stævne, lille Broder!" raabte en af Elskabet.

"Der var noget i!" — svarede Duellanten — "men hvo skulde paatage sig Besværgelsen! Haandværket er jo forðarvet for Mester Folkert siden hans sidste Stykke! der maae man altsaa slaae sig til Taals! men kommer den Halunk ikke Overmorgen, som synes mig meget troeligt, saa maae Folkert til! Og skulde jeg end udbede mig det hos hans General, han maae mane mig Karlen hid, og jeg stikker hans Siel igieennem!"

Et

Et eenstemmigt Bravo belønnede Varten for hans umodne Indfald. De stormede alle snart derpaa fra hinanden, og jeg gik takkefuld til mit Qvarteer. At Baron T... ikke vilde møde, syntes ogsaa mig troeligt, og denne Omstændighed forekom mig at være den bedste Leilighed til at prøve Aandebesværgereus Kunst. — Nu tvivlede jeg meget paa, om Folkert ved Omstændigheder af denne Bestaaenhed vilde bestemme sig til, at afslægge et Prøvestykke paa sin Duelighed. Jeg foresatte mig endelig, at oppebie Duellen, og derpaa at opbyde alt mueligt, for at naae mit Qiemed.

Omendstiont jeg, som det følgende skal lare, tilligemed min Kammerat havde taget meget Feil af Baron T..., saa skeete dog, hvad vi eenstemmigt formodede: Dag og Time kom; men han var ei at finde bag Standsen. Vi lurede den halve Morgen; dog forgiares: han kom ikke. Og nu ilede jeg strax til Aandestavneren, Folkert, uden dog i Forveien med det mindste Ord at røbe mit Forehavende for den udfordrede Ven.

Den

Den forunderlige Mand smilede ved min Indtrædelse, og syntes strax fra Begyndelsen af at sætte mere Tillid til mig, end ved mit første Besøg. Jeg rykkede modig ud med mit Væbne; og han yttrede ingen liden Lyst til, at reyse den udenlandske Officeres Feiighed. Dog udviste han ogsaa til samme Tid den største Fægt for Sagens Rigtighed og de deraf for ham udspringende Ubehageligheder. Jeg opmuntrede ham, og giendrev hans Indvendinger med den Forestilling, at, naar Officerer forlangte saadant noget af ham, beskyttede deres Væresord ham for alle Fortrædeligheder, at han sikkert kunde stole paa vor Tausshed, og at — i det Tilfælde, at dog uforudseete Tildragelser forraadte Sagen — vor almindelige Vægling skulde spare ham hver Ydmygelse eller anden slem Behandling.

Disse Grunde, tilligemed en Henpegning paa gyldne Udseter seirede endelig over al hans Tvivl. Han lovede til enhver Tid at være til min Tiens; se med sin Videnskab, kunnskrabad han sig en alt
for

for stor Mængde Tilskuere ved det forestaaende Experiment, deels for ikke at forstyrres, og deels for at blive saa meget vissere dulgt. Jeg tilfagde ham dette, og gik tilfreds fra ham. Min første Gang var nu til min Ven. Jeg fandt ham i et meget slet Lune formedelsi hans Vederparts Feighed.

"Hvortil, Broder!" — raabte jeg: — "hvor til kan al din Uergrelse nytte? Baron E.... bekommer derved ligesaa lidt Mod, som du har Skam af hele Historien. Du har ikke fordret, følgelig klæber heller ingen Plet paa dig. Mangen en vilde i dit Sted ønske sig til Lykke med, for saa got Riis at være trukken seierrig derfra. Und altsaa den frygtsomme Herre hans feige Blod, og lad os heller tage ham fra en Side, hvor han troer sig sikkerst!"

Jeg var ikke vis paa, om min Ven vilde bifalde den Sag, som jeg havde begyndt, og sagde derfor de sidste Ord i en spøgende Tone, for, i Bald mit Forslag ei behagede, tilberlig at kunde

trække mig tilbage. — Min Kammerat spurgte strax: hvad jeg forstod ved den Side, som man kunde tage en fraværende Poltron ved?

"Nu!" — svarede jeg: — "hvordan kan man ellers komme i Laug med denne her, uden man med Magt lader ham slæbe frem? Du yttrede nylig selv stor Lyst dertil, og besluttede, naar I.... ikke mødte, at lade ham indstævne ved Folkert."

Min Ven syntes, med Taushed, at ville forbigaae denne Paamindelse paa et Projekt, han giorte, som et ilde anbragt Indfald, i halv Guldsfab. Men jeg blev ved at tale om Folkert og hans Konster.

"Spøg tilfidesat!" — begyndte endelig min Kammerat: — "troer du virkelig paa denne Mandes overnaturlige Videnskab?"

"Jeg

"Jeg troer intet, som jeg ikke seer" — svarede jeg alvorligere: — "Lad os giøre et Forsøg paa hvad, deraf er at troe!"

Duellanten saae forundringsfuld paa mig.

"Vil du bevæge ham til at giøre vor Billie?" — spurgte han efter nogen Betænkning.

"Og, om det allerede var skeet?" — svarede jeg.

Min Ven saae nok engang stift og længe paa mig, rakte mig endelig Haanden og raabte: "Jeg er med!"

Alt til dette Foretagende Nødvendige blev nu afsluttet. Endnu 2 af de solideste Kammerater blev udvalgte til vore Selskabsbrødre. Min Ven tog det paa sig at vinde disse for vort Forehavende, og jeg ilede atter til Folkert.

Til min ikke ringe Forundring fandt jeg ham nu mindre søielig end forhen. Han foregav at have overlagt Sagen nøiere, og yttrede Betyrning for, at hans Experiment denne Gang kunde være af flette Følger, fordi en Levendes Besværgelse var forbundet med mange Ubehageligheder for hans Person, og det syntes at fattes Baron T.... paa Mod og Standhaftighed. Jeg kunde ikke modstige ham heri, men bestræbte mig for at overvinde hans Betænkkeligheder derved, at jeg nok engang lovede ham med mine Benner at staae ham inde for Udfaldet paa den i hans Dine saa farlige Sag. Han lod endelig til at være beroliget over denne Punkt, fornyede dog alligevel strax sine Indvendinger mod Citationen, i det han erklærede Stedet til Forsøget, i min af T.... udfordrede Bens Boelig for upassende. Jeg foreslog ham mit Qvarteer dertil, og han bestemte sig endelig efter lang Overtalelse til at tage det i Øiesyn. Tilfreds hermed forlod jeg ham.

Folkert kom om Eftermiddagen, efter sit givne Ord, til mig, men begyndte strax at gjøre nye Banfeligheder, og kastede tillige Brag paa mit Kammer, som udueligt til hans Experiment. Jeg blev endelig fortrædelig, og lod ham tydelig mærke det. Han syntes at agte lidet derpaa, men bestemte sig, inden han gik fra mig, endnu til et Forslag, som bestod deri: at han vilde anmode en bekiendt Huusvært om Brugen af en ledig staaende Voelig, som ogsaa haabentlig for en billig Douceur vilde tilståde det.

Jeg fandt mig i dette Forslag. Efter en halv Times Forløb var Folkert igien hos mig, og bragte mig den Efterretning: at hans Vrende var lykkelig fuldført. Forsamlings-Tiden blev bestemt til selvsamme Aften efter Klokken 9. Folkert bestrev mig noie Huset og den Kant i Gaden, hvor det var; mindede mig nok engang paa mit Løfte med det mig paatagne Boveslykke, og forlod derpaa travelt mit Kammer. Jeg bestilte herpaa min Ven og de 2 øvrige til Eventyret udvalgte

valgte Kammerater til at møde i min Boepæl efter Klokken 8. De indfandt sig paa bestemte Tidspunkt, yderst lystne efter det forestaaende Skuespil.

Klokken var 3 Kvarteer til 9, og vi begave os til det betegnede Huus. Værten isamme var mig bekendt som en brav og retskaffen Mand. Han lod sig strax tilsyne ved vor Indtrædelse, og udbød sig af os Tilladelse til, at torde være nærværende med ved Experimentet. Den gav vi ham gierne; især da han yttrede stor Mistrods til Folkert, og ikke utydelig advarede os om, at være paa vor Post.

"Hvad mig angaaer," — svarede han til: — "da har jeg truffen saadanne Anstalter, som vist skal gjøre alt Understab umueligt for Mæderen."

Vi underrettede ham om, at Bedragerie for denne Gang ikke kunde finde Sted, fordi Besværgelsen giælder en Levende og ingen Død. Huusværten begyndte at lee overlydt, og bad os om: at tæve i hans Kammer, indtil Folkert kaldte os.

"Han

”Han vil ei forstyrres i sit vanskelige Arbeide”
 — saiede han spottende til — ”Han sidder allere-
 de over en Time oven paa og huserer undertiden
 omkring, som om han legede Parforcejagt med den
 hele Helveds Hær.”

Vi lod ikke Tiden blive os lang hos denne løser-
 lige Mand. Han hentede et Par Glasfer Wiin
 frem; og inden vi saae os til, slog Klokken 10.
 Neppe var det sidste Slag sleet, saa traadte Fol-
 kert ind til os med et Lys i Haanden. Hans Nie-
 fast var stivt, hans Ansigtssfarve bleeg, alle hans
 Træk syntes at være vansirede af et skrækkeligt Op-
 trin. Hans Indtrædelse i vort glade Selskab,
 giorte med eet Ende paa al Spøg og Latter. U-
 vilkaarligt meddeelte det Gyselige i Folkerts Ud-
 seende, som en elektrisk Gnist, sig alle vore Ansigter.
 Den høitidelige Forventning af noget Stort gien-
 nemtrængte pludselig vore Sieler. Vi glemte,
 hvor vi vare, og fulgte maskinmæssig den vinkende
 frygtelige Mand.

Afslædt indtil Skiorten og hestigt sittrende, steeg han for i Veien op ad Trappen. Den Næste bag efter ham var jeg; derpaa fulgte min udfordrede Ven, saa begge de andre Officerer, og tilsidst Huusvæerten med 2 Lys. Nu vare vi stegne op ad Trappen, og kom ind paa en rummelig Sal. I Baggrunden stod en lille Dør aaben; vor Vej førte til den. Vi kom igiennem den ind i et tomt, langt Forkammer, hvor vi gik hen til en dobbelt Fløi: Dør. Folkert blev staaende ved denne, saae bævende om efter os, og satte en i Haanden holdende Nøgel i Laasen. Han dreiede langsomt omkring. Dørfløiene sprang fra hinanden. En tyk Damp slog os imøde. Vi traadte ind. Jeg var den Første.

I Førføiningen omtaagede Nogen alle Gienstændene rundt omkring mig. Endelig blev jeg langt nede i den store Sal en hvid Menneske-Figur vaer. Dampen trak lidt efter lidt ud igiennem de aabnede Dørre, og Skikkelsen blev lysere og lysere. Jeg nærmede mig nogle Skridt, og troede at blive be-

kiendte

kiendte Ansigtstræk vaer paa den. Nu forsvandt
 Taagen ganske, og fri og klar svævede Figuren for
 mine Øine. Jeg foer tilbage: det var den livagt-
 tige Baron T.... Hans ranke **Stabning**, ind-
 hyllet i en hvid Dragt, stod ubevægelig. Hans
 Ansigt var et Menneskes Ansigt, som Døds An-
 gest har bemægtiget sig. Græffteligen belgede det
 sorte Haar med omkring de dødblege Kinder og hans
 Skuldre. Stivt vare hans Øiekast fæstede paa
 mig og mine Selskabsbrødre. Indvortes Gysen
 paakom mig, hvert af mine Haar styrlede op ad:
 jeg rykkede tilbage til mine Kammerater, som gy-
 sende tøvede ved Døren.

Aanden syntes nu at bevæge sig, jeg samlede
 min hele Standhaftighed og traadte atter nogle
 Skridt fremad. Snart opdagede jeg, at Skif-
 telsen umærkelig kom nærmere, og med dens Arm
 prøvede paa at betegne noget. — Jeg gjorde mig
 Umage for at tale. Det lykkedes mig. Men
 hvad jeg sagde, veed jeg ikke. Aanden gav ingen
 Lyd fra sig, men betegnede ængstelig med sin Arm.

Nu

Nu forstod jeg hvad det vilde sige. Den høire Arm hang i et Klæde som om den var brudt.

Neppe havde jeg begrebet denne Pantomime af Skrælle: Figuren, saa svævede den tilbage. En tyk Taage reiste sig pludselig foran den, som efter: haanden omhyllede dens hele Omkreds, efterhaanden gjorde den reent usynlig. Mit Bryst sølede Beklemmelse: mine Sandser tabte sig. Frygteligen susede det for mine Øren; sortere og sortere blev det for mine Øine. Jeg tumlede til Baggen; jeg var nær ved at falde i Afmagt.

Med eet blev det igien lettere for mig. Jeg slog Øinene op, og befandt mig i et tomt rummeligt Kammer: omkring mig stode mine forrige Kammerater, der ligesom jeg snappede efter Luft. Folkert var ikke mere tilstæde. —

Der behøvedes lang Tid, inden vi fuldkommen kom til os selv igien. Mine Kammerater vare ude af sig selv for Skræk. Den ene syntes at spørge

den

den anden, om det som han havde seet, havde været
 Drom eller Virkelighed? Huus-Varten stod ved
 Døren med sammenslyngede Arme og nedbøiet Ho-
 ved, hensunken i dyb Eftertænkten. Endelig tog
 han den nærmest staaende ved Haanden, og bad os
 at følge sig. — Vi traadte igien i hans Værelse,
 men ikke med den Luune, som første Gang. Han
 anmodede os om, at drikke en Staal Thee med sig.
 Vi affloge det; trykkede ham et Par Guldmynter
 i Haanden for hans Tienstagtigheder, og begave
 os paa Veien til vore Qvarterer.

Den følgende Morgen befandt jeg mig mat og
 kraftesløs paa mit Leie. Hele den forløbne Nat
 var ingen Søvn kommen i mine Øine. — Jeg
 oppebiede Folkert; men han kom ikke. Et Træk,
 som indtog mig meget for ham, thi han havde endnu
 ikke annammet den belovede Løn. Sen imod Mid-
 dag besøgte den til Duel udfordrede Ben mig.

"Broder!" — raabte han strax, da han var
 traadt ind i mit Værelse — "sig mig: hvad meente

Aan;

Handen i Gaar med den besynderlige Berøgtelse med
sin høire Arm?

"At den har brækket den!" — Svarede jeg ibrig.

"Læs der!" — blev min Kammerat ved, og
slængte et aabent Brev paa Bordet. — Jeg tog
det, og læste omtrent følgende:

"Min Herre!

"Et Uheld hindrer mig fra, i Følge mit givne
Ord at møde i Overmorgen Kl. 8 bag den for-
faldne Skandse ved — Paa min Reise
havde jeg den Ulykke ved Nattetid at styrte af
Hesten og brække den høire Arm. Saasnart jeg
kunns igien er saavidt i Stand, at jeg kan foretage
mig en Reise paa 20 Mile, skal jeg strax udbede
mig den forlangte Revange af Dem. Jeg er
overbevist om, at De vilde troe denne Efterret-
ning uden Attest. Men for at opfylde min Skyld-
dighed, og for ei at give Dem Leilighed til nogen
Udflugt, formedelskts nødvendig Opsættelse af Duel-
len,

"Ien, har jeg af vor General-Chirurgus ladet hos:
 "liggende Attest udfærdige. — Enden 6 Uger i det
 "seneste troer den brave Mand mig tilstrækkelig
 "istand til mit Forhavende. Smidlertid forbliver
 "jeg uden Nag og Fiendskab o. s. v.

Baron af T....
 egenhændig underskreven.

Jeg saae forbauset paa min Ven, som gik dyb:
 sindig op og ned.

"Nu!" — begyndte han endelig: — hvad
 siger du til dette Brev? Blot ved Postbudets For:
 sammelse er det kommet for sildig til mig. Attesten
 har sin Rigtighed, og jeg vilde endog uden Attest
 have troet Baronen.

Jeg taug og begyndte paa nye at læse den uhyk:
 kelige T....s Skrivelse. Natten igiennem og
 hele Morgenens vaklede jeg endnu mellem Tvivl-og
 Troe; fra nu af var jeg aldeles indtagen til Ma:
 nerens Fordeel, byggede — som endnu i dette Die:
 blif

blif — paa hans Uførlighed, og reddedes ind-
derlig for at træde for hans Dine. Paa min
Vens Anmodning bestemte jeg mig endelig til, i Sel-
skab med ham at aflægge et Besøg hos Folkert. Vi
traf ham ikke hjemme. Først tredie Dagen opda-
gede jeg ham paa Bagtparaden. Jeg gik strax hen
til ham. Min Ven, og de andre Kammerater,
som havde bivaanet Besværgelsen, fulgte mig. Fol-
kert trak sig tilbage, saasnart han fik Øie paa mig.

Men han blev indhentet, omringet, og tvungen
til at give sit Ord paa: næstkommende Eftermid-
dag at besøge en af os. Han bestemte mit Kam-
mer til Sammenkomsten og skyndte sig bort.

Akkurat Kl. 3 var han i mit Qvarteer. Vi
viste ham Baron E....s Brev. — Folkert læste
det foldt, og meente at dette jo var ham, saavel
som os allerede i fire Dage bekiendt. Enhver af os
paanedte ham nogle Guldmynter for den ved Bes-
værgelsen havde Umage. Han tog dem endelig og
lovede: oftere at melde sig hos os, og ved Gientie-
nester

nefter at løse sig fra sin store Forpligtelse. Rens
bad han i Fremtiden at forstaae ham for alle Aans
decitationer.

"Jeg har lidt meget" — svarede han til — „og
fast besluttet, ikke mere at begive mig i slig Fare.
Himlen veed, om ikke endnu større Ubehagelighed
forestaaer mig! Baron T.... er ingen Poltron;
det glæder mig. Men jeg er bange — jeg er bange!" —

Her brød han hurtig af og greb sin Hat. Vi
spurgte ham om Aarsagen til hans Frygt, tilskyndte
ham til at tale reent ud, dog forgæves: han vilde
ikke dertil, og gik endelig ud af Døren med disse Ord:

"Jeg vil ønske det Beste!"

Vi forstode ikke, hvad Folkerts sidste Tale egent-
lig havde at betyde, og brede os ogsaa lidt der-
om. Min Ven var ikke bange for nogen Duel;
Folkerts Betyrning derfor, som han tog hans tvivl-
somme Ord for, syntes ham altsaa vel at røbe et
got Hjerte, men at være meget unødvendig.

Otte

De Otte Dage bortleb i Ro og Fred. Ingen af os talte enten om Spøgelseshistorien eller om den forestaaende Trekamp. Den niende Dag bleve vi frygteligen mindede derpaa. Den udfordrede Ven kom den Tid overmaade tidligt paa min Etue, og kastede bleeg og ukiendelig et sammenlagt Papir paa mit Bord.

Forstræffet greb jeg det. Det var et nyt Brev fra Baron T....

"Jeg har" — afbrød Østerrigeren sin Fortælling — "taget Kopie af denne Skrivelse, og kan forevise Dem samme. Den lyder omtrent saaledes")

"Min Herve!

"Neppe har mine Kræfter atter samlet sig noget
"saa iler jeg, for hos Dem at erkjendige mig om
"et Tilfælde, som De uden Tvivl maae være nœr
under:

") Østerrigeren viste mig siden dette mærkværdige Brev. Jeg afkopierede det ganske, og meddeler det her Ord for Ord.

Lieutenant B * * * * & Anmærkning.

"underrettet. Aftenen paa den til vor Duel be-
 "stemte Dag tildrog sig en Begivenhed med mig,
 "som er mig aldeles uforklarlig, og som jeg, naar
 "ikke mange Vidner bekræftede mine uudsigelige
 "Lidelser, var meget tilbøielig til at holde for en
 "blot Feberdrøm. Jeg blev nemlig samme Aften
 "efter Klokken 8 overfaldet af en Angest, som langt
 "overgik det Skrækkeligste, jeg nogensinde har for-
 "restillet mig om Dødskampen og BANGHEDEN ved
 "Stolens Skilsmisse fra Legemet. Kold Sved
 "flød strømmevis ned over mit hele Legeme. Jeg
 "haabede at finde Hvile uden for mit Leie; men
 "kuns græffeligere Qualer ventede paa mig. Min
 "Aands Urolighed voxte med hvert Øieblik. Jeg
 "rystede og bævede, saa mine Tænder klappede og
 "mine Been slog imod hinanden. Denne Angest
 "steeg 2 Timer igiennem stedse høiere og høiere,
 "indtil endelig de tilstedeværende Venner formode-
 "de mit Livs Ende, og bragte mig igien til Sengs.
 "Her laae jeg en halv Time som affielet, og jeg
 "var det ogsaa virkelig. Jeg kan ikke anderledes
 "beskrive den sidste Følelse af min Døds-Marter,

"end ved et sønderknusende, til mit Hjertes In-
 "derste indtrængende Stød; hvorpaa jeg med eet
 "falte mig som henslyttet i en Drøm — men i en saa
 "gyselig Drøm, som jeg endnu aldrig har haft.
 "Jeg befandt mig i et Selskab, hvori jeg ikke gier-
 "ne forblev, og hvor velbekjendte Personer pines
 "de mig paa den græffeligste Maade. Endelig kom
 "jeg til mine Venners Forbavselse atter til mig selv,
 "dog i en Tilstand, som forkyndte den største Svag-
 "hed, og som paa nye forarsagede den yderste Bekym-
 "ring for mit Liv hos mine Venner og Løger.
 "Alle disse talede nu høit om unaturlige Ting, og
 "mig selv er dette, desto værre! kun alt for sandsyn-
 "ligt. Giv De mig derfor skriftlig Svar. Thi
 "De maa vide Bested om disse Ting. Jeg siger
 "det nok engang: De maa vide Bested om disse
 "Ting, o. s. v."

Det Indtryk, som dette Brev giorte paa os —
 blev Fortælleren ved — kunne De, mine Herrer!
 let tænke. Jeg læste i min Vens Pline de bittres-
 ste Bebreidelser over at jeg havde forledt ham til

en

en saa ubesindig Handling, som Baron E....s Citation var. Thi den alvorlige Bending, som dette nekromantiske Forsøg begyndte at tage, lod os befrygte det værste Udfald. Dog al vor Frygt var intet imod den Angest, hvori Maneren selv kom ved hiin Efterretning. Du indsaae vi tydeligt, hvortil de tvivlsomme Ord ved hans senere Besøg havde sigtet. Aldrig har jeg seet et Menneske i pinagtigere Forlegenhed, end den gode Folkert, da han giennemlæste Baron E....s skrækkelige Brev. Hans Banghed drev ham, da han havde naaet Enden, til Fortvivelse. Han vred Hænderne, slog sig i Ansigtet, rev sig i Haaret, og raabte uophørlig:

"Jeg er forloren! jeg er forloren!"

Han faldt endelig paa sine Knæe for os og besvor os ved alt Helligt: at skaane ham, og ikke paa Livstid gjøre ham ulykkelig.

"Jeg har forudseet det" — jamrede han —
 "jeg har forudseet det. Ak! havde jeg kun ikke
 denne Gang igien ladet mig skuffe, og laant mine
 Hænder til denne ugudelige Haandtering!"

Vi trøstede ham med det Tilsagn, at tage blot
 paa os allene alle deraf endnu maaſtee flydende For-
 trædeligheder. Men han vilde intet vide af den-
 ne Trøst.

"Man kiender mig — man kiender mig" —
 skreg han heit, og rendte ude af sig selv fra os.

Jeg overlagde med min Ven, hvad der var at
 gjøre ved en Sag af denne Bestaaffenhed. Vi
 holdt det begge for det beste, slet ikke at besvare
 Baronens Skrivelse; men rolig og taalmodig at
 oppebie hans Komme, naar han nok engang for-
 bredte den forlangte Satisfaktion. Dette Resultat af
 vort modne Overlæg fulgte vi. Folkert, som fra den
 Stund af blev meget smidigere og ydmygere, og næ-
 sten vor daglige Gæst, gav disse Forholdsregler sit
 fuldkom-

fuldkomneste Bifald: kunns forarsagede Erindringen om Baron T....s tilstundende Ankomst ham de stærkeste Hjerteslag.

Tiden kom imidlertid stedse nærmere, da min Ven ventede sin Kontrapart. Allerede havde vi naaet den 6te Uge efter det første Brev. Videre Efterretning havde vi ikke faaet. En Morgen sidder jeg rolig med min Pibe ved en Væg, og tænker paa intet mindre, end at jeg skulde være den første, som Baronnen vilde underrette om sin Nærværelse: da min Karl træder ind og melder en fremmed Officeer hos mig. Jeg springer strax ud af Døren, og see der! det er Baron T...., som forlanger at tale med mig. Jeg kan ikke nægte at jeg jo forbaavsedes noget for ham. I hans Ansigt opdagedes endnu mærkelige Spøer af en haard Sygdom. Et vist melankolsk Væsen, som bar det umiskjendeligste Stempel af dybe Siælelidelser, fremlyste i hans hele Udsærd, og mindebe mig tydeligt paa hiin fordømte Aften.

Han

Han traadte med en stum Kompliment ind i mit Værelse, og begyndte efter en betydningsfuld Pause følgende Tiltale:

"Hr. Lieutenant! De er Hr. von C....s Sekundant. Jeg er dobbelt fornærmet af denne Deres Ben: een Gang ved min Nærværelse paa her værende Karneval, den anden Gang i min Fraværelse. Størreisen af den mig tilføiede Skam er Dem vel bekendt. Jeg vil ei beskylde Deres Ben offentlig for saa sort og skammelig en Handling, som den han har udøvet imod mig, og hvoraf endnu ere indprægede tydelige Mindesmærker paa mit Ansigt. Men Fyldestgiørelse forlanger jeg ogsaa for denne Skiendsel, for disse Lidelser. Jeg har skrevet ham til, og han har ikke svaret mig: Bevist paa, at han vedkiender sig en ham tillagt Forbrydelse, hvorom jeg den Gang endnu ikke troede mig fuldt overbevist. Her er jeg bleven det. Jeg veed alting — veed endog saa den Mand, der hjalp til at fuldbringe det diævelske Anslag. De behøver ikke at spørge: paa hvad Maade jeg er kommen til Visshed herom?"

Disse

Disse Ord talede han med et Eftertryk, der standsede hver Undskyldning til Beste for Lieutenant E.... paa mine Læber. Han oppebiede heller ikke mit Gien svar, men blev efter en kort Taushed ved:

”Min Arm er endnu ikke i Stand til at føre Kaarden. Jeg forlanger altsaa en Duetamp paa Pistoler. Lad De Deres Ven vide dette. Jeg haaber, at han ikke vil tvinge mig til, med Magt at bevæge ham til dette Forslags Antagelse. Kløften 7 i Morgen er jeg med 4 Pistoler paa den nys bestemte Plads. Lev vel saalænge, og siig Deres Ven, at jeg ikke selv er kommen til ham, fordi han kun gierne har at gjøre med ulegemlige Væsenner, og at jeg ikke skrev ham mere til, fordi han er bleven mig Svaret skyldig paa mit sidste Brev.”

Her stod Baronen op og forlod mig i en Forlegenhed, som ikke tillod mig at fremføre et Ord imod ham. Jeg ilede slagen til min Ven. Han forstrækledes ei mindre end jeg var forstrækket;

især

især da den Fremmede havde foregivet at vide Alt. Smidlertid støttede han sig paa sit Mod og gjorde strax Anstalter for det Tilfælde, om han havde den Ulykke at fælde sin Kontrapart. Jeg var ham behjælpelig hermed, og saaledes forløb hele Dagen under Forretninger.

Som sædvanligt kom Folkert om Aftenen til os; thi om Dagen vogtede han sig omhyggelig for at give tilkiende, at han stod i nøiere Forbindelse med os. Han kom i en heftig Angest, da han erfarede de Baron E....s Ankomst. Men da han hørte, at han var villig til at holde den hele Sag skjult, og blot forlangte dobbelt Gjældsrigeldelse af Lieutenant E...., saa forlod hans hele Frygt ham, og han tilbød sig at staae min Vens Diener, som just var ifærd med at pudse og lade de til næste Dag bestemte Geværer, bi i dette Arbejde. Han forstod sin Sag fuldkommen. I kort Tid vare alle 4 Pistoler blanke og skarpt ladte. Han satte sig nu hos os, og vi fordrevede Tiden temmelig muntert sammen ved en Bolle Puns og Enak til henimod Middnat.

nat. Nu tog Folkert Afsted, og lovede: nok engang at besøge min Ven i Morgen meget tidligt, siden man dog ikke kunde vide, om man efter Duellen saae hinanden igjen. Om Maaden, hvordan den fremmede Duellant havde faaet den egentlige Fremgangsmaade med Besværgelsen, og den Mand, som havde foretaget sig samme, at vide, vilde han i Forstningen ikke sige meget; men lovede os ved sin Vortgang, ogsaa at meddele Efterretning herom i Morgen.

Jeg blev hele Natten over hos min Kammerat. Den imod Morgen fastede vi os lidt paa Sengen; men bleve allerede Klokken 6 forstyrrede af Folkert.

"Mine Herrer!" — sagde han efter en kort Hilsen: — "jeg kommer for at tage Afsted fra Dem."

Vi saae forbavsede og tvivlsomme paa ham.

"Ja!" — blev han ved: — "det er nu engang ikke anderledes. Jeg maae bort herfra, og takker Gud

Gud, at det endnu skeer med Eren. Jeg lovede Dem i Gaar Efterretning om den Maade, hvorpaa Hr. Baron T.... har udfrikket, at jeg var hans Plager. Her har De den! — Det selvsamme, som han i sit andet Brev skrev Dem til, havde han ogsaa berettet sin Familie her i Staden. Slægtningerne erkjendte strax i dette Mesterstykke min Haand. Thi jeg er desto værre allerede i Klar og Dag hos Fornemme og Ringe berømt som Aandemaner. De meldte Tildragelsen for Gouvernøren. Og denne, der har stor Respekt for mig, vilde ikke besfatte sig med Sagen, men anmodede min General om at bilægge Sagen i Stilhed, og jo før des klærere at skaffe mig bort fra By og Land. Det havde min Chef længe havt i Sinde, og nu indfandt sig til samme Tid den bedste Leilighed dertil. Han tog mig en Dag affides."

"Folkert!" — sagde han i en lempelig Tone: — "du lader ikke din Ufsik fare, og hvad jeg ved den sidste Historie har lovet dig, seer jeg mig nu nødt til at holde. Du maae bort herfra. Dog frygt intet

intet Ont ved din Forflyttelse. Jeg vil befordre dig ind i dit egentlige Element. Du skal paa Hverving."

"Jeg sprang for Glæde høit i Veiret, thi dette havde længe været Hovedsummen af alle mine Ønsker. Forgangen Uge fik jeg nu min Anvisning mit Kreditiv og en Slump Penge; blot for at oppebie Udsaldet af Begivenheden med Baron E.... opsatte jeg endnu min Afreise. Er Duellen først forbi, saa holder intet mig længer tilbage: jeg gaaer gierne og villig ud i Riget, og begynder at hverve det bedste jeg forstaaer." — Vi forundrede os over at see den mørke tungsindige Folkert paa engang saa munter. Dog lod han os ikke Tid til at yttre enten denne Forundring, eller Bebreidelse over at han var saa tilbageholden imod os.

Han kom rast hen til os, trykkede os i Hænderne, ønskede Duellanten Lykke til sit Forehavende, og bad ham, isald han fældede Baronen, at tage en Wei, hvorpaa de begge kunde samles.

"Maa:

"Maafsee" — foiede han til: — "kan jeg da, bedre end hidtil give Dem Beviser paa min Kiærlighed og Agtelse."

Dis lovade han, at aflægge endnu et Besøg hos efter Duellen, om det blev ham mueligt, og skyndte sig derpaa bort.

Det maade ikke være blevet ham mueligt, at holde sit Løfte: han kom ei.

Under Folkerts Fortælling og Afsked var det Halve af den sidste Time før Tvekampen forløben. Nu spiste vi endnu Frokost, og gjorde os derpaa rejsesfærdige. Det slog netop 7, da vi begave os paa Veien. Bore Tienere bleve sendte for i Veien med Hestene. Baron T. . . . med sin Sekundant, der ogsaa var en udenlandsk Officeer, ventede alt paa os bag Skandsen. Han syntes at have holdet denne Tøven for et slet Forvarjel og vilde strax stride til Tingen. Jeg bad om nogle Øieblikkes Taalmodighed, og gjorde det Forslag: om

det

det ei behagebe ham at begive sig noget ud paa Marken, fordi Bulderen af et Skud var meget forskellig fra en Kaardes Klirren; og man i Begyndelsen havde bestemt denne Plads bag ved Skandsen efter det sidste Slags Tvekamp.

Baronen fandt denne Forsigtighed overflødig, da, som han sagde, den Flygtende vilde beholde Tid nok tilovers, inden nogen naaede til denne øde Egn. Dog satte han sig til Hest, og reed et godt Stykke fremad. Vi takkede ham for hans Artighed, og streg af. Rummet blev afmaalt; paa Baronens udtrykkelige Begiering ikke meer end 4 Skridt. Min Ven skied først, og feilede. Du skied Baron T...., og feilede. Min Ven brandte den anden Pistol af, og feilede igien. Baron T.... fyrede sin anden Pistol af, og streifede sin Kontrapart paa den venstre Riave. Lieutenant E.... kom i Forlegenhed. Jeg saae tydelig, at han sittrende greb efter det tredie Gevær. Jeg spurgte derfor den Fremmede: om han endnu ikke havde tilstrækkelig Fyldestgjørelse? Den Fremmede rystede

de

de tiende med Hovedet. Min Ben fattede sig, og fyrede løs tredje Gang: atter et Feilskud. Baronnen svarede, og hans Kugle fløi igiennem Lieutenantens Skulder. Jeg gjorde nu den Fremmede alvorligere Forestilling om at gjøre en Ende paa Duellen. Men han vendte sig leende, og tog den fjerde Pistol af sin Sekundants Haand. Min Ben skød sin af i Luften. Den Fremmede sigtede, trykkede af, og den sidste Kugle susede giennem Lieutenantens Hat.

Nu rakte Baron E.... min Ben koldblodig Haanden, satte sig derpaa til Hest, og jog med sin Sekundant ad Byen til.

Lieutenanten blev imidlertid svagere og svagere. Hefrigt strømmede hans Blod: al min og hans Tjeners Umage var forgiares; vi formaaede ei at stille det. Jeg sendte min Karl ind til Byen efter en Vogn, og gjorde, indtil denne kom, mit mueligste for at holde den gode E.... ved Kræfter. Endelig ankom Vognen med en af vore Feldtskiarere.

re.

re. Min Vens Saar befandtes ikke farligt. Feldtskiræveren forbandt ham, og vi bragte ham til sit Qvarter. Strax ved vor Ankomst til Byen erfarede vi, at hans Vederpart med samt sin Sekundant allerede havde Arrest. Ved hvem Sagen var bleven forraadt, vidste Ingen. Auditeuren viste sig inden kort Tid hos min Ven. Jeg blev i hans Sted skarpt examineret, men dog af Auditeuren forsikret om: at hverken jeg eller den Syge havde nogen Ubehagelighed at befrygte.

"Det er bekiendt" saiede han til "at Deres Ven ikke har begyndt Twisten, og heller ikke udfordret sin Vederpart."

Jeg bad ham: at opdage mig Angiveren. Han tænkte en lille Smule efter; derpaa svarede han:

"Got! jeg kan sige Dem det; Manden er her ikke mere. Det er Folkert, den berngtede Korporal, af det A.... Regiment, der er bleven til Forræder imod Dem."

"Fol:

"Folkert!" — raabte jeg — det halve af Ordet
 kvaltes i min Mund. Auditeurven besaaede det nok
 engang tiende, og forlod mig. Jeg gik efter ham
 og spurgte ham: "om Folkert ellers havde berettet
 noget endnu?"

"Ikke det jeg veed!" — var hans Svar: —
 "Han er i Morges gaaet paa Hverving, og har
 fort for sin Afreise meldt Gouvernøren, at en u:
 denlandsk Officer i Dag vilde slaaes med Pistoler
 bag den gamle Skandse, som var en Erkeklamme:
 rie-Mager, og med Magt havde tvungen hans Be:
 derpart Lieutenant E.... til Duellen. Gouver:
 nøren lod strax giøre Efterforskning, men det var
 alt for sildigt. De Herrer Duellanter havde alle:
 rede afsjæret deres Sag. Baron E.... kom til:
 bage til Staden, og blev tilligemed hans Sekun:
 dant arresteret. Det er alt, hvad jeg veed, og
 hvad jeg kan sige Dem."

Jeg gik tankesuld tilbage til min saarede Ven.
 Ufortærlig syntes mig Folkerts Opførsel. Megen

Kier:

Kierlighed for min Kammerat fremskinnebe vel af denne sidste Omgangsmaade; men desuagtet begreep jeg ikke, hvad hans egentlige Hensigt dermed kunde have været; da dog den til Tvekampen bestemte Time var ham fuldkommen vel bekiendt, og han altsaa, hvis han vilde forebygge Ulykke, maatte i Tide have røbet Sagen.

Min Vens Saar havde ikke meget at betyde. Han var allerede tiende Dagen i Stand til at forlade sit Kammer. Hans første Gang var til Gouvernøren. Han havde i det mindste gjort sig Regning paa en 4 Ugers Arrest; men til hans største Forundring lod denne ellers strange Mand ham gaae med en faderlig Formaning. Vor General lod sig ikke mærke med, at han vidste noget af den hele Tildragelse. Baron T.... reiste efter en Maanedes Arrest tilbage til sin Garnison. Alle vore Officerer havde Agtelse for ham, og forsikrede: at han af ædel Stolthed havde fræbedet sig hver Forban af sin Familie, da derimod Gouvernøren mundtlig og skriftlig af ham var bleven

M

ansagt

ansøgt om hans Vederparts Fritagelse for Strafsen.

"Dog" — begyndte nu Fortælleren: — "jeg vil ikke længer trætte Deres Taalmodighed, mine Herrer! men tilendebringe min forunderlige Begivenhed. Jeg troer, ved Folkerts Experiment tilstrækkeligen at have bevist min tilsyneladende vildfarende Paastand, og aflægger Dem den forbindteligste Tak for Deres Opmærksomhed. Sandheden af den fortalte Historie er min Vre Dem Borgen for. De vil tilgive, om jeg har indvævet for mange Vi: Omstændigheder, som egentlig ikke svarede til min Hensigt. Jeg vilde paa det nøieste beskrive Dem den besynderligste Mand, som jeg i mit hele paa Erfaring rige Levnets Lob lærte at kiende. — Omendstient jeg ikke er i Stand til at sætte hans Karakter i det Lys, hvori jeg selv gierne gad seet den; saa er jeg dog overbevist om, at De ville fatte Troe til hans overnaturlige Kundskaber, og fra nu af ikke meer drage den store Sandhed i Tvivl, at Aander kunne gjøre sig synlige for det menneskelige Øie."

Her

Her taug den alvorlige Østerriger, og syntes lidet bekymret, om og hvad for Indtryk hans Fortælling havde gjort hos os. — Den imponante Bliis og Naade, hvor paa han sluttede den, og den Anseelse, hvori han desuden stod hos os alle, hindrede enhver især fra at gøre sine Anmærkninger over det Hørte. Hvad mig angik, fandt jeg vel meget fabelagtigt i Begivenheden med Duelleanterne; men alligevel kuldastede den Erfrygt, jeg eengang havde sattet for den værdige Fortæller, enhver Mistillid, som min Fornuft vilde sætte i hans forunderlige Histories Sandhed. Min Beslutning at anbetroe ham Eventyret i det øde Slot, voxte nu til fuld Modenhed; og jeg foresatte mig, at gribe den første Leilighed til at tale allene med ham, og underrette ham om min Hemmelighed.

De andre Hververe sadde endnu, medens dette foregik i min Siel, uden at tale et Ord, og syntes at overlægge: hvordan de, uden at være uhoslige, kunde slippe for at falde deres foregaaende

Divil paa Anderss Aabenbarelse tilbage, og dog overlade deres ærværdige Modstander Marken.

"Skade!" — begyndte endelig den Ene af dem: — "Skade, at Folkert ikke er her! Han skulde ogsaa overbevise os om det, der maae tykkes enhver fordomsfrie Sandhedsforsker utroeligt, indtil den visseste Erfaring giver ham Troen i Hænderne."

Østerrigeren værdigede Taleren intet Øiekast; men stod op, og greb stiltiende efter sin Hat.

"Men" — raabte en Anden — "har De da ingen videre Efterretning faaet om Folkert? Er han ikke meer kommen tilbage fra Hvervingen?"

"Han er død" — svarede Østerrigeren.

"Død?" gientog vi alle med een Mund.

"Saa forholder det sig!" — blev Østerrigeren holdt ved: — "Han forulykkedes allerede i det an-

det

der Aar af sin Hverving med en anseelig Træng-
 port. Ti af hans bedste Rekruter bleve usynlige.
 Man gav ham Skylden. Han saldt i Fortvivlel-
 se og skød sig selv.

"Et ynkværdigt Endeligt for en Mæner!" — Raab-
 te den forrige Spørger.

"Og det sædvanlige!" — svarede hans Naboe no-
 get nærværende til.

Østerrigeren saae stivt paa Spotteren.

"Levede dog Folkert endnu!" — begyndte nu
 den, som logerede i den uroelige Gæstgivergaard,
 og som var Aarsag til hele Aandestrøiden og til
 Østerrigerens Fortælling.

"Levede den brave Mand dog endnu; han skul-
 de snart skaffe min Vært Roe, og gjøre en Ende
 paa al den Byesnak!"

Østerri-

Østerrigereu gik med en stum Kompliment ud ad Døren. Jeg fulgte ham i Hælene.

"De tilgive mig min Frihed!" — sagde jeg: — "Jeg føler mig nødsaget til, at anbetroe Dem en Sag, som" —

"Jeg vil høre i Morgen tidlig" — kaldt han mig tørt i Ordet, lod mig vide sin Voepæl, og dreiede om ad et Stræde. Det var allerede sildt ud paa Natten: jeg gik i mit Kvarteer. Neppe gryede den følgende Dag, før Sønnen forlod mig. Jeg stod op, klædte mig paa, og ventede med Længsel paa Klokkeslettet 8, til hvilket jeg havde fastsat mit Besøg hos den østerrigste Officeer. De 3 Timer, som jeg endnu havde at bide til denne Tid, forekom mig utroelig lange, endelig slog det forventede Klokkeslet, og jeg begav mig paa Veien. Østerrigereu tog efter sin Wiis temmelig høflig imod mig. Han nødte mig strax til at sidde ned, stoppede mig selv en Pipe, og spurgte efterat jeg havde tændt den: hvormed han kunde tiene mig? "Zael

"Tal De reent ud!" — sølede han til: — "De har en ærlig Mand for sig."

Jeg begyndte efter nogle Omsvøb at aabenbare Hensigten af mit Besøg. Han bad mig komme til Sagen; og jeg tog ikke mere i Betænkning at fortælle Eventyret paa den øde Borg samt alle dertil hørende Omstændigheder. Han hørte paa mig med den største Opmærksomhed lige til det sidste Ord. Nu var jeg færdig, og gav ham at forståe, at jeg i hans Følgeskab ønskede at opdage Grunden til denne tilsyneladende skuffende Begivenhed. Han saae betænksom paa mig, og jeg taug, oppebiende hans Beslutning med den største Længsel. Længe maatte jeg vente paa denne. Østerrigeren havde forladt sit Sæde, og gik tankesfuld frem og tilbage.

"Ben!" — raabte han endelig: — "hvad er Deres Hiemed ved saa farligt et Foretagende?"

"Intet andet" — svarede jeg: — "end at redde de Bedragerne, og faae min Tiener igjen." —

Øster:

Østerrigeren rystede med Hovedet.

"Weed De vist" — spurgte han videre — "at Deres Tiener ikke stod i nogen Forbindelse med de vilde Jægere?"

Jeg studsede.

"Nei!" — svarede jeg efter nogen Betænkning: — "det er ikke mueligt. Den Karl var alt for ærlig; og hvilken Hensigt? —"

"De har Ret!" — faldt Østerrigeren mig i Ordet: — "Ingen Hensigt kunde her finde Sted. De overgave sig selv i Aandernes Magt."

Han gik atter nogle Gange op og ned.

"Got da!" — raabte han hastigt og bestemt: — "jeg følger Dem. Og om De vil, reise vi bort endnu i Dag."

Jeg

Jeg var strax villig dertil. Vi afstalte det for: nødne, og fastsatte Reisetimen til henimod Aften. Østerrigeren tilbød sig at tage en af sinne Undersøfficer med; jeg lovede det samme. Yderst fornøiet vendte jeg endelig henimod Middag tilbage til min Boelig, og gjorde de hurtigste Anstalter ell Afreisen. Vi kiarte om Aftenen Klokken 8 ud af J..... Ingen var underrettet om vort Niemed. Vore Korporaler indbildte sig at være i Embeds:Forretninger, og syntes meget at uadres over, at to forskjellige Hververe havde gjort fælleds Sag. Men vi reve dem strax underveis ud af deres Vildfarelse, og bemærkede til vor største Glæde, at Eventyret ikke var uvelkomment for begge Graaestieragene.

Uden det ringeste mærkværdige Tilfælde, ankom vi tredie Dagen til den udskegne Egn. Vi havde allerede Schwarzskoven paa Ryggen; men endnu var det os umueligt at opdage nogen Landsbye med vore Øine. Jeg kiendte den Plads noie, hvor de foran Spøgelse: Slottet beliggende Huse
toge

roge deres Begyndelse. Jeg vilste mine Reiser:
 kammerater den Bæk hvor Oldingen sad, og hvor
 den besynderlige Samtale mellem ham, min for:
 rige Stald:Broder og mig forefaldt. Vi saae og
 saae; men forgæves! intet Huus var at skimte. Nu
 tierte vi op ad en lille Bakke: og tænkt engang! Istedes
 for Bondebyen blev mine Pine paa een gang en af:
 brændt Plads vaer. Dybt i Baggrunden stode
 endnu nogle usle ufortærede Hytter, og endnu dy:
 bere inde havde den ede Borg sig frygteligen. Vi
 saae forbausede paa hinanden, Hierrigereen steg af;
 Jeg og begge Underofficererne fulgte ham. Over
 Gruus og Ruiner klavrede vi til de tilbageblevne
 Huse. Indvaanerne af samme kom os i Møde,
 blege, vansmagtede, med Pialter bedækkede Stik:
 kelsker. De vreed Hænderne og skreg og gråd.
 Vi trak vore Verser frem, og deelte ud. —

"Børn!" — sagde jeg: — "naar er det skeet?"

"Al!" — jamrede de: — "Hvo der havde
 sagt os det, da De endnu var hos os! — Al! hvad
 er

er der bleven af os! Alt det Lille vi havde og eiede er reent borte."

Jeg gientog mit Spørgsmaal: naar den Ildbrand havde været?

"Strax følgende Dagen efter Deres Afreise" — svarede de Ulykkelige.

Bange Anelser fore giennem min Siel. Øster-rigerens Diebstahlsyndes at billige dem. Jeg spurgte efter Værten, og erfoer, at han var omkommen i Luerne. Ilden, berettede man os, var pludselig ved Nattetid paa eensgang udbrudt paa forskiellige Steder. Der var ingen Muelighed i, at redde noget Stykke Gods. Mange Indbyggere havde mistet deres Liv. Næsten alt Qvæg var opbrændt. I Angesten havde Ingen været betænkt paa at slukke. Det blev mig varmt og snævert om Hjertet: thi nu troede jeg mig overbevist om, at have givet Anledning til denne Brand.

Vi traadte ind i een af Hytterne. Den vrim:
 lede af halvnøgne Mennesker. Jeg blev alminde:
 lig kiendt. En græffelig Weeflage modtog mig.
 Gode Folk — tænkte jeg — vidste I endda hvad
 jeg formoder; Mine reede Penge vare ikke tilstræk:
 kelige, til fuldkommen at træste de Ulykkelige; men
 jeg gav dem villig hen, og frydede mig hiertelig
 over, i det mindste i Noget at kunne gotgjøre den
 Skade, som jeg havde anrettet. Østerrigeren saae
 venlig til mig og fulgte mit Exempel, for saa vidt
 som vor Reise tillod ham det. Jeg lovede, at
 underrette mig om Spøgelse:Slottet. De Afbrændte
 gysede, og gave tydeligen at forstaae, at de til:
 skreue det sidste Besøg i samme deres Ulykke. Jeg
 formaaede intet at svare herpaa, og spurgte ufor:
 tøvet efter næste Vondebye. De viste os Veien
 derhen, og ledsagede os til vor Vogn ad en Om:
 vei, som ikke gik over Sporene af den rasende Jld.
 Vi satte os i den, ledsagede af de Forulykkedes
 Belsignelses:Ønsker, og Vognen rullede hurtigt
 derfra.

Endnu

Endnu ude af mig selv over det Seere og Høv-
 te, var jeg i lang Tid ikke i Stand til, at tale et
 Ord. Østerrigeren talde meget, og hans Forsæt:
 at adspilde mig, lykkedes. Efter knap en halv
 Times Tid ankom vi til en anseelig Landsbye. Vi
 besluttede, her at bide Næsten af Dagen over, og i
 Aftenstunden at vandre ubemærkt til det øde Slot.
 Vor Vært kunde eller vilde kun give os liden Be-
 skeed paa alle Spørgsmaal angaaende den nærlig-
 gende, afbrændte Landsbye. Vi ønskede gierne
 at have bragt i Erfaring, om den rasende Hær
 endnu ved Nattetider huserede der; men det var
 umueligt at opnaae hos denne Mand. Min
 Korporal gik ud for at indhente Oplysning, og
 havde den Lykke, at faae tilstrækkelig Efterretning
 hos Stedets Skolemester. Efter en Time kom
 han tilbage, og fortalte os, at denne i Fortroelig-
 hed havde sagt ham: at de i nærliggende Borg re-
 siderende Nander havde stukket den derved liggende
 Bønde: Bye i Brand, og lode fra denne Tid in-
 tet meer høre fra sig.

Saa yderst ubehagelig denne Efterretning ogsaa var for vort Forehavende, saa opgave vi dog der for ikke samme aldeles. Østerrigeren yttrede stor Langsel efter i det mindste at tage det berøgtede Sted i naiere Niesyn, vi forbleve derfor ved den engang fattede Beslutning, og begave os, saasnart det blev merkt, alle 4 paa Weien til Fods.

Natten faldt paa, inden vi naaede til den afbrændte Vondebye. Vi gik bag fra omkring, og kom ind i Slottet. I Gaarden antændte vi nogle dertil fra F.... medtagne Fakler, og steg op ad Bindeltrappen. Østerrigeren gienneimforskede Alting nøie. Jeg fandt endnu Alt ved det Gamle; selv det af mine forrige Kammerater og mig tillavede Bord, tilligemed de rundt omkring fastgjorte Sæder saaes endnn i god Behold. Endelig havde Østerrigeren randsaget nok, og vi steg ned ad Trappen. Vor Bei gik nu til den lige over for liggende Kielder. Den var fast tillukket, som jeg ved min første Undersøgelse havde fundet den.

Vi traadte nu ind i Høuzen, og søgte og leedte
 saa længe, indtil vi endelig vare saa lykkelige at op-
 dage Høuzens Aabning, hvor igiennem jeg med Baron
 Reich og hans Hovmester undkom af de underjor-
 diske Værelser. Vi trangte ind. Døvt drenez
 de den huule Grund under os. Gyselig brødes
 Faklernes Straaler paa de bemossedde Vægge i den
 dybe, smale Gang. Endelig kom vi til den øde
 Stald, og mærkede strax til vor inderlige Fornøiel-
 se det Sted paa Gielles Gulvet, hvor det var
 styrtet ind og Baronens nedfalden. Vi vare ikke
 i Stand til at naae heelt op, og vare alt i Begreb,
 med at hjælpe den ene den anden i Veiret, da vi
 i den mørke Krog af Stalden bleve en Stige vaer,
 og ovenfor samme en lille Luge. Jeg undersøgte,
 om Trinnene paa Stigen var faste. Det vare de,
 og jeg steg rask op. Ved et svagt Stød aabnede
 Lugen sig, og jeg traadte med min medfølgende
 Kammerat ind i det bekiendte store Værelse. Et
 Hop hialp os hen over de nedsunkne Gielles. Vi
 steg op ad de Trapper, som Baronens forrige
 Gang i Mørke tumlede ned af, og befandt os snart
 alle

alle fire i den høie, snævre, murede Gang. Paa den venstre Side af samme fik vi Die paa forskjellige smaae Jerndøre. En af dem stødte Østerrigeren op, og vi opdagede nu Indgangen til en dump rund Hvelving, hvorfra en Steentrappe førte ind i den forfaldne Sidebygning, der laa lige over for Kiølderporten i Gaarden.

Uden at orholde os længer her, fortsatte vi vor Vej til den store Dør, der gik ind til det underjordiske Hovedværelse. Igienem den slap jeg med mine forrige Selskabsbrødre ud fra dette græsselige Opholdssted; men nu var den indvendig fra fast tillaaet, og berøvede os alt Haab om at giøre videre Opdagelser. Vi prøvede vovelviis vore Kræfter, paa at løfte den massive Dør af sine Hængsler forgiares! dens Styrke spottede al anvendt Umage.

I det vi endnu stode saaledes, og ikke kunde bestemme os til, at gaae tilbage igien, fornåm vore Ører paa eensang i nogen Fraastand en Maalen af

en

en Laas, som blev aabnet. Snart hørte vi et Par
 Fløi: Dørre springe fra hinanden, og i samme Øie-
 blik lydelige Ried af mange nedstigende, bespørrede
 Støvler. Tummelen kom nærmere og nærmere;
 endelig gienlød den hele underjordiske Hvelving af
 dump Allarm. Vi saae mere glade end forfærdede
 paa hinanden. Vi vare 4 Mand, hver for-
 synet med Sidegevær og 2 skarpladte Pistoler;
 hvad havde vi altsaa at befrygte? Østerrigeren
 stod næst ved Døren, og blev sig selv fuldkommen
 lig. Inden længe lød lydelige Ord. En grov
 Stemme raabte:

"Herhid med Byttet!"

Der opstod en utydelig Tummel. Man regnes
 de sammen, man talte Penge, man streed, man
 fivedes; man udsonte sig igjen: Stolen fik ingen
 Ende. Endelig syntes man at være færdig. Løst
 ved Siden af os blev en Dør oplukket, og Penge
 rystede i en Kasse. Smidlertid begyndtes i den ube-
 kiendte Forsamling følgende Samtale:

115672

N

§ 115

Første Stemme. Brødre, i Morgen gielder det Nyrnbergerne! Hold Jer tapre! — Skade hvis de atter undløbe os!

Anden Stemme. Det skal de ikke!

Mange Stemmer. De skal ikke! — de skal ikke!

Tredie Stemme. Hvor mon vor Gamle blive af? Man har siden den sidste Spas endnu ikke seet ham igien.

Fjerde Stemme. Sidder nok bag Kaffelsoffen, og beder Psalmer. Den Karl er ingen Dævel mere værd.

Første Stemme. Lad ham det, Brødre! Han har viist os Tjenester nok: — har alt reddet manges En af Eders Kammerater fra Galge og Hjul. Lad ham hvile og holde Høitid; vil dog komme igien og bringe os nye Tidender.

Anden

Anden Stemme. Og Raad og Daad oven i Riøbet. Utafnemmeligt er det, at skielde ham ud. Hvad var vel vor Bunde uden ham?

Tredie Stemme. Ret — ret, Brødre! det er et got Skind. Skade, at han bliver gammel og sløv!

Første Stemme. Lad ham blive gammel og sløv! Galgen faaer dog ikke ham.

Tredie Stemme. Rigtig, rigtig! — den faaer ham ikke. —

Nu vartes igien ved Laafen paa den tilstødende Dør. Der opstod paa nye en døv Støi og Mumlén. Røverne — thi at de vare det, hvo kunde mere tvivle derpaa? — Røverne syntes at gjøre sig færdige til Afmarschen. Østerrigeren vendte sig til mig, og spurgte:

"Skal vi ind?"

N 2

Jeg

"Jeg trak paa Skuldrene, og svarede: "Hvordan?"

"Igiennem Haven eller den nærliggende Sidesbygning" — svarede Østerrigeren.

"Men Faren!" — sagde jeg igjen.

"Er ikke saa stor, som De tænker" — falde han mig i Ordet — "Dog bedre, at vi i Forveien tvinge de Herrer til at lukke Porten op! Men skeer dette ikke, saa trænge vi bag fra ind i Gaarden. Fra Siden op ad Steentrappen torde det være usikkert, fordi man let oven fra af kunde gjøre os alt Forsvar umueligt!"

Nye Stilhed i Kælderen, og en nye Samtale afbrød os.

Første Stemme. Endnu eet, Broder! Hvad skal vi tage os for med Officereus Tjenner? Den Hund er ikke at bruge til noget. Til sidst løbe vi endog Fare for, at blive forraadte ved ham.

Anden

Anden Stemme. Slaae ham ihjel!

Tredie Stemme. Lad ham løbe!

Fierde Stemme. Sælg ham til en Hverver!

Første Stemme. Dit Ord, Broder Kæst, staae! Vil lade ham løbe. Er Herren kommen levende derfra, saa lad Tjeneren ogsaa. Kun sværge maae det Siog høit og dyrt; og Halsen dreier jeg om paa ham, vil han ikke.

Mange Stemmer. Ret — ret! Halsen omkring, vil han ikke sværge!

Du mærkede vi, at man nærmede sig Trappen, og begyndte at klavre op og larme. Uden at tale et Ord mere, slog Østerrigeren pludselig med Hænder og Fødder paa Jerndøren. Al Tummelen i Kælderen var for et Øieblik forbi.

”Luf

"Euf op!" — tordnede Østerrigere — "Luf op!" — brøste begge vore Kammerater og jeg efter dem,

Men endnu var neppe Klangen af vore Stemmer borte af Gangens høie Hvælving, som vi stode i, før den vilde Sværm i Maboeværelset ogsaa allerede var forsvunden op af Trappen og ud af Kieldervæn. Uden mindste Tidsfrilde stormede vi nu alle fire, med Pistolerne i Hænderne, hen igiennem den lange Hvælving og snævre Abning. Dog inden vi endnu kunde naae Udgangen af Hulen, fornam vi allerede Staget af Hestenes Fodder, som snart lidt efter lidt tabte sig i det øde Fierne. Vore Jakter vare ved det hastige Løb udslukkede, men Maanen skinnede nu lys og klar, og opdagede os en Abning i Muren, som omgav Haven, hvor igiennem vi strax naaede ud i den frie Mark, og endnu i ikke saare lang Graastand bleve en Hoben Ryttere vaer, som med slappet Tøile joge rasende berfra. I det vi gik tilbage til Haven, bemærkede vi tydelige Spor paa, at den vilde Hær havde

de holdt sit Indtog og igien sin hurtige Udmarſch igiennem ſamme; og at man formodentligen ſiden Landſhyens Brand forſætligviis havde gjort dette Hul i Muren, for at forſkaffe ſig en hemmelig Ind- og Udgang for beſtandig.

Yderſt utilfreds forlod jeg Røvernes natlige Opholdsſted, men Øſterrigeren meget vel tilfreds. Kold og beſtemt i Saren, eſtertænkende uden for ſamme, var et Hovedtræk i hans Karakter. Han foreſtilte mig: at i Fald Røverne ogſaa havde aabnet Døren, vilde vi neppe have faact nogen mere Oplysning, end hvad vi alt af deres Samtale vidſte; at min Karl var reddet; men ikke meer torde antages af mig, fordi han uden Tvivl allerede havde maattet forrette Røvertieneste, og at endelig enhver Tanke, om egenmægtig at have ſig paa ſaadant Pak, var uædel: fordi man derved gik Galge og Hiul for nær.

"Alt hvad vi kunde gjøre" — ſaiede han til — "var, at angive Sagen for her værende Ret.

Men

Men deslige Denunciationer ere for nærværende Tid her til Lands saa hyppige, at Dommerne, naagt den beste Willie ikke tilbørlig kan mærke der: paa; tilmed, da Røverbandernes Antal beløber sig overordentlig høit, og der altsaa for at ødelægge eller fange en saadan Sværm fortvivlede Mennesker, vilde udfordres en heel Armee regulære Tropper!"

Beroliget ved denne Forestilling, gik jeg igien ved Østerrigerens Hånd tilbage til næste Bøndehue til vort Qvarter. Aldrig skal jeg glemme denne Time! Den hører til de saligste i mit Liv. Aldrig skal de Ord, som jeg den Gang hørte, aldrig skal de Lærdomme, som paa de yndigste Marker ved maanchys Nat gaves mig, den Gang wendnu uerfarne, Yngling, udslettes af min Siel!

Forst efter Kl. 2 ankom vi i vort Herberge. Barten havde allerede udsovet, og hilste os en venlig god Morgen. Han havde ikke været lidet bekymret over vort lange Udebliven; fordi,
som

som han sagde, Egnen rundt omkring var meget usikker. Vi foregav: om Aftenen paa en Spadsferegang at have forseilet Veien, og indtil nu at være turede omkring i Bildelse. Varten lod sig nøie med denne Underretning, og gjorde Leiet tilrette for os. Vi sov til Kl. 8, og reiste henimod Kl. 9.

Vor Fraværelse havde ingen stor Opmærksomhed opvakt i K...., fordi hurtige, hemmelige Reiser er intet seldent blant Hververe. Man fandt kun Forbindelsen imellem mig og Østerrigeren besynderlig, og udtømte sig derfor i Formodninger, hvoraf dog ingen ved vor Tilbagekomst blev erkiendt for rigtig enten af os eller vore troe Korporaler. Der havde ogsaa, medens vi vare borte, yttret sig et Tilfælde med en af vore Kammerater, som satte de andre i ikke ringe Forundring, og som indgød hos Alle den heftigste Længsel efter Østerrigerens Nærværelse; hvilket altsaa for nærværende Tid forstedelen bragte dem til at glemme Nygterriigheden efter at vide Hensig-

ten af vor Rejse for Glæden over at see os igien. Næste vare vi ankomne, inden de samtlige Hververe forsamlede sig paa mit Kammer, for at aflægge os Beretning om den forunderlige Nyhed.

Sagen var følgende:

Officieren, som residerede i Glæstgivergaarden, hvor det skulde spæge, var for 3 Dage siden først kommen hjem imod Midnat. Han havde ladet bringe Lys, og, som han foregav, sat sig ved Skriverbordet, for at skrive et Brev til sin Chef. Pludselig var et frygteligt Slag steet paa Døren. Det havde han ikke agtet paa, men begyndte sit Arbejde. Et andet endnu vældigere Slag havde lydet. Dog havde heller ikke dette forstyrret ham. Men ved det tredje og skrækkeligste var Døren sprungen op, og en hvid qvindelig Figur havde staaet paa hans Dørtrin.

"Modig" — fortalte han nu selv videre: —
 "modig forlod jeg mit Sæde, greb efter Kaarden
 og

og ilte hen paa Skikkelsen; den veeg tilbage. Jeg bag efter, giennemborer den, hører en utydelig Skrånnen: — men hvad videre er foregaaet, er jeg ikke i Stand til at sige. — Jeg vaagnede op som af en Drem, og befandt mig nede ved Trappen. En Mængde Mennesker med Lys stod omkring mig. Græselige Smertter plagede mig. Jeg laae nær segreus udstrakt. Kaarden hang endnu ved min Hæand.”

Jeg mærkede tydelige Spoer paa hans Ansigt af dette Tilfældes Virkelighed, og erkyndigede mig blot: om han ellers endnu kanske havde tilføiet sig nogen Skade? Men hans svære Fald var dog gaaet temmelig lykkelig af. Paa nogle hestige Kontusioner nær havde han ingen Skade lidt.

Østerrigieren indlod sig nu i Samtale med ham.

”Har De før denne Aabenbarelse mærket noget til de natlige Optøier?” — spurgte han ham.

”Intet

"Intet videre" — var hans Svar — "end at der nogle Nætter forud hver Gang efter Kl. 12 rejste sig en ubetydelig Tummel."

"Har De kanskee" — blev Østerrigereen ved — "inden denne Ulykke ramte Dem, tænkt paa min Fortælling om Folkert?"

Andeseeren syntes smfindtlig over dette Spørgsmaal.

"Jeg skrev" — svarede han — "hvordan var dette altsaa mueligt? Eller troer De, at ikke ogsaa andre Folk kan erfare Ting, hvis Muelighed De har bevist os?"

"Meer end alt for gierne troer jeg dette!" — svarede Østerrigereen hurtigt, og rynkede betydningsfuld Panden.

Du erfarede vi først den egentlige Hensigt, som bragte vore Herrer Kammerater til os. Det var

ei hensigtet paa noget ringere, end paa et Fjeldstog, som de samtlige Hververe vilde foretage sig mod Aanderiget, og hvortil de udbade sig den Ære, at have min Ven, den alvorlige Østerriger, til Anfører. Jeg mærkede strax paa Uraad ved dette Forslag, og troede at vise min Rejsekammerat en Villighed, naar jeg paatog mig hans Undskyldning.

"Mine Herrer!" — sagde jeg: — "Veed De ikke, at Aander stye store Selskaber; eller mene De, at Spøgelsset i Glastgivergaarden er en anden Semiramis?"

Min Spot gjorde den feile Virkning paa de efter det eventyrlige Foretagende graadige Krigere. Østerrigerens Fortælling havde alt for meget sat deres Hoveder i Hede, til at de ikke alle, ligesom han, meente at have Ret til at see Aander. De fandt dem derfor fornærmede ved min Tale, vendte sig med Uvillie bort fra mig, og trængte nu med Hefstighed ind paa min Ven, for at fyldestgjøre deres

deres Ønske. Denne erkendte sig: om Lieutenant N.... endnu boede i det usikre Værtshuus? Og da man benægtede dette med den Tilfærmning: at den tapre Mand alt følgende Morgen efter den udstaaede Ekstræk havde ladet sig bringe i et andet Kvarteer, saa afflog han dem reent ud deres Forbring, og gav dem den stærkeste Forsikring paa, at de ikke vilde blive det mindste vær.

"Det vil vi gjøre et Forsøg paa!" — raabte alle eenstemmigen: — "skulde vi ogsaa vaage ti Nætter i den frygtelige Giestgivergaard; vi maa skaffe os Lys — vi maae have Visshed!"

Og hermed stormede hele Hoben ud ad Døren.

"Hvad tænker De om denne Historie?" — spurgte jeg nu min Ven.

Han trak paa Skuldrene, og svarede koldt: "Ingen Ting!"

Jeg. Men Anden?

Østerrigere. Hiernespind.

Jeg. Og Faldet?

Østerrigere. Erganske naturligt, Jeg kunde fortælle Dem hundrede Historier, som alle bevise den Sandhed: at Mennesker i Frygt og Angest hverken vide, hvad de gjøre, heller ikke hvad der foregaaer med dem. Og en heftig Medstyrtning formaer meget let — om man ei vil sige at affliære — dog i det mindste saadan at stramme vore Førefstillingers Traad, at alt Minde om Medstyrtningen selv er umueligt. Spørg De enhver, som slig en Ulykke engang har truffet, og han vil sige Dem det selvsamme.

Jeg fandt ingen Indvending meer. At Andes seeren i Grunden maatte have lidet Hierte, laae for Dagen; og at han af Uforsigtighed var falden ned ad Trappen, tykkedes mig strax ved hans Fortælling

tælling yderst troeligt. Jeg brød mig derfor lidet mere om Storpræleren og hans broutende Kammerater; Udfaldet paa deres intetbetydende Even-tyr var mig ogsaa aldeles ligegyldigt. — Øster-rigeren talte intet Ord meer om hele Sagen. Vi pas-sede begge Dagen igjennem vore Forretninger, og nøde om Aftenen den sødeste Nøe i Vennekabets Skied.

Otte Dage vare paa denne Viis hengleedne i stille Tilfredshed; da Kandestøieren N. en Mor- gensjund traadte forvirret ind paa mit Kammer.

"Jeg kommer til Dem" — begyndte han: — "fordi jeg maae besværgte, uden Deres Bistand at-ter at faae et afflaende Svar af Deres Ven."

Jeg spurgte ham: om hans Forlangende angik et nyt Tøg mod Nanderne?

"Intet ringere!" — var hans Svar.

"Saa

"Saa maade De atter undskyldte mig og min Ven!" — raabte jeg noget utilfreds.

Han betragtede mig nogen Tid taus, gik en Gang tankesuld over min Erue, og satte sig derpaa fortrøelig hos mig.

"Hør De mig først!" — begyndte han i en roligere Tone: — "og naar De da endnu nægte mig Deres Mægling hos Østerrigeren, saa tør jeg ikke mere være Deres Ven."

Maanden, hvorpaa han udtalte disse sidste Ord, var rørende og høitidelig. En besynderlig, gyselig Følelse giennemtrængte min Siel. Jeg rykte nærmere hen til ham. Han blev ved.

"De veed, hvad jeg med vore Kammerater havde i Sinde at gjøre. Det er skeet."

"Alle vore Forsøg, paa at fremkalde Manden, vare i Forsætningen forgiæves. Allerede 3 Nætter

o

havde

havde vi vaaget, larmet, huseret, søgt, speidet, forstet, kaldet, manet Nanden; forgiæves! den lod sig hverken høre eller see."

Jeg vilde falde ham i Ordet, og forestille ham Ubefindigheden i dette Foretagende.

Han trykkede min Haand, som om han vilde bede mig, ei at afbryde hans Fortælling.

Jeg taug.

"Den fjerde Nat brød frem" — begyndte han paa nye efter en strakfuld Pause.

"Endnu erindrer jeg mig med Gysen det Optrin, som denne Nat paafulgte. Vi begave os alle igien til det frygtelige Bæsens Opholdssted. Vor Residents var i andet Stokværk en øde Sal i Naboelevet af mit forrige Kammer. Vi satte os, som i Gaar og de foregaaende Nætter, strax efter vor Ankomst henimod Kl. 11, til den dampende Punschbolle,

dholle, rændte vore Piber, og bandede og ly-
nede paa Spøgelsens Feighed, der syntes at være
saa grumme bange for Soldater. Det hævnedes
sin Skændsel, og det paa en Maade, som kun de
der vare tilstæde, kunne finde troelig. Lov var
Kloffen slaaet. Munschen steg os i Hovederne.
Vi grebe efter Lysene, trak vore Kaarder, og be-
gyndte Undersøgelsen paa nye. Op ad Trappe,
ned ad Trappe, giennem Stuer og Kamre, gienn-
nem Klokken og Kielder gik vor Vej: Intet rørte sig.

— Mine Venner, som allerede i Gaar begyndte
at sætte vrede Ansigter op, bleve nu for Alvor il-
de tilnødte. Tak være Østerrigerens Fortælling!
den var endnu det eeneste, som holdt den rasende
Skare i Tømme: ellers skulde man nu ligesom
have givet mig Skyld for Bedragerie, eller for den
største Frygtløshed. Bærtens Beretninger i den-
ne Gæstgivergaard saavel som mine havde man in-
gen Troe til, og den gode Mands Venner: ei at
opirre et hævngherrigt Væsens Vrede længer, blæ-
ve optagne med Latter. Dog Sandheden kom mi-
ne Kammerater og mig ogsaa nok engang frygtelig
i Hænderne!"

"Vi steg atter op ad Trappen til vor Residents.
 Endnu havde den forreste ikke naaet det øverste
 Trin; da vi paa engang fornemte en sælsom, døv
 Summel omkring os. Det lignede den hylende
 Storm, naar den hviner gennem en mørk, een-
 som Hyttes Sprækker; dog var derved noget end-
 nu grueligere, som ikke lader sig beskrive. Mit
 Haar rejste sig; iistoldt følte det gennem mine
 Lemmer. Spotterne bleve alvorlige, og saae for-
 undringsfulde paa hinanden. Endnu varede den
 pibende Susen en kort Tid, saa var Alting stille.
 Vi fortsatte tanse og usforstyrrede vor Vej, kom
 ind i Salen, og indtog vore forrige Pladser. Man
 spurgte hinanden inddyrdes, hvorfra denne Hys-
 len kunde være kommen? En reev Vinduet op,
 for at opdage, om Veiret var blevet stormende:
 det var en klar Nat, ingen Vind at mærke. Vi
 saae betænksumme paa hinanden. Rusen dampede
 bort af vore Hoveder. Dyb Stilhed herskede i
 vor Kreds. Endnu saa Minuter, og den alt for-
 mærkede Brusen hævede sig frygteligere end forhen.
 Døre og Vinduer sprang til samme Tid op med

saadan

saadan Hefstighed, at Hængslerne raslede, og Ruderne klingrede. Alle Lys udsluktedes. Et Slag skeete paa Bordet, som vi sad ved, saa Punschbollen skingrede og Glassene klang, og faldt ned. Hvislende foer en gloende Lynild omkring paa Bæggene. Klynten og Stønnen lod for vore Ører. Jeg saae Anden, skrækkeligere end for 7 Dage siden, komme hen imod mig."

"Hvad der videre håndtes os, veed jeg ikke. Man bragte Lys, og fandt os tilhobe paa vore Pladser ligblege og forstenede. Først henimod Morgenens vare vi i Stand til, at besinde os, og tiltræde Tilbageveien til vore Qvarterer. Ingen havde mere Lyst at overnatte i dette gyselige Herberge." —

Her taug Fortælleren: men syntes blot at samle nye Kræfter. Jeg undertrykte min Dom, fordi jeg af hans egen Mund ventede en Giendrivelse af disse Indbildninger. Men Historien tog en Vending, der snart af mig, den koldeste Tilhører, giorte den varmeste Deeltager.

"Jeg

"Jeg skulde" — begyndte Mandseeren igien: —
 "ikke have fortalt Dem dette Tilfælde, naar ikke
 et andet der først tildrog sig i Gaar Aftes, som i
 en Kiæde hang sammen dermed."

Jeg formodede af denne Indledning et nyt Even-
 tyr. Fortælleren blev ved:

"Hværvings-Forretningen førte mig i Overgaars
 ud paa Landet. Jeg forøvede mig, og maatte
 desuagtet vende tilbage med uforrettet Sag. For-
 trædelig reed jeg derfra, og indtraf her i Gaar i-
 gien ved frembrydende Nat. Min Vej gik ret i
 Mærkningen giennem en tæt Buskadse. Alting
 var stille og øde omkring mig. Endelig lagde jeg
 Mærke til en sagte Hvirvel i Krattet ved Siden.
 Jeg tog en af mine Pistoler i Haanden, og reed
 fremad paa min Stie. Paa eensgang deelte Krat-
 tet sig i nogen Graastand foran mig, og en man-
 dig Figur traadte ud. I Skumringen var jeg ik-
 ke i Stand til nøie at skielne dens Paaflødning;

men

men den tykkedes mig at have Udseende af at være en Bonde. Med stærke Skridt vandrede Manden fremad og syntes at være fordybt i en lydelig Samtale med sig selv. Jeg gav min Hest af Sporerne, og hentede ham snart ind. Han var virkelig klædt som en Landmand, paa sin Ryg bar han en Sæk; en tyk Green tiente ham til Stav. Han syntes ikke at blive mig vaer, og gik kun sin Gang videre, bestandigt mumlende i Skiegg. Jeg hilste ham; han takkede ikke.

"Hvorhen gode Ven?" — raabte jeg.

"Til Mennesker!" — var hans Svar.

"Jeg faldt i Forbavselse." Altsaa formodentlig til S....? — spurgte jeg videre.

"Ja" — svarede han: — "der boe Mennesker!"

Jeg holdt ham for affindig, og reed ham forbi.

hi. Nu kom jeg ud af Bustadsen, og saae mig nærmere ved Staden, end jeg havde formodet. Jeg jog rask til. Og see der, paa eensgang vandrede atter den forrige Figur foran mig."

"Allerede der igien!" — raabte jeg: — "du maae kiende Veien bedre end jeg!"

"Det troer jeg!" — svarede Vandringsmanden tørt: — "ligesom jeg veed alting bedre end du."

"Snorrige Mand!" — udbød jeg nu — "hvor er du?"

"En Wiisdomsforsker:" var hans Svar. —

"Din Wiisdom" — svarede jeg — "maa være saa besynderlig som du selv! Hvad kalder du Wiisdom?"

"Alt hvad du ikke forstaaer" — gav den sære Mand endnu mere tørt end forhen til Svar."

Alles

Allerede ved Ordet, Wiisdomsforsker giennemtrængte mig pludselig en Anelse, som ikke vil forekomme mine Læsere forunderlig; og ved Fortællerens Beretning om Svaret paa det Spørgsmaal: hvad kalder Du Wiisdom? blev denne Anelse til den visseste Formodning. Jeg gienkiendte nu tydelig i Wandrerens landlige Dragt Pilegrimen ved Bækken paa hiin Side Schwarzskoven; og jeg maatte kiempe af al Magt, for ikke at falde Lieutenanten i Ordet, for ikke lydelig at udbryde i de Ord:

”Ha, er du der Bedrager!”

Enden paa Fortællerens Under Begivenhed er let at indsee. Jeg var utaalmodig over at oppebie den, og ham blev det tungt, at giøre mig en Beskrivelse derpaa. Han var indtaget for den gamle Gøgler indtil Beundringens højeste Grad, og kunde ikke finde Ord til at skildre den Følelse, som dennes værdige Udseende, da han saae ham ved Lyset, havde indgydet ham. Han troede at have fundet og talt med en fjerdskaaren Landmand i

og uden for Skoven, og saae nu, da han i Forstaden af ham blev indbudt til at træde ind i hans Huus, en selvhaaret, Vrefrygt indgydende Olding. Hans Samtale med ham blev nu interessantere. Underveis havde han, lokket af den sølsomme Gamles Taler, der alle gik ud paa høi Wiisdom, allerede meer end een Gang fattet den Beslutning, at berette ham sine Eventyrer i Spørgelseherberget; ogsaa allerede gjort ei utydelig Melding om besynderlige, ham uforklarlige Tildragelser, men altid igien trukken sig tilbage af mangehaande Betænkninger.

Nu fremvorte hans Willie til fuld Daad. Han fortalte Alting Stykke for Stykke; og Resultatet af den hele lange Samtale var det sølsomme, som af vores foregaaende. Oldingen lovede paa Hverens anholdende Bøn: til Nattetid at komme til den urolige Gæstgivergaard, og ved en formelig Besværgelse at gjøre en Ende paa alle Spørgier. Dog betingede han sig ikke meer end 6 Personers Nærværelse derved, og Bartens Samtykke.

tykke. Lieutenanten lovede ham disse Betingelser, og gik henrykt fra ham.

Jeg brændte af Utaalmødighed, indtil Fortælleren kom saa vidt i sin Beretning; jeg oppebød de nu hverken hans videre Fortæller over Maneren, heller ikke Fornøjelsen af hans Fortællende: at bevæge min nu værende Ven, Østerrigeren, til at bivaane de til næstfølgende Nat fæstsatte Besværgelser, men lovede ham dette strax upaamindt, og tilbød mig selv til Tilskuere eller Medhjælper ved det natlige Eventyr. Lieutenantens Fryd herover oversteeg alle Grændser. Han omfavnede mig utallige Gange, kaldte mig sin dyrebareste Ven, sin Belgierer, og Himlen veed! hvad han endna gav mig for Vinavne. Men jeg havde mine Tanker ene og allene henvendt paa det alvorlige Udfald, som den gamle Tasterpillers bedrageriske Gøglerier ved mig skulde faae, blev fold ved den, ligesom jeg, Bedragedes Benligheder, og bad ham endelig om Tilladelse til at give Østerrigeren Efterretning om dette mærkværdige

dige

dige Tilfælde, og vinde ham for vores Forehavende. Han opfyldte strax min Begiaring og bestemte mig den Time om Eftermiddagen, paa hvilken han vilde hente sig Besked angaaende Østerrigerens Beslutning; inden hvilken Tid han ogsaa lovede at sørge for Bærtens Samtykke i Aandeboeligen og for endnu 3 andre duelige Kammerater ved vores natlige Sammenkomst.

Jeg ilede strax til min Ven; men traf ham ikke meer hjemme. Først ved Middagsmaaltidet kom vi sammen. Min Beretning, som dog uden at gjøre Indgreb i hans egen Dom, begyndte ved Lieutenant M....s Samtale med den besynderlige Olding, og endte ved sammes med sine Kammerater i Bærtshuset overstandne Eventyr, gjorde den forønskede Virkning. En Mand af saa fast, kold Karakter, som Østerrigeren, kunde ei forundre sig i saa høi Grad over noget, at han glemte sig selv; fordi enhver Lidenkskab, enhver Opbrusning stod under hans Billie: men desuagtet havde jeg endnu aldrig seet ham i saadan Bevælgelse,

gelse, endnu aldrig saaledes at forglemme sig selv, som ved denne Efterretning.

"Ben!"

begyndte han efter en kort Pause, hvori hans mandige Kraft atter havde erholdet Overherredømmet over den spirende Lystenhed efter Lys og Havn:

"— Ben! hvad har De i Sinde at gjøre?"

Jeg. At holde Aandebesværgeren fast.

Østerrigere. Før eller efter Besværgelsen?

Jeg. Efter Besværgelsen.

Man kaldte nu til Vords. Østerrigere før: lod mig med det Tilføjende: at han var bereed til Alting.

Min Tænkemaade havde lidt efter lidt vænnet sig til, at efterspejde de ukiendelige Følger i min ædle Vens Karaktertræk. Jeg sammenholdt hans Opførsel

forsel i Tilfælde, der laae for Dagen, med Tilfælde, der endnu ikke vare modne til Virkelighed; og saaledes lykkedes det mig, af Summen at drage en Slutning, som i det mindste nogenlunde opløste det Uigennemtrængelige i hans Forsætter, og fritog mig for den Skam, hvert Øieblik at komme i Betynning for, at tænke stublige imod hans Hjertens Mening, eller endog at begaae Handlinger, som aldeles modsigde hans Begreb om mine Indsigter. Med eet Ord: jeg holdt engang Østerrigeren for det ubedrageligste Væsen, og troede intet Klogt at have indrettet, uden hvad ham got tykkedes, intet Viseligt at have fuldført, uden hvad der syntes at være handlet ham fuldkommen liigt.

For nærværende Tid var altsaa min Forlegenhed ikke ringe, da jeg, i Følge hans sidste Ord, saae mig sat i den Nødvendighed at virke med for ham, og at udtænke en Plan, formedelst hvilken vore Hensigter paa begge Sider bleve opnaaede. Smidlertid forhyalp benævnte Erfaring mig til et Udkast, som jeg

efter

efter Maaltidet forelagte ham, og som havde hans fuldkomneste Bifald. Min Beslutning var nemlig: i Forsinigen at følge mig for den gamle Bedrager, men efter udøvet Gøgleværk pludselig at bryde frem, foreholde ham hans Udaad, udtvinge Bekiendelsen om hans Tasterispillerier, fornemmelig om de i det øde Slots Kiøder, og saa uden videre Omstændigheder at skride til hans Fængsel.

Vi toge nu begge vore Forholdsregler saaledes, at Maneren efter overbevist Bedragerie skulde overleveres Retten; forlode os ved Udførelsen af dette Forehavende paa vore haandfaste Korporaler, som vare beordrede til ved givet Tegn at trænge ind, og tvivlede paa intet mindre, end et lykkeligt Udfald af dette nye eventyrlige Foretagende. Min Ven havde endnu mange Forretninger, og vi skiltes strax ad, efterat denne Aftale var gjort.

Klokken 3 kom Landseeren til mig, og gav Efterretning om hans Expeditioners lykkelige Fremgang. Barten i det urolige Gæstgiverhuus var fremt

stemt for det nekromantiske Experiment, og vilde selv være tilstæde ved Wæsenets Åbenbarelse, som saaledes havde forringet hans Siæstgivergaards gode Rygte, og bragt hans Formues Omstændigheder i slig Forsæld. Den ærværdige Maner — som Lieutenant M.... pleiede at kalde den gamle Gæster — var ham ikke ubekendt; og hans Fryd over, at den brave Olding atter var i S..., og vilde tage sig af ham, gjorde ham alt i Forveien undsigelig lykkelig.

"Du er jeg hjulpen!" — havde han raabt: — "Fader Frank er en ganske Mand! Ståde, at han opholder sig her saa sielden, og, om han end er tilstæde, holder sig indelukt i sin Hytte!"

Ingen skulde, som Warten sagde, nøie kende den Gamle. Man vidste ikke, hvorfra han var, og hvorhen hans hyppige Reiser gik. I mange nærliggende Byer ciede han Huus og Gaard, dog førte han overalt et ligesaa stille Eremit-Liv, som her.

Min

Min Tidende: at Østerrigieren vilde tage Deel i det mystiske Forsøg, henrykkede Lieutenanten i høieste Grad. Han ilede fra mig, for nu ogsaa med Vished at give de tvende andre, allerede underrettede Venner vis Besked, og bad mig med Østerrigieren, om at nyde Afstensmaalstidet hos sig. Jeg lovede dette paa min Side, og han gik bort.

Det var en sildig Novemberdag, Afsteningen sølgelig snart-forhaanden. Jeg skiftede mine Klæder, for ikke saa let at blive kiendt af den Gamle, og begav mig derpaa til min Ven, Østerrigieren. Denne ventede alt paa mig, og bifaldt det Forslag at nyde Afstensmad hos Lieutenant N.... Vore Korporaler kom, og modtog nok engang deres Ordre. I min Siel opsteeg besynderlige Følelser. Forventningen af noget Stort standjede ofte mit Aandedræt. En sælsom Gysen giennemrystede undertiden min hele Krop. Kankee dette var den bange Aenelse om det forestaaende Tab af min Ven. Østerrigieren puttede imidlertid med største Koldindighed

et Par ladte Pistoler i sin Kappe, indstærpede nok engang vore hemmelige Medfølgere den strængeste Opmærksomhed, og greb efter sin Hat. Taus steg jeg bag ham ned ad Trappen; taus gik jeg ved hans Side giennem Gaderne.

"Saa høitidelig?" — begyndte min Ven endelig — "De synes at have liden Attraae efter at see Deres gamle Vendiendter!"

"Det er ingen frydefuld Forretning" — svarede jeg: — "at rive Masken af en Bedrager."

"Men dog en nyttig!" — svarede Østerrigeren, greb mig ved Armen, og begyndte en Fortælling om de Forretninger, som han den forløbne Dag igiennem havde tilendebragt. Det var ganske imod hans Sædvane. Jeg mærkede hans Hensigt, fordrev den mørke Alvorlighed, og bestræbte mig for, i det mindste at synes munter. Min Bestræbelse lykkedes mig temmelig. Dog blev der endnu stedse en besynderlig gyselig Følelse tilbage

bage hos mig, som var aldeles fremmed for min Siel og min Karakter; omendskiont den sidste i den Omgangen med Østerrigieren havde taget et Sving, som maaskee, ved længere Bekjendtskab med samme, vilde have havt de sletteste Følger for mig.

Vi ankom hos Lieutenant M.... To af hans fortreffeligste Benner, som allerede engang havde bivaanet det natlige Eventyr i Wartschuset, skulde ogsaa for nærværende Tid hielpe til at gjøre det med, og vare derfor allerede paa hans Kammer. Man frydede sig meget over Østerrigerens Ankomst, og begyndte strax at beskrive den store overstandne Skræk paa den frygteligste, vidtlostigste Maade. Østerrigieren bad Selskabet om at tie hermed, for ikke ved Tilbage: Erindringen af den forløbne Tid at berøve sig Mod og Fasthed for den tilkommende. Han bragte strax en anden Samtale paa Bane, og jeg maae tilstaae, endnu aldrig havde jeg funden min Ven saa fornøielig, saa feielig, saa tidsfordrivende.

Bordet blev nu dækket; vi satte os ned; men Maden vilde ikke ret smage nogen af os, Østerrigeren undtagen. Mig faldt det tungt, blot at svælge nogle Mundfuld. Vinen syntes at ville bringe bedre Luune i vor Kreds; dog den syntes det kun og. Forgæves nødte Barten: Glassene bleve altid fulde. Jo sildigere det blev, jo stillere blev Selskabet. Endelig taledes kun Østerrigeren allene endnu, hvem man ikke var i Stand til at mærke den mindste Forandring paa. Han drak friskt; dog blev han fuldkommen ædrue. Nu slog Klokkeren 11, og han tomte det sidste Glas til Bartens Taksigelse, skød sin Stool tilbage, og søgte sin Hat og Kappe. Jeg gjorde det samme. De andre fulgte bævende vort Exempel. Stumme steg vi allesammen ned ad Trappen; stumme gik vi til den urolige Gæstgivergaard. Østerrigeren taledes heller intet Ord mere.

Barten i Spøgelses-Herberget modtog os paa det venligste, og talkede os allerede i Forveien for sit Huses forestaaende Rolighed og atter opblomstren:

strende Velstand. Han førte os i den øverste Sal, hvor den ommeldte Abenbarelse var skeet, og fortalte os mange gruelige Historier, som mellem Klar og Dag skulde være forefaldne hos ham. Østerrigieren talte ikke et Ord, men giennemsporede rundt omkring det store, øde Værelse, greb saa et Lys, gik ud af Døren, og blev lang Tid borte. Endelig kom han tilbage, kastede sin Kappe til Side, og indlod sig i en vidtløftig Samtale med Værten. Han forelagde ham mange og mangehaande Spørgsmaal, som tydelig beviste mig, at han havde fattet Mistanke til hans Ærlighed. Dog tykkedes den mig at være fuldkommen ugrundet. Værten var en ligefrem, simpel trohiert Mand, og havde desuden ikke havt nogen Fordeel, meget mere den største Skade af Spøgerierne i sit Huis. Hans Gæstgivergaard stod allerede i Klar og Dag ledig: enhver Fremmed blev advaret for, at tage ind hos ham. Han forsikrede Østerrigieren paa Siel og Salighed, at han endnu med intet Die havde seet Fader Frans — som han kaldte Manerren; omendstient han i utænkelig Tid havde hørt tale om hans Undergierninger.

”Nu”

"Nu" — blev han ved — "hører man alt længe intet mere til denne floge Olding. Man siger, han er bleven opirret over de her værende Indbyggere's Utafnemmelighed, og driver nu sin Haandtering i andre Egne. Fordum har han her til Lands især givet sig af med Sandsigerie, dog alt sammen for intet. Min Fader, den forrige Besidder af denne Gæstgivergaard, har fortalt mig mange Historier, paa hvilken besynderlig Maade han altid har vidst at bringe Tyverierne for Dagen, hvorledes han i eet Nu af et Menneskes Pine kunde læse een og hver Ting, som det sin Livstid havde forrettet; hvorledes han havde opdaget de ondskadsfuldeste Hexerier, forstyrret dem, og afstraffet Ophavsmændene for samme; fort, hvordan der intet har været, som jo den vise Frank har været i Stand at gaae tilhaande ved med Raad og Daad."

Østerrigereven tykkedes mig ikke at være tilfredsstillet. Han iagttog næie alle Bartens Handlinger, forlod Salen saa ofte, som denne forlod den,

og var idelig syffelsat med, ved Spørgsmaal og Fortællinger at sængsle ham til sig. Vi andre stode imidlertid tæt ved hverandre, og oppebiede, jeg for min Deel med den største Begierlighed, men de øvrige bævende, Eventyrets Begyndelse.

Nu slog Klokken 12. Barten og Østerrigeren stode talende hos os i Salen. Døren gik op. Oldingen traadte ind. Hans Udseende giød pludselig Ild i mine Nærer, uvilkaarligen tog mine Hænder fat paa Sidegeværet. Østerrigeren, som, med Hatten nedtrykt i Pinen, begge Pistolerne i Haanden, stod foran mig i maadelig Trastand, vendte sig om, og syntes med et Sideblik at spørge mig: om min gamle Bekjendter og Fader Frans var een og den samme Person? Jeg bevægede hurtig mine Pienlaage, som Tegn til et besjænde Svar paa dette Spørgsmaal. Østerrigeren vendte sig igien.

Jeg traadte nu noget ind i den ubi Begyndelsen ved Siden af mig staaende Lieutenant N...s

Styg:

Skygge, såde over hans Skuldre, og bemærkede,
 hvorledes Maneren kom trædende til ind i Mid-
 ten af Salen med høitidelige afmælte Skridt.
 Her blev han stående, og lod sine forskende Øie
 kaste hvile paa de tilstedeværende Ansigter. Dyb
 Stilhed herskede rundt omkring os. Ubevægelige
 ventede vi alle. Intet lydeligt Andedrag løb sig
 fornemme. Oldingen var klædt i en sort lianed
 Dragt, som i Stikkelse lignede den, han bar ved
 min første Sammenkomst med ham. Hans Hoved
 var, som den Gang, blottet. Omkring hans Høfter
 slyngede sig et hvidt Bælte, betegnet med Hiero-
 glypher og Karakterer af forskjellig Farve. Paa
 hans Ryg hvilede den betiende Badsæk. Han
 tog den ned, og hentede sin Blisdoms Indbegreb
 frem. Paa hans stramme Befaling blev et Bord
 baaret frem, besat med 2 Lys, og Salsdøren luk-
 ket tæt i Laas.

Du gav Maneren os et Tegn til at stille os om-
 kring sig. Østerrigeren stille sig næst ved ham
 paa venstre Side, med Ansigtet vendt mod Døren.

Paa

Paa høire traadte Lieutenant N. . . . ham paa hans udtrykkelige Forlangende nærmest. Værten var paa Østerrigerens Side. Efter ham stod en af begge vore Kammerater, lige over for denne den anden, og jeg ved Siden af den sidste. Oldingen syntes lidet at bekymre sig om den høire Plai. Jeg mærkede tydeligt, at hans Naboer paa venstre Side opvakte Mistanke hos ham. Dog begyndte han Besværgelsen modig, efterat han i Forveien, ligesom i Græsten og Kielderen i det øde Slot, havde stroøet rødt Sand omkring sig, og med den udfoldede Stav deri bestruken en tredobbeltsirkel. Maaaden og Stikken med hans Besværgelse var den selv samme som jeg alt havde hørt og seet: kun at han læste det meste høit, og ikke fik saa gruelige og vedholdende Konvulsioner, som i den øde Borgs underjordiske Bævelser.

Nu vare Ceremonierne til Ende; og den Gamle kastede Vogen paa det foran Kredsen staaende Bord, og udraabte tre Gange det samme uforstaaelige Ord som tilforn. Pludselig slog et brusen-

Wind:

Windstød i vore Ansigter; en tyk Røgstøtte valte
 de sig græsselig op ad og fordunklede rundt omkring
 hele Salen. Lykene udsluktes. Nat og Rædsel
 omgav os. Inden længe oplyste atter et ildag-
 rigt Skin, der lidt efter lidt syntes at bryde frem
 af Gulvet, smaaligen Gienstrænderne i det med
 Damp opfyldte Værelse. Skinnets træk sig lang-
 somt op ad den lige over for os værende Væg. Nu
 var en stor Deel af Muren oplyst indtil Loftet, og
 gruelig hævede sig nu en menneskelig Figur i Bei-
 ret. Dens Dragt, dens Ansigt, begge betegne-
 de med Forraadnelse's gyseligste Spor, bare
 Kiendetegn af Luer. Den rystede sig frygteligt.
 Gnister spruttede omkring den. En bidende
 Svovlslugt udbredte sig. Oldingen tilstødte os
 nogle Dieblis tause at nyde det skrækkelige Syn.
 Nu tordnede hans Stemme, og Skikkelsen foer
 sammen.

"Hvo er du?" — raabte han.

Anden svarede hvinende:

"En

"En Siel fra Qvalen!"

Den Gamle. Hvad er din Begjæring?

Anden. Redning af Luen!

Den Gamle. Ved hvilket Middel?

Anden. Ved at sælge dette Huus!

Den Gamle. Hvorfor det?

Anden. Uretfærdigt Gods brænder i Jorden!

Den Gamle. Hvordan kan Salg udslette Misgjæringen?

Anden. Den udsletter den: thi mine Efterkommere ere ikke fortabte!

Oldingen taug. Anden sank atter ned. Det ildbrædede Skin trak sig atter lidt efter lidt i Dybet.

Et

Et brusende Vindstød slog paa nye i vore Ansigter. Regnen fordeeltes. Lysene begyndte atter at brænde. Gangslede af Beskyttelse bleve Lieutenant N. . . . , hans Kammerater og Værten paa deres Pladser. Østerrigeren skød sin Hat op fra Pinene, og stirrede vildt efter Oldingen. Jeg oppebiede langsfelsfuld hans Bink til at bryde løs. Vægleren skravede sine Sager rolig og kraftesløs sammen.

Nu traadte Østerrigeren for Bordet. Jeg greb efter mit Sidegevær, og satte min Fod fremad. Alting var stille. Vore Kammerater stode endnu bestandigen som Villedstøtter paa deres forrige Pladser. Østerrigerens Diekast blev som fastgroet i Manerens Næsyn. Den Gamle havde nu atter stukket sin Bog, sin Stav og sit Sandhuus ind i Badsækken, lagde den paa sine Skuldre og vilde afsted. Hans Die løstede sig i Beiret og faldt paa Østerrigerens fiekke Ansigt. Stirrende saae han paa ham. Begges Diekast syntes at være groede sammen. Østerrigerens Udseende blev vilddere og vilddere, den Gamles Ansigtsmuskler stirrede

vere og stivere. Alle Marvarendes Forventning var spændt til den høieste Grad. Ubevægelige stode vi omkring den gyselige Gruppe, de fleste ikke uden Giltren, jeg ikke uden hemmelig Gysen.

"Ja" —

begyndte nu Østerrigeren med hørende Stemme — jeg blev underlig til Mode —

"Ja, du er det! — Folkert — du er det!"

Oldingen gysede heftig, fordreiede græffeligt sit Ansigt, og sank stønnende til Jorden. Vi vare alle paa eengang som forflyttede i en anden Verden. Østerrigeren stod endnu nogen Tid i frygterlig Bedøvelse. Endelig fattede han sig, nærmede sig Maneren med sin sædvanlige Fasthed, løftede ham op, rystede ham, og raabte:

"Folkert! Folkert! — Ven! viis dig mandig!"

Han

Hans Bestræbelse var forgiæves. Den Gamle syntes at ligge i dyb Asmagt.

"Folkert! Folkert!" —

skreeg Østerrigeren ham i Ørene. Den Gamle hørte ikke.

— Vi sprang nu ogsaa til Hielp. Bærten ilede ud af Døren, og hentede Vand og Balsom. Intet Midde! vilde hielp. Den Gamle blev sandse: løs i vore Arme.

"Nu got!" — sagde Østerrigeren: — "naar du da ikke vil med det Gode, saa gjør det med det Onde!"

Han skød en Pistol af. Døren aabnede sig. Fire Korporaler traadte ind.

"Binder den Bedrager" — befoel Østerrigeren: — "Slæb ham bort! Han er vores."

„Jeres?"

"Jeres?" — green den Gamle, som paa eens gang atter kom til Live. — "Jeres?" — brølte han, og reev sig løs fra os.

Korporalerne trængte ind paa ham.

"Jeg er Borger!" — raabte Oldingen: — "Borger i den frie Rigsstad F....! Hvo vil mig noget?"

Korporalerne trak sig hurtigt tilbage. Østerris' gerens Pande lagte sig pludselig i forbittrede Fold. Hans Øine gnistrede, hans Mund skummede, hans hele Legeme bævede for Raseri. Aldrig har jeg seet en frygteligere Bred.

"Diævel! Diævel!" — sagde han og skar med Tænderne — "Bedragen! bedragen! af dig bedragen? — Folkert! Folkert! —

Hans Stemme sank paa eengang ned til den bedende Tone:

"Folkert!"

„Folkert! Folkert! for Guds Skyld forbarne
dig! Red mig ud af mine Livets Fæd! Besvig
mig fra den Skændsel: i mine og alle mine Med-
brødres Pine at hedde en Daare, en overtroist,
fanatisk Sværmer! — Tal — tal! Er jeg bedra-
gen? — Har du bedraget mig? — o! jeg tilgi-
ver dig — altammen, altammen! Kun tal —
tal!”

Taaene fløde ved disse i den hæftigste Affekt ud-
talte Ord hyppigen ned over min stakkels Bøns
Kinder. Skrækkeligt er det Syn, at see en
Mand græde. Jeg udholdt det ikke, og vendte
mit Hie bort fra den frygtelige Scene. De op-
rige Selskabsbrødre stode paa nye, som forvandt
ledet til Steen. En gyselig Pause fulgte paa Ø-
sterrigerens Tale. Oldingen vilde eller kunde ikke
tale. Endelig begyndte Østerrigeren igjen. Hans
Tone var den yderste Følelsesheds Stemme:

„Folkert!” — sagde han sagte: — ”du vil ikke
kiende mig, og det er got. Jeg vil svere dig
den

den Skam, selv at erklære dig for en bedragerisk
Gøgler. Var du i min Vold" —

— Hans Øie lignede paa nye; hans Stemme ruls-
tede, som en buldrende Torden;

"Var du i min Vold: — du maatte bekiende,
skulde jeg ogsaa slide dine visne Knokler ud af des-
res ubøielige Leed, og skulde jeg ogsaa pine dit
kolde Blod draabeviis ud af de indskrumpede År-
rer; du maatte bekiende! Men" — blev han atter
roeligere ved: —

"Men saadan er det anderledes og bedre. Føl-
fert! her er min Haand! jeg tilgiver dig. Tag
den — tag den! Du fortjener min Tilgivelse, og
oven i Kjøbet min Tak, thi du har undervist mig
om: at ethvert Menneske, han tænke sig saa
viis, som han vil, dog alligevel kan blive nar-
ret, og denne Lærdom er ikke med de pinefuldeste
Følelser kjøbt for dyrt."

Q

Oldins

Oldingen vilde tale: men en pludselig Bøvelse overraskede ham: han vendte sig assides.

"Skient, Folkert!" — raabte Østerrigeren: — "skient! du er ikke den Skurk, som jeg holdt dig for. Jeg vil ikke videre nøde dig; omendskient min Mysgierrighed rasende langes efter Lys; omendskient jeg seer, at du i dette Øieblik vilde sige mig meer, end jeg havde nødigt at vide."

"Ogsaa din frivillige Tilstaaelse skienker jeg dig; ogsaa mit længere Syn skal du være frie for! Jeg gaaer ud af dette Huus — jeg gaaer ud af denne Stad!" —

"Mine Herrer!" — blev han ved, i det han vendte sig til os: — "Jeg har bedraget Dem, har udgivet Dem Ting for sande, som ei vare det, som blot vare Skin. Fra nu af er jeg uværdig til Deres Agtelse; uværdig til fremdeles at leve i en Kreds, som fordum ærede mig. Sag De det for Stoltthed, for Egenfindighed, for hvad De vil; endnu

endnu i Dag — i denne Time reiser jeg herfra.
 Lev De vel — lev De lykkelig! —

Her endte Østerrigeren sin Tale, og hans imellem os spille Rolle. Han gik. Fra mig tog han ingen særskilt Afsked, og en fin, skaanende Bøllelse tvang mig ogsaa fra, at tage den fra ham. Et Diekast, som han endnu ved Døren tilkastede mig, sagde mig meer end 1000 Ord, sagde: jeg var et Menneske, som du! Han forsvandt, og mine Øine svømmede i Taarer. Aldrig har jeg seet den Edle igien. Ewig uforglemmelig vil den usalige Nat blive mig, da jeg mistede en Ven, som denne, da jeg mistede min Afgud; da jeg pludselig opvaagnede af en Drøm, der vel havde været gyselig, men dog sød.

Saa snart Østerrigeren havde forladt os, som hans Korporaler ogsaa strax fulgte, gjorde Manerren Anstalter til at begiye sig bort derfra. Hans Udseende var mørkt og fortrædeligt, hans Diekast hæftet paa Jorden. Mine Benner begyndte nu

at bevæge sig, og trak en tætt Skandse foran ham.

Barten stod endnu, som falden ned af Skyerne, og vidste ikke hvad han skulde tænke sig ved alle de forunderlige Tilfælde. Jeg blev trostesløs og bedøvet over Tabet af min Ven, og gav ingen hævingierrig Tanke imod den Gamle Mænd i min Siel; tilmed, da han, i Følge sit Udsagn var Borger i F...., følgerig tilstræftelig beskyttet for enhver Voldsomhed af os.

Mine Kammerater brøde sig imidlertid lidet herom, og forsøgte at tiltvinge sig den Gamles Erklæring over hans nys forrettede Goglerier. Barten lagde sig derimellem, og bad himmelhøit, ei ved Riv og Strid endnu at gjøre ham til en reent uluckyelig Mand. Lieutenant N.... truede endelig med at gaae til Byesfogden og melde hele Tildragelsen, den klogeste Beslutning, som ved dette Tilfælde kunde have Sted, og hvis Udførelse ogsaa hørte med til min forrige Plan; men
som

som nu formedelst min Vens Bortgang var aldeles fuldkæftet. Dog, denne Trudsel frugtede ikke heller noget; den Gamle blev stum og kold som tilforn. Jeg traadte nu til, og formanede mine Kammerater at forholde sig rolige, og lade Oldingen drage bort i Fred.

"J Grundten taget" — endte jeg min Erindring: — "kan det være os lige meget, hvordan vi bleve bedragne; nok at vi veed, vi ere bedragne. Vor Ven, Østerrigeren, viste os, hvordan man i dette Tilfælde bør bære sig ad. Lad os følge dette ædelmodige Exempel, og, ligesom han, tilgive den der bedrog os!"

Disse sidste Ord forårsagede det tilbørlige Indtryk paa det natlige Eventyrs Tilskuers Gemytter. Undseelse og Fortrydelse bemestrede sig dem; i Gærdeleshed følte Lieutenant N... hele Byrden af sin forrige daarlige Frygt, og af sine daarlige Foretagender. Han forlod paa det ilfærdigste Salen. Begge hans Venner og Værten ledsagede

de

de ham. Jeg var nu allene hos Maneren. I Færningen haabede jeg nu uden Modtvillighed at erholde det, som de Andre forgiaves havde bestrebt sig for, jeg haabede tilfredsstillende Oplysning om alle Begivenheder, der angik saavel mig som Østerrigeren og den berygtede Glastgivergaard. Men jeg haabede forgiaves. Den Gamles Stiv-
sindighed var til denne Tid endnu uovervindelig.

"Lev De vel, Hr. Lieutenant!" — sagde han i det han gik fra mig: — "Nu først kender jeg ogsaa Dem. Det fornøier mig, at De endnu lever. Jeg har ikke fortient det, som De i denne Time har gjort for mig. Lev De vel, og tænk imellemstunder paa Maneren Folkert. Kanstee kan han endnu engang være Dem nyttig."

Jeg ledsagede ham ned ad Trappen. Ved Huus-
døren trykkede han endnu engang min Haand, og svandt hurtig ind i en Sidegade. I en besynder-
lig Sindsstemning forlod nu ogsaa jeg det ulyk-
kelige Barts Huus. Det var mig som en,
for

for hvis Pine et sort Elor hænger, der formår
 for hver lys Udflugt i det Tilkommende. Klof-
 ten slog netop 2. Jeg listede mig drømmende i
 mit Kvarteer.

Saa snart Dagen brød frem, kom det fatale
 Eventyrs Kammerater, og forlangte af mig Op-
 lysning om den forløbne Nats forunderlige Beg-
 venheder.

"Vi veed" — begyndte deres Ordfører, Lieute-
 nant M....: — "vi veed, at imellem Dem og Ø-
 sterrigeren finder det stærkeste Venskabsbaand
 Sted, eller har i det mindste funden Sted. Det
 maac altsaa være Dem bekiendt, hvorved samme
 forud har erfaret Manderens Bedragerier. Harde
 han forud vidst, at Mangeren var ingen anden end
 hans forrige Fortrolige, Folkert; saa torde han
 maaskee nok være gaaet noget forsigtigere til Værk.
 Dog alt dette tilsidejat! Vi forlange blot af Dem
 Bæstbed i Henseende til vore Tvivl angaaende Ø-
 sterrigerens Opsørsel. Thi at han maatte have

tillstræk-

tilstræffelig Grund dertil, for det indestaaer os hans solide Karakter og hans faste Troe paa Andes Aabenbarelsen, og paa Mueligheden til at fremvirke dem."

Jeg var for nærværende Tid hverken oplagt til en lang Fortælling, heller ikke sandt jeg nødvendigt at underrette Hververne om mit Eventyr i det øde Slot. Jeg valgte altsaa en anden Wei, for at berolige dem alle i Henseende til deres Tvivl. En af Korporalerne, som om Matten havde staaet paa Luur med i Gæstgivergaarden, var tilstæde i Forsuen. Jeg kaldte ham ind.

"Denne Mand" — raabte jeg: — "vil kunne sige Dem meer end jeg selv er i Stand til. Han har været med at see og undersøge alle de hemmelige Machinationer."

Korporalen begyndte nu en vidtløftig Fortælling om alting, hvad der skulde være foresaldet i den isoleerte Gæstgivergaards nederste Etage. —

Vær:

Bårten var, efter hans Beretning, bedraget ligesom vi, og hans Hnusfolk i Forbindelse med de legemlige Nander. Jeg gav lidet Agt paa min Korporals Fortælling, men mine Kammerater desto nøiere. De syntes endelig efter tit gjentagne Spørgsmaal tilfreds, og forlode mig med den største Taksigelse for Befrielsen fra deres Tvivl og Wildfarelser.

Jeg gav mig nu af med mine Forretninger, men intet vilde lykkes. Fortrædelig kom jeg om Aftenen hjem, og endnu fortrædeligere stod jeg følgende Morgen op. Den anden Dag efter Stilsmissen fra min Ben strog hen, som den første. Jeg fandt ingensteds blivende Sted, overalt svævede den Fortrolige, Bennen for mine Øine, overalt skræmmede den Tanke mig, aldrig at see ham igien, aldrig ved hans Arm at føle Naturens Glæder, og aldrig ved hans Varm den styrkende Fryd af sympathetiske Følelser! Tredie Dagen var det mig utaaleligt at tøve længer paa et Sted, hvor alting tilbagefaldte Nydelsen af lykkelig henlevende Timer i min Hukommelse. Jeg bestemte mig hurtigt, til:
 pakkede

pakkede mine Kufferter , gav mine Korporaler Ordre , satte mig paa den første den bedste Post , og feer bedrøvet og med tungt Hierte ud af en Stad , hvor jeg fandt meget , men savnede endnu mere.

Jeg vidste og kunde underveis ei tilbringe Tiden med noget andet , end med Tilbage-Erindringen paa det Forbigangne. De hengledne Tiders Billeder fremstillede sig paa nye for mine Øine , og opvakte den smerteligste Længsel efter den tabte Ven. Forgiæves tænkte jeg mig Følgerne af en Omgang , som min med Østerrigeren var : forgiæves bevisste jeg for mig selv , at denne Mand , saa brav han end kunde være , havde ført dræbende Gift for min Siel , for mit hele Væsen hos sig. Jeg maatte den Gang allerede bekiende for mig selv , at denne pludselige Stilsættelse var min Lykke : at — var ikke Østerrigerens Stolthed , ved den Opdagelse , at have bedraget sig selv og andre , bleven saa heftig fornærmet , hans høie Begreb om egen Storhed , Klogskab og Useilbarhed , bleven saa vældigen nedstemt — at et Sværmerie da skulde have anstuet mig

ligesom

ligesom ham, der vilde have havt den skadeligste Virkning for min Rolighed, for mit Sindes Munterhed. Men alt dette uagtet, hang mit Hjerte endnu med alt for faste Bånd ved den forrige, mørke Ven; og endnu i dette Øieblik, da jeg nedskriver dette, var jeg villig og bereed til at opofre al min Tilfredshed for den Mand's Omgang, som ved sit Uerfrygt indgydende Udbrortes, og ved sit uundgrundsfeliske Indbrortes, saa uimodstaaelig, uden nogen egen Tilvirkning henrev mig og enhver, som lærte at kende ham, til sig.

Dog, jeg kommer atter tilbage til Fortsættelsen af mit Eventyr.

Altsaa, jeg sad paa Postvognen, og tænkte paa det Forbigangne. Du maatte naturligvis strax efter Mindet om min tabte Ven Aanderne og deres Maner falde mig ind. Jeg overlagde alvorligen alt, hvad jeg deraf havde seet og hørt: overveiede modent ethvert Tilfælde, som nu og i fordum Tid var mødt mig og mine Kammerater, Herrerigere

vigeren med indsluttet: og da fandtes det, at enden nu lidet eller slet intet af de nærmere Omstændigheder ved de uden al Tvivl naturlige Begivenheder laae for Dagen. — En Bedrager var Folkert, det var beviist; men hvordan han havde iværksat sine Bedragerier eller Blænderier, og hvad for Hensigter han derved havde villet opnaae, dette var det, som jeg ved den skarpeste Granskning ei var i Stand til at oplyse til fuldkommen Tilfredsstillelse. Jeg giennemgik enkelt alle hans mig beviiste Handlinger, især undersøgte jeg med største Strænghed Østerrigerens Fortælling: — men her var netop det uigiennemtrængeligste Mørke. — Og jeg maatte tilstaae, at ethvert Menneske, han være saa klog og viis som han vil, var ved disse Tilfælde bleven ført bag Lyset, og ligesom min værdige Ven bragt paa de Tanker, som denne, overensstemmende med hans Karakter, blev saa ivrigt staaende paa.

Næsten blev jeg vred paa mig selv, at jeg havde sluppet Leiligheden ud af Hænderne til at tvinge

ge en Menneskehedens saa skadelig Forbryder til
 Bekjendelse af hans uøvede Gyseligheder. Hans
 afryrne Maske gjorde vel den graa Bedrager kien-
 delig for mig, men derfor var endnu ikke sørget
 for mange af mine Medbrødre, som i Eftertiden,
 lokkede ved den træffe Skurks Snarer, kunde lø-
 be ind i deres visse Fordærvelse. Denne sidste
 Tanke foruroligede mig fornemmelig, og quælte
 mig med de bitterste Bebreidelser over, at jeg hav-
 de fulgt Østerrigerens ædelmodige Exempel, og ik-
 ke blot for min Person tilstødet Gøgleren rolig
 Bortgang, men endnu oven i Kjøbet udbedet ham
 samme hos mine Venner. Rigtigt nok faldt mig strax
 ind, at det endnu havde været et stort Spørgsmaal, om
 den &.... Magistrat vilde have antaget en saa-
 dan Klage af Hververe mod en Borger i Staden;
 om ogsaa dette var skeet, havde rigtigt nok Bør-
 tens Vidnesbyrd, som kunde være bestukken ved
 Frygt, Penge eller andre Ting kundet tilintetgjø-
 re vort Udsagn, og paa denne Maade spildt al vor
 Bestræbelse. Men desuagtet skulde vi dog ogsaa da
 have havt den Beroligelse, at have opfyldt vor Pligt,

og advaret alle Indbyggerne i Staden F.... for denne skadelige Insekt.

Slige Forestillinger plagede mig den hele første Dag af min Rejse. Jeg prøvede paa med Nægt atter at bringe mit forrige muntre Lune i Sving; dog min Stel var for nærværende Tid endnu ikke fremt til Glæde, og derfor al min Bestræbelse derefter forgaves. Desuden syntes ogsaa mine Kælskammerater at have mere Lyst til at sove end til at spøge. Jeg ønskede paa det længstelsfuldste mine Korporaler til mig, for i det mindste at pluddre med dem, og saaledes at kunne fordrive mine Griller. Men begge havde, i Følge min Ordre, endnu før jeg, forladt F...., og taget forskellige Omveje til N....

Natten brød frem. Ingen Søvn kom i mine Øine. Jeg var endnu bestandigt nødt til at kæmpe med mine mørke, tungsindige Tanker og den plinsagrigste Riedsømmelighed. Kærselens Censurighed lidrog ogsaa sit til, fra Time til anden at
 gisre

giøre mig meer utilfreds med mig selv og alt, som omgav mig, og endelig at bringe den Beslutning til Modenhed hos mig: at forlade Postvognen, og fortsætte min Rejse til Hest.

Neppe var det Morgen igien, saa kiebte jeg i den første, beste Bondebye en Hest med Sadel og Tilbehør, og travede frisk derfra. Weiene vare mig i denne Egn ganske ubekjendte: en Omstændighed, som jeg ved min Beslutnings rappe Udførelse intet Hensyn havde havt paa. Allerede i de første Timer maatte jeg finde mig i, atter at ride en halv Mils Wei tilbage; og da Aftenen brød frem, befandt jeg mig i et Wildnis, hvoraf jeg ikke vidste at finde nogen Udvei. Det begyndte at mørknes. Min gamle Krif var neppe istand til meer at flytte sig af Stedet. For at komme rappere frem, steg jeg af og gik til Fods, slæbende Hesten bag efter mig ved Trændsen. Nu var det alt saa mørkt, at jeg neppe endnu paa ti Skridt kunde skielne Gienstanderne omkring mig. Paa eengang hørte jeg noget rasle i Bustadsen.

Jeg

Jeg troede at et Slags Wildt havde flygtet for mig, og fortsatte ubekymret min Vej videre. Men jeg var ikke gaaet langt, saa hørte Tummelen sig lydeligere og stærkere tæt ved Siden af mig. Næsten blev jeg vedvarende. Endelig deelte Bussene sig ved min høire Side, og en Mand med en Stok paa Ryggen og en Stav i Haanden stod foran mig. Hans Syn var mig intet mindre end frygteligt; meget mere frydede jeg mig hierteligt over at finde en Rejsekammerat, som kunde lede mig ud af denne Udkanten, og vise mig Sted og Plads, hvor jeg tillige med min trætte Hingst kunde finde Natteleie.

"Hvorhen, gode Ven?" — tilraabte jeg ham strax.

"Til Møllen!" — svarede han med et Suk.

Jeg. Er den endnu langt borte?

Wandringsmanden. En halv Meil.

Jeg

Jeg. Og kan man der faae Herberge?

Wandringsmanden. Nei!

Jeg. Hvorfor ikke?

Wandringsmanden. Fordi Mølleren ingen Fremmede taer ind. —

Jeg. Saa — saa! det er slemt! Er da ellers ingensteds i Nærheden et Huus at finde, hvor man kan overnatte?

Wandringsmanden. O, jo! Her oppe strax om paa Høire, der boer en Skovbonde, han herberger Rejsende.

Jeg. Men er man sikker der?

Wandringsmanden. Hvad mener I der med?

N

Jeg.

Jeg. Nu, saa ligesvem! Egnen staaer ikke i beste Dygte.

Bandringsmanden. Gud give, jeg torde tilbringe Natten hos den gode Mar! Skulde ikke være bange! men jeg har endnu en vidtløftig Wei at gaae, og min Vyrde, ak! den er tung.

Jeg. Var min Hest ikke allerede alt for træt, saa vilde jeg laane Jer den.

Bandringsmanden. Al Taksigelse, kiære Herre! det gaaer nok! Taalmodighed maae hielpe.

Under deslige Samtaler traskede vi stedsse videre sammen. Nu stod Bandringsmanden stille, og viste mig Godstien, som han havde talt om.

"J kan ikke tage Feil" — saiede han til — "stedsse lige frem! Snart faae J Lys at see."

Jeg

Jeg betænkte mig endnu, om jeg skulde følge den fremmede Mands Raad; men det overhaandtagende Mørke og en Stormvind, der begyndte at bruse i Træernes Toppe, bestemte hurtigen min Beslutning. Jeg takkede den gode Vandringemand for hans Underretning, ønskede ham en lykkelig Rejse, og fulgte den betegnede Stie.

Snart mærkede jeg, at jeg befandt mig paa en ubænet Vei. Sammenslynget Krat, Høie, Rødder og Tornebuste forsinkede tidt min Gang og hindrede min Hest i at komme frem, som desuden hvert Øieblik var nær ved at segne. Alleen gav min Stiel Rum for den mistænkelige For-
mening: at den fremmede Mand havde drevet sin Spot med mig, og anvist mig en veilsøs Deel af Skoven. Forsigtigere gik jeg derfor videre. Dog jeg foer vild i min Forventning. Velen slyngede sig nu atter op ad en Bænke. Møjsommelig og fuld af Fortrædelighed klattrede jeg op ad den. Min Kleppert sank paa sine Knæe. Jeg trak den igien i Belæret, og steds opad med mig. Endelig

gik det igien ned ad Banke; og nu skintede jeg i Nærheden Skinet af et Lys. Jeg gik rask derefter. Snart stod jeg for en ussel Hytte. Beboeren i samme traadte ud i det jeg bankede paa, bad mig en venlig god Aften, og lod sig strax paa min Anmodning finde villig til, at tilstaae mig Nattevarter i sit Huus.

Jeg havde gjort mig Regning paa liden Bequemmelighed; forbausedes derfor meget, da jeg blev ført ind i en Stue, hvis Indvortes ganske modsagde Hyttens Udvortes. Inter af landlig Trang var her at spore; overalt herskede Velstand, som mere syntes at røbe en bemidlet Borgers Opholdssted, end en fattig Skovbøndes Hytte. Mester Mar — saaledes angav min Vert mig selv strax sit Navn — Mester Mar lagde lidet Mærke til min Forundring, men gjorde hastig Anstalt til at forserge mig og min Hest med Væde og Drikke. Imedens at han besørgede det sidste, havde jeg Tid og Lelighed nok at tilfredsstille min Nysgjerrighed i, og at tage de Gienstande, der besfandt

findt sig omkring mig, og ved en Lampes marte
Skin kunz bleve halvt oplyste, i nøiere Dicsyn.

Det første, som faldt mig i Pine, var et stort
Slagsværd, som hang tæt ved Sengen. Et Die:
blik tykkedes det mig forunderligt, at finde et sa:
dant Instrument i en Skovbondes Hytte; men
snart erindrede jeg mig, at Manden boede eensom
og allene midt i Skoven, og altsaa nok behøvede
at have et saadant Væge hos sig, som maaskee paa
een eller anden besynderlig Maade var kommen i
hans Eie. Jeg fortsatte med Lampen i Haanden
mine Undersøgelser, og kom til en Række paa Væg:
gen, som der hang 2 Pistoler paa. Aarsagen til de:
res Nærværelse var i mine Pine den samme, som
den til Sværdets. Jeg prøvede om de vare ladte:
de vare det. Jeg gik videre. Intet mærkværdigt
fandtes mere, end overalt Velstand og Orden.
Min Vært var endnu ikke kommet tilbage. Jeg
traadte til Ovnen for at varme mig. Hændelses:
viis vendte jeg mig, og mine Dietast faldt bag
samme. Der saae jeg til min største Forbavselse

et

et heelt Rustkammer af blanke Flint, Pistoler og Sidegeværer. Forskrækket greb jeg efter den næststaaende Lampe, for at see disse Ting i klarere Lys: men inden dette endnu kunde skee, lukkede Mester May Døren op, og bragte et drøit Fad fuldt af Haverter og et uhyre Kruus Wiin med Besværlighed ind.

"Naa!" — raabte han fornøiet og munter: — "Her, klare Herre! der, spiis og drik han, saa længe det smager! Og tag til Takke dermed, saa got som jeg har det!"

Jeg tilnækkede ham tiende min Tak, og yttrede liden Lyst til at antage hans Indbydelse. Men han hentede ligegyldig et stort Brød, Knive og Talskerfener frem, satte sig til Vords og begyndte 'at spise frisk væk. Først efter lang Tid syntes han at bemærke, at jeg ikke rækkede med til Fadet.

"Nu!" — raabte han forundret — "vil han da ikke æde med? Naar man kommer langt borte fra,

fra, og ovenikøbet har forvildet sig, saa er max jo altid sulten!"

Min Værts løierlige Udfærd opmuntrede mig atter noget. Hans landlige Eensfoldighed og Ærlighed tykkedes mig lidet sammenrimende med de mange Mordgeværer. Snart begyndte jeg igjen at tilskrive Forraadet af de sidste hans alt for ængstelige Bekymring for Sikkerhed, satte mig hen til ham, og begyndte at spise og drikke med.

"Gode Ven!" — sagde jeg efter endt Maaltid; thi under samme var der ikke stort at tale med min Vært: — "Gode Ven! I er stærkt forsynet med alle Slags Waaben. Hvortil det?"

Mester Max syntes forlegen ved mit Spørgsmaal, stod op, og strækkede sig. Jeg troede han ikke havde forstaaet mig ret, og gientog det nok engang.

"Jh!"

"Jh!" — svarede han utilfreds: — hvad kommer det ham ved? Jeg faaer tit Giester, for dem behøver jeg saadant noget."

Meningen af disse Ord var mig indlysende, og bekræftede min Formodning.

"Men" — blev jeg ved — "hvortil saa mange Gævarer? Der bag Døren hænger jo alting fuldt."

"Saa?" — svarede han endnu fortrydeligere — "hvem har da bedet ham at kige bag min Dør? Er det Giestemaner?"

Jeg stod op, og forlangte at vide, hvormeget jeg var skyldig for Aftensmaden? Min Vært begyndte at støggerlee.

"Han vil dog vel ikke alt afsted igien?" — raabte han — "afsted i den fulsorte Nat? Hører han da ikke hvordan Stormen hylér? — Vær dog ikke saa besynderlig" — svarede han til: — "at tænke, at
fordi

færdi der hænger Skyde- og Stikkegeværer bag min
Dør, at jeg derfor vil enten skyde eller stikke ham!"

Han brød atter ud i en høj Latter.

"Nei — nei, gode Ven!" — skreg han — "det
Teierie tilhører altsammen ikke mig! der kommer
bestandigt Jægere hid! de lægge saadant noget ind
hos mig. I Morgen tidlig kan han maaskee selv
see dem. Og den Pallast der, som hænger ved
min Seng, den har jeg engang for længe siden
købt af en Pandur."

Jeg havde liden Lyst til, at oppebie Jægerne's
Ankomst; imidlertid, hvor skulde jeg hen i den mør-
ke stormende Nat med min sløvskoede Krik. Jeg
løb derved selv samme Fare, som jeg havde at be-
frygte i dette Herberge. Min Beslutning var
derfor snart fattet. Jeg bad Warten at anvise
mig mit Leie, og foretog mig, at ladde mine ved
mig havende Pistoler skarpt, og at vaage til den
følgende Dag.

Nei

Mester Max foiede mig strax i mit Forlangende, aabnede en Sidedør, og førte mig i et Vikarmær, hvori fandtes en god Seng.

"Her" — sagde han — "kan I hvile og sove til den lyse Morgen! Det er det Natteleie, som jeg altid holder bered for vildsfarende Reisende. Der, tag Lampen og klæd Jer af! Naar I er sovnet ind, skal jeg nok afhente den igien."

Mester Max forlod mig med disse Ord, og lukkede Døren til efter sig. Jeg skuede nu nøiere omkring, og mærkede snart, at jeg befandt mig i et Værelse, hvort der ingen Vinduer vare. Belavet paa det værste, traadte jeg nu til Lampen, og lodte mine Pistoler, som jeg forsigtigviis havde stukket i min Lomme, førend jeg naaede Skorbondens Hytte. Efterat dette var skeet, overlagde jeg hos mig selv: om det var raadeligt, at narre min Vært, og lægge mig til Sengs? Jeg fandt dette tienligt, greb Lampen, og undersøgte, om Sengestedet ogsaa var fast, og om jeg ikke havde
den

den sammellykke at befrygte, som vederføres hiin, der i det han ogsaa forstiede sig til Sengs paa sligt et mistænkeligt Sted, brød igiennem og rullede ned i en Kielder. Denne Befymring var ugrundet; Sengen var fast: men jeg gjorde en anden Opdagelse, som ikke var mindre skrækkelig. Paa den øverste Hovedpude og den indvendige Side af Overdynen fandt jeg Spor af Blod. En pludselig uvilkaarlig Gysen overfaldt mig; mine Hænder stitrede; Lampen slap mig af Hæanden: — jeg var i Mørke.

Nogle Minuter stod jeg sandsesløs. Da jeg kom til mig selv igjen, var det første jeg gjorde, at jeg ledte efter mine Pistoler. Lang Tid samlede jeg forgæves omkring i det sorte Mørke. Snart vidste jeg ikke selv mere, hvad for en Kant af Kammeret jeg befandt mig i. Dog lykkedes det mig endelig, efter min vedholdende Sagen at gribe fat paa det Bord, som jeg havde lagt det ladte Gevær paa, og at bemægtige mig mine Pistoler. Det blev mig lettere om Hjertet, saar

saasnart disse Kuns igien vare i mine Hænder. Rolig følede jeg mig endnu for hen til en Stammel, og satte mig ned at lytte. I Forstningen var Alting stille omkring mig. Efter et Quartier omtrent hørte jeg nogen komme i det næste Værelse. Han nærmede sig min Kammerder. Den blev opløst, og min Varts Stemme lød:

"Sover I alt?"

Jeg svarede ikke. — Efter en kort Pause klang den nok engang:

"Har I slukket Lampen?"

Jeg svarede atter ikke. Varten antog dette for Bejaelse paa sine Spørgsmaal, og lukkede lempelig Kammerdøren. Hans Skridt gik nu atter igiennem Stuen og ud ad Døren. Alting var paa nye stille. Men den Røe varede stakket. Mine Ører fornem paa eengang Tummen af mange Mennesker. Man flirrede med Sporer, man stois
ede

mede, man talede; men altsammen stæete tyst, altsammen stæete hemmeligt, altsammen lignede et døvt Virvar, som dog alligevel var desto frygteligere for mig.

Du mærkede jeg igiennem Sprækkerne paa Kammerdøren at man tændte Lys: en Trøst for mig. Den hemmelige Allarm varede imidlertid ved. Endelig tykkedes mig, man satte sig. Jeg hørte nu tydeligere Stemmer og Ord. Stemmerne vare plumpe, Ordene syntes mig at være tagne af et fremmet uforstaaeligt Sprog.

Lig en Fordømt, som venter Løsenet til sit Livs Ende, men som har besluttet at forsvare sig til sidste Blodsdraabe, blev jeg siddende en god Times Tid uberøgelig paa min Skammel. Ofte fattede jeg den Beslutning, pludselig at træde ind i den mig ubekjendte Forsamling, og med Pistolen i Haanden udbede mig frie Giennemgang: dog ideelt mindede et vist Noget mig paa, endnu at tøve, og taalmodig oppebie, om man ikke selv vil:

de

de giøre mig Besøget. Uudsigelig pinagtig var min Stilling. Ved den mindste Tummel, som syntes at nærme sig mit Kammer, sprang jeg op, og satte mig i Positur til at modtage de Indtrædende tilbørlig. Men stedse havde jeg endnu skuffet mig; stedse blev jeg endnu ubesøgt, og i min forrige Forlegenhed. Allerede begyndte jeg at troe: min Vært var virkelig en ærlig Mand, og hans natlige Gæster vare ingen andre, end — som han forhen selv sagde mig — Jagtsfolk, der kanskee endnu inden Dag vilde begive sig paa deres Poster, og indtil den Tid pleiede at tage Ind hos Mester Mar. Deres Sprog syntes mig rigtigt nok at modsigge denne Forestilling; dog den var beroligende for mig, og desaaarsag blev jeg fast ved min Troe, indtil endelig Blodpletterne i Sengen faldt mig ind, hvortilmod jeg ingen anden Indvending vidste at giøre mig, end mine Qvines bedragende Skuffen.

Under saadanne Tanker fik Sønnen, som jeg fra den Tid med største Omhyggelighed havde gjort mig

mig Umage for at undgaae, endelig Bugt med mig.
 Men neppe havde jeg begyndt for fuld Alvor at
 sove ind, førend en af mine Pistoler, som jeg
 med spændt Hane holdt i Haanden, faldt ned, og
 gik af. Jeg soer forfærdet i Veivet. Og i sam-
 me Øieblik gled den endnu uoptrukne ned fra min
 Arm, og sank ligeledes til mine Fødder. Jeg
 bukkede mig iilsærdigst, for at tage den sidste op:
 men havde endnu ikke faaet fat paa den, da Døren
 sprang op, og tre bombstærke Karle med blanke
 Sabler traadte ind til mig.

Sønnen, Knaldet af min ene Pistol, Tabet
 af den anden, det hastige Oversald; alt dette sam-
 mentaget bedøvede mig saaledes, at jeg tænkte paa
 intet, uden mit hurtige Forsvar. Jeg fyrede den
 Pistol, som jeg nu holdt i Haanden, af, og En
 af de bevæbnede Mænd styrtede brølende til For-
 den. I samme Nu stormede en heel Hov med
 Lys, Glimter, Hirschfængere, Dolke og alle muel-
 lige Mordinstrumenter ind til mig, imedens de,
 som først vare traadte ind ved deres Kammerats
 Fald,

Fald, strax trængte løs paa mig. Og inden jeg endnu var i Stand til at trække mit Sidegevær, saae jeg mig fastholden, omringet og berøvet alt eget Forsvar, alt Haab til mit Livs Redning.

"Bring ham herind!" — tordnede en Stemme inden fra.

Pludselig fælte jeg mig, mig selv ubevist, bortreven, og inden jeg endnu var i Stand til at samle mig, stod jeg foran en Mand, den frygteligste, som jeg mit Livstid har seet. Med græsfelig Tone, truende Gebærder og ildsprudende Øine spurgte han mig: om jeg ikke havde kunnet oppebie min Skiebne.

"Binder ham!" — raabte han rasende: — "og kaster ham uden for, indtil Ret og Dom er færdet over ham!"

Man fuldførte strax hans Befaling. Mester Mar lagde selv Haand paa med. En føleløs Dorst:

Dorfsked bemægtigede sig mig; jeg gav ingen Lyd fra mig. Man bragte mig ud i en Kielder. Hvor længe jeg blev holdt i dette qualme Hul, kan jeg ikke sige. Jeg var i en Tilstand, som ingen Tidsregning tillod. Endelig hentede man mig op igien, og stillede mig for den frygtelige Mands Domsstool. Den Blesserede laae med forbundet Hoved paa Sengen, rundt omkring ham stode hans Kammerater veeflagende. Imellem disse opdagede jeg en ærverdigg Olding, som jeg forhen ikke havde lagt Mærke til.

Dommeren opløstede nu sin Røst. Hele Forsamlingen begyndte at kaste hævingierrige, blodtørstige Pine paa mig. Ogsaa den Gamle vendte sig om til mig. — Himmel! hvad tænkte jeg! Saa dan maatte den til Døden førte Misdæder blive til Mode, naar pludselig en Skyts-Engel aabnbaredes og bød ham sin himmelske Røm til Redning, som jeg blev, da jeg i Oldingen kiendte Folkert. Om han vilde redde mig, om han kunde redde mig, det vidste jeg ikke: men min Tillid

tillod den kolde Fornuft ingen Indvending. Jeg havde reddet ham fra Skam og Skændsel; han havde lovet mig sin Gientieneste: hvo torde endnu tvivle! — Han maatte redde mig.

"Folkert!" — raabte jeg: — "Folkert!"

De frygtelige Mænd bævede tilbage, og saae bestyrtede paa mig og ham.

"Folkert!" — raabte jeg: — "Folkert!" og udstrakte mine bundne Hænder efter ham. Han kiendte mig igien, ilede hen til mig, greb en Kniv og overstær mine Bænd. De frygtelige Mænd stode som lænkede til Gulvet.

"Du har befriet mig!" — sagde nu Folkert alvorlig og hættidelig: — "du har skienket mig Friheden; tag din Gave tilbage, og dit Liv oven i Kiøbet!"

"Brødre!"

"Brødre!" — blev han ved, og vendte sig mod den af Forbavselse som til Steen forvandlede Forsamling: — "Brødre! han er min Vres, min Friheds Redder; hvad vil I ham?"

"Naade! Naade!" — skreeg alle Mændene eenstemmig, og svingede Hattene: — "Naade! Naade! Han skal leve!"

"Brav, Brødre!" — faldt deres frygtelige Ansæer, som havde opfattet sig til min Dommer, dem i Ordet: — "brav, Brødre! Saaledes ere I Folkert og mig værdige!"

"Farvel, Andreas!" — skædede han til, i det han vendte sig til den Døende: — "Farvel, Andreas! du er hævnnet, dobbelt hævnnet ved dine Brødres Edelmød!"

Uden nu at tøve længer, stormede hele Klyngen forbi ved mig og ud af Døren. Folkert alene blev endnu hos mig.

"Lev De vel, Hr. Lieutenant!" — sagde han og rakte mig sin Haand: — "De har giort vel i, at De ligesom Deres Ben er gaart ud af F.... Mig seer man aldrig mere der. Og om paa den ne Deres Rejse et lige Uheld skulde møde Dem, saa behøver De blot at nævne mit Navn, og De kan være tryg!"

Jeg vilde omfavne ham, vilde afslagge ham den hjerteligste Tak; men han rev sig løs fra mig, og ilede hurtig efter sine Benner. Endnu en kort Tid mærkede jeg nogen Tummel uden for Hytten. Snart hørte jeg en Sværm Heste i vildeste Fart at løbe detsfra. Dødsstilhed, som kun blev afbrudt ved den Døendes Stønnen, omgav mig nu. Max lod sig ikke see mere.

Jeg var endelig ikke længer i Stand til at blive i Stuen. Stormens Rasen havde lagt sig. Mørken begyndte netop at grye. Jeg ledte efter min Hest, fandt den sovende i en Affrog i Huset, trak den ud, satte mig paa den, og reed langsomt detsfra.

Da

Da Solen stod op, befandt jeg mig endnu midt imellem Træer og Hække. Længe reed jeg omkring, uden at kunne hitte nogen Udvei. Endelig mødte en Landmand mig, som ved Løfte om en Drikkefæsting ledsagede mig hen igiennem Vildnisset paa rette Wei til N..... Blev en forsigtigere ved mit faresfulde Eventyr, erkyndigede jeg mig nu fra Sted til Sted om den rette Wei derhen, og saaledes lykkedes det mig, uden videre Uheld at naae Maalet for min Reise med min stive Krik. Dog inden jeg endnu vandt derhen, tildrog sig en Hændelse, som jeg — fordi den hænger sammen med Spøgelse, Slottets Historie, og bidrager sit med til videre Oplysning om sammenhængende natlige Beboere — seer mig nødsaget til at indstikke her.

Omtrent en Mil fra N....., førte Weien mig igiennem en Landsby, hvor jeg allerede længe havde fra fornem en forfærdelig Larm, som i Begyndelsen lod mig formode en Juleleeg. I det jeg reed ind i denne By, blev jeg dog strax revet ud af hiin

Widsfarelse. Thi jeg mærkede ved Døren til Kro-
 en, der laae foran i Byen, nogle Folk, som jeg i
 Dieblicket kjendte for det de vare, for bestjænkede,
 hvervede Soldater. Begjærlig efter at vide, hvo
 der var Ansøgeren for denne Transport, og om
 han maaskee var en Bekjendter af mig, steg jeg
 af, og gik ind i Værtshuset.

Jeg fandt ikke, hvad jeg søgte, hverken — som
 en hemmelig Anelse tilhviiste mig — hverken min
 forrige Ven Østerrigere, heller ikke nogen an-
 den Bekjendter. To fremmede Korporaler fulgte
 Toget, og paa det Spørgsmaal: hvad deres Offi-
 ceer hedte? navngave de mig et aldeles ubekjendt
 Navn. For ikke ganske unyttigen at have afbrudt
 min Reise, og reent forgiæves at have taget dert
 ind, mønstrede jeg det nærværende Mandskab, og
 undersøgte Stykke for Stykke deres Størrelse og
 øvrige udvortes Qualiteter.

Jeg havde netop endt mine Undersøgelser, og
 vilde atter forlade Herberget, da mine Øine faldt

paa

paa et Menneske, som jeg endnu ikke havde opdaget imellem Sværmen. Han stod stille, med Arme slynge om hinanden, ved Ønnen, og fæstede sit Blik stivt til Jorden. Hans Ansigt: Træt tyktes mig ikke fremmede. Jeg traadte nærmere til ham. Han slog Øinene op, og soer forstrækket tilbage. Men hans Bestyrtelse forvandlede sig snart til Fryd. Henrykt kom han hen imod mig, greb mig ved Haanden og raabte:

"Kære — kære Hr. Lieutenant! Er det Dem? Gud skee Tak, at De lever endnu! Gud være lovet, at jeg seer Dem engang igjen!"

Hans Stemme, hans Udtryksmaade overbeviste mig fuldkommen, det var ingen anden, det var min i Spøgelse: Slottet mistede Tiener.

Det gode Menneske kunde ikke noksom fryde sig over, at jeg ikke tilligemed Baron Reih og hans Hovmester var omkommen i hvin Rielder efter Nævernes Villie.

Han

Han skreeg og jublede, saa de andre Rekruter begyndte at forsamle sig omkring os. Jeg udbad mig hos Korporalerne en Samtale med ham under fire Pine. Den blev mig strax tilstædet. Man kaldte ad Værten, og denne ledsagede os begge ind i en Stue i øverste Etage, hvor vi frit og uforstyrret kunde tale med hinanden. Jeg bad nu min forrige Tiener: lige frem, uden videre Omvæb at fortælle Alt, hvad der var handtes ham, siden jeg forlod ham sovende i Salen paa den øde Borg. Han var villig og beredt til at opfylde mit Forlangende, og hans Beretning lød i bedre Udtryk omtrent saaledes:

Jeg blev opvakt af min Søn ved en voldsom Hid- og Didsken. Da jeg kom til mig selv, fælte jeg mig annammet og bortslæbt af stærke Naver. Frygt og Skræk berøvede mig Sproget og alle mine Kræfter. Jeg forsøgte at skrig; men jeg var ikke i Stand dertil. Saa vidt jeg i det tykke Mør-

le kunde mærke, bar man mig ned ad Bindel:
trappen, hen over Gaarden og ud af Porten. Her
læssede man mig tvers over 2 Heste, og bandt mig
fast paa dem med Strikker. Rundt omkring mig
fornam jeg en heel Trop Ryttere. To af dem be-
steeg Hestene, som jeg var bunden til, og nu gik
det i hurtigste Galop bort derfra.

Morgenens begyndte alt at grye: jeg følte mig
mit Endeligt nær: dog, mine Bortførere hvilede
endnu ikke, men reed med den stærste Fart stedse
videre. Den Trækken, Strækken, Kiven, Stø-
den, hvormed jeg blev martret, satte mig endelig
i en Tilstand, som ikke lod mig mærke, hvor læn-
ge Rejsen endnu varede.

Da jeg igien opvaagnede af min Asmagt, be-
fandt jeg mig i et, efter Udseende, dybt under
Jorden forborgent Bærelse. En gammel Kieh-
ling var hos mig, og gned mig med Læg.
Saa snart hun saae, at der atter var
vendt

vendt fuldt Liv tilbage i mig, hentede hun en Glaske Brændevin frem, og anmodede mig i et grovt Bondesprog om at drikke. Jeg afflog Brændvinnen til denne Brug, men bad hende: at overlade mig den til Styrkelse for mine forstodte og fra hinanden slidte Lemmer. Hun var beredvillig dertil, og forlod mig.

Nu opdagede jeg først Stedets Uffhyelighed, hvor jeg befandt mig. Det frygteligste Fængsel er intet imod dette jammerlige Opholdssted. Sorte, høit hvelvede, med fugtigt Mos begroede Mure omgave mig. Raaddent Straae, som laae paa fugtig kold Grund, udgjorte mit Leie. Et svagt Lampeffin forhaiede Skrækken i den øde Kielder. En qvælende Lugt forbad mig, at drage frie Ande. Hertil kom endnu de græffeligste Smarter, som plagede mig, og som ved det indguedne Brændevin ei bleve formindskede, men kun meget mere, formedelsk de mange saarede Steder, forøgede. Og hastigere end alt dette pinede Frygten for det Tilkommende mig. Jeg var, som jeg let kunde

kunde regne mig til, i Menneskers Hænder, som uden mindste Sky kunde berøve mig Livet, eller ved deslige Trudsel forlede mig til de største Skændigheder.

To Dage tilbragte jeg i en Tilstand, som var den pinagtigste jeg endnu havde oplevet. Endstønt mine Smærter stilledes, endstønt jeg atter var i Stand til friere adløfte og bevæge mine Lemmer, saa blev jeg dog ved Angesten for de Ting som skulde komme, saa udmattet, at jeg tredje Dagen ikke var istand til at forlade mit usle Leie. Endnu oven i Kibet satte mig ogsaa den hæffelige Gamle, ved sin mig til Byrde faldende Trævelhed, bestandig i den ubehageligste Sindsstemning. Snart bragte hun Omslag af branker Meel; snart vilde hun med Magt tvinge mig til, at tage en Skæffuld sorte Draaber ind; snart kom hun med en Suppe af det modbydeligste Udsernde; snart hentede hun andet Straae frem, som var endnu ti Gange vaadere og mugnere, end det som jeg laaepaa. Kort: jeg saae mig hvert Øieblik nødsaget til,

til, at forspilde mine ringe Kræfter, ved heftig Modstand mod min Pleiekones velmeente Raad.

Den fjerde Dag forandrede endelig mit Opholdssted. Hvad jeg havde forudsæet, skeete. De fremmede, natlige Udyr havde bestemt mig til deres Kammerat, og som saadan blev jeg nu sat paa en Hest, og maatte, uagtet mine ringe Kræfter, paa det usfærdigste trave afsted med dem giennem ubekjendte Egne. Mine Føvere, først kun 3 Mand i Tallet, alle i linne, med Kærvæg indpuddrede Kitler, reed foran mig, og saae dem ofte og omhyggelig om efter mig. Deres sorte Ansigter, deres stærke Hænder syntes mig at være slemme Forbud og at forraade Førehavender, hvis Udførelse jeg gysede for.

Vi kunde omtrent være vedet en Miils Vej, da mine Kammerater gjorde Holbt uden for Værts huset i en Bondeby, steg af deres Heste, og bed mig at gaae ligedan, med den Befaling: at bevogte Hestene saa længe, indtil de igien vilde fortsætte

sætte deres Reise. Jeg adled taus, bandt Hestene ved et hosstaaende Træ, og satte mig ned paa den ved Herberget værende Bænk. Sorgelige Betragtninger undlode ikke at forføre mig Tiden. Jeg tænkte paa min forrige Levemaade, tænkte paa de gode Dage, som jeg havde nydt hos mine Herskaber, og snart trillede store Taarer ned ad mine Kinder.

"Hvad skal der blive af dig?" — tilraabte jeg mig selv: — "En Røver eller endog en Morder!"

Røghed for det igiennem mine Lemmer. Jeg spang op, bestemte mig i en Hast til at bestige en Hest, og jage ud i den vide Verden. Men Mangelen af mine Kræfter mindte mig snart om Umuligheden af at udføre min Villie. Jeg sank atter tilbage paa min Bænk, og bad Himlen heller at tage mig bort fra Verden, end at lade blive en Deeltager i det skammeligste Haandværk af mig. — Paa eensgang blev jeg efter denne Ben lettere om Hjertet. Munter og styrket stod jeg op, og ventede med Længsel efter mine Veiledere.

Kort

Kort derefter traadte disse ud af Værts huset. Med dem kom der endnu 2 andre, smudsige og sort bestøvede som de, og, naar man undtog Skikkelsen, saae de ikke Mennesker lige. Med den største Hurtighed hentede de 3 Sidste Heste ud af en i Mørkeden liggende Stald, svingede sig paa dem, og jog i største Jil derfra. Mine forrige Kammerater fulgte deres Exempel, vinkede ad mig om at gjøre ligesaa, og i hurtigste Løb vendte vore Heste efter de foran Ridende. Snart havde vi indhentet dem, og nu gik Rejsen rask videre.

Mine Selskabsbrødre vare nu 6 i Tallet. Af en Forsættelse var ved mine Vejviseres Opstigen den Hest, som jeg forhen reed paa, bleven ombyttet, og i dens Sted havde jeg faaet en lettere, stærkere Ganger under mig. Han holdt sig stedse hos de forreste af mine Kammerater, og jeg kunde noie høre enhver af deres Ord, skönt jeg intet forstod deraf. Dagen begyndte netop at hælde. Vi reed endnu en god Mil. Herpaa steg mine Vejvisere atter af inden for et Værts hus, og beordres

de mig , at holde ved Hestene. Jeg overgav mig roelig min Skiebne, og ventede i stille Hengivenhed paa Udsaldet af det saa frygteligt begyndende Eventyr.

Allerede havde jeg vogtet Hestene over en Time under aaben Himmel i det kolde Vejrligt, og endnu lod ingen af mine Veiledere sig see. Endelig kom Varten i Kroen, som jeg befandt mig ved, ud, og bragte mig et Smørrebrød og et Glas Øl. Jeg rystede af Kulde, og var hverken i Stand til at spise eller drikke. Nu var allerede den sorte Nat brudt frem. Ingen Stierne lyste. Engiens nemfugtende Taage omhyllede mig. Endnu et Kvarters Tid tøvede jeg, og nu lode mine Førefig sig see; men ikke mere 6 i Tallet, men 12; ikke mere i Kulspier, Ritsler, men i Jæger, Kolletter, og forsynede med Flinter, Pistoler og Pallascher. Hvordan jeg ved dette Syn blev til Mode, formaer jeg ikke at beskrive. Jeg følte mig mere død end levende, klavrede ude af mig selv op paa Hesten, fulgte uden Bevidsthed mine Kammerater,

og kom først til mig selv, da der langt borte
tra lod en Blæsen af Horn, og mine 12 Vedsagere
brølede et eenstemmigt: Hurra! Hurra!

Den fjerne Hornblæsen kom nærmere og nærmere.
Mine Hørere greb ogsaa efter deres Horn,
og stødte undertiden hurtigt og afbrudt i samme.
Nu lod de fremmede Horn tæt foran mig. En
vældig Sværm Riddende stormede til. Snart fandt
jeg mig rundt omringet af Heste og Mennesker.
Naa, frygtelige Stemmer mumlede forvirret
imellem hinanden. Man slog Ild, man tændte
Beeg, Fakler. Gud! imellem hvad for Stabnin-
ger befandt jeg mig. En Sværm af de frygtelig-
ste Væsener stillede sig nu i den ildrede Glands til
Erue for mig. Graffelige Diefast kyste fra alle
Sider mit stirrende Øie, og skrækkede min mod-
løse Siel. Min Sindsforsatning blev snart
mareret. Man skreg, man loe, man bandede ad
mig. Endelig traadte En, grueligere af Udseende
end alle hans Kammerater, frem af den stæiende Høj.

Strax taug hele Forsamlingen; og den græsse-
lige Mand begyndte saaledes at tale:

"Det vil ikke være fremmed for Jer, Brødre!
at denne Knægt er en af hine Elendiges Tiener,
som med og uden Mandskab understod sig at vaage
i vor Borg. De Frække ere allerede affraffede.
Hunger og Tørst gnaver paa sit Bytte og mar-
trer sine Offere indtil Fortvivlelse. Saa snart
vi atter holde det natlige Indtog i Slottet, skal
vi finde dem faldede til Jorden og døde. Lad dem
lide for deres Forvovenhed, og for sildig lære at
indsee: at det, at drage skjulte Ting for Dagens
Lys, er et Foretagende, der styrter den, som vo-
rer det, i Fordærvelse. De fleste af Jer har seet
til med, og hiulpet til med, da de dristige Daarer
bleve drillede, plagede, pinede af vor Fader
Frans. Vort Mod blev aftiolet, vor Spøg og
Spot fuldbragt, vor Hævn mættet paa dem. By-
ens Indvaanere vente endnu deres Løn derfor, at
de tilligemed de dristige Fremmede trak ind paa
Borgen. Ogsaa udkræver vor tilkommende Sikker-

hed denne Egn's Hdelæggelse. Dog derom en anden Gang. Nu siger frem: hvad har I besluttet at foretage Jer med denne Knægt? Tiint og forsigtig var det af Jer, at I førte ham bort, thi han havde let kunnet blive til Forræder imod os. Han er ladsket og stærk nok, mit Haad skulde altsaa være: at vi gjøre ham til vor Kammerat!"

"Til vor Kammerat! — til vor Kammerat!"
— brølte alle.

"Saa lad ham endnu i Dag gjøre sit Prøves stykke!" — blev den gruelige Mand ved.

"Det skal han — det skal han!" — skreeg hele Flokken ham i Ordet.

Jeg stod forfægt og bævende, som Forbryderen, over hvem der udraabes Døe. Taleren vendte sig nu til mig.

"Krabat!"

"Krabat!" — raabte han: — "Du er underrettet om den Tre, som vi tiltænke dig. Imellem Røvere gielder Eder saa lidet, som i Helvede. Et blot Haandslag kan altsaa blot forsikre os om din Troestab. Ræk din Høire, og lov mig: at lyde!"

Sittrende gjorde jeg, hvad den gruelige Mand forlangte. Han opmuntrede mig, bed mig at lade al Angest fare, og befoel mig at følge sig. Pludselig bleve Faklerne udslykkede. Røverne mumlede paa nye imellem hinanden. Hornene begyndte atter at skingre. Hestene rendte derfra. Jeg sølte mig fastholden ved Armen, og min Hest trukken afsted. Efter kort Tid raabte den gruelige Mands Stenime et frygteligt: Holdt!

"Her" — seiede den til — "her er en ladt Flint og en Pibe! Den første bruger du kun i yderste Nødsfald, den anden, saasnart en Bogn kører forbi."

Mine Ører fornam det sig fiernende Hovslag af en Hest; men det forekom mig, som om der endsnu opholdt sig en anden i Nærheden hos mig med sin Rytter.

Jeg overlagde, hvad nu var at gjøre. At vise Hævernes Befaling Fæielighed; at blive en Forræder mod skækkelsReisende? — Umueligt! Men ved Ulydighed mod Hævernes Befaling at vove mit Liv, dette tykkedes mig endnu tungere at opfylde. I det jeg tænkte saaledes frem og tilbage, hørte jeg paa eengang i kort Frastand Stødene af en fremtjørrende Vogn. Jeg skælvede over hele Kroppen. Vognen nærmede sig. Min Bæven blev stærkere. Mig selv ubevidst skød jeg Piben op imellem mine Fingre; men disse vare stivnede; min Haand ryktede; Piben faldt fra mig. Pludselig rullede nu Vognen fordi ved mig. Uformodentlig blev der preeben tæt bag mig. Et Øieblik derefter fornam jeg nogle Skud i Nærheden, og snart derpaa Skrig om Hielp. En qvindelig Stemme bad grædende om Forbarmelse. Wild Raaben lød imellem hinanden.

anden. Endnu kort Tid varede Alarmen; derpaa var Alting stille.

Bedøvet sad jeg endnu paa min Hest, da en fremmed Magt hurtig greb dens Toile, og paa det ilfærdigste reev den bort. Snart skimtede jeg Ekin af Lys igiennem Visklen. Min Veigik snøerlige derefter. Nu var jeg nær derved. Guld af Døds-Angst kom jeg nu paa en frie, rund Plads, hvor omtrent den halve Deel af Røverbanden var forsamlet, og sysselsat med at giennemsee deres nys giorte Bytte. Alle strege høit, da de saae mig, som om de allerede vidste, hvor slet jeg havde afslagt mit Prøvestykke. Formodentlig maatte Pibens Tone have forkyndt dem en mere øvet Mund, end min var.

"Holder Dom over ham!" — tordnede min Ledfagers Stemme.

"Slaae ham ihjel!" — svarede en Røver.

"Ka-

"Kaster ham i Hulen!" — raabte nogle Andre.

"Det sidste!" — kaldt Anføreren i Ordet: —
 "Kanskee forbedrer Straffen ham."

Flur sad to af dem paa Hestene, greb fat i
 Trendsen paa min, og assisted gif det over Bierg
 og Dal.

Alt gryede det ad Dag, da vi ankom foran Helt-
 tingen af en Høi. — Igiennem sammenslyngede
 Buske banede man sig Vej, og slæbte mig, ef-
 terat man i Forveien havde bunden mine Hænder
 og Fødder, langs hen igiennem en snæver Kløft,
 ind i et mørkt Hul. En Lem syntes at synke
 ned; thi jeg følte mig paa eensgang nedslængt i
 Dybet, og lagde Mærke til Knæppet af en Skaas-
 de, som hurtig blev skudt til oven over mig. Jeg
 følte mig omkring, og fandt mig omgivet af sug-
 tigt Straae, der, som Lugten lærte mig, var halv
 forraadnet.

Lang

Lang Tid smægtede jeg eensom i denne frygtelige Tilstand. Endelig mærkede jeg i en øde Fraastand den svage Gienlyd af en langsomt fremtrædende Fod. Fieddene hørte under tiden ganske, saa fornam mit Øre igien samme lydeligere og hurtigere end forhen. Lidt efter lidt oprandt Skinneret af et Lys for mine Øine. Jeg vendte mig modig, og opdagede, at det brød ud af en dyb Grotte bag ved mig. Skinneret blev lysere og lysere, Fieddene kom nærmere og nærmere. Og nu saa mine Øine en Skikkelse, der forstrækkede mig mere end Røverne selv, de saa den indskrumpede, hæsselige Gamle stige frem af den store mørke Kløft, med den største Bæverhed som var hende muelig. Stakaandet krøb hun ud af Indgangen, og nu var jeg først i Stand til, at tage det gyselige Sted, hvor jeg befandt mig, i Øiesyn. Lampens matte Straaler brødes gyseligen paa de høje Klippemure, og tabte sig i den sorte, gyselige Blanding paa Loftet af samme. Mit hele Opholdssted havde omtrent 3 Skridt i Længden og 3 Skridt i Bredden, et frygteligt Hul opfyldt med stinken:

stinkende Luft og forpestede Dunster, hvorigtens
nem Lyset, som i en blaa Taage, skinnede frem.

Den Gamle begyndte at beklage og jamre sig over mig, formanede mig til bedre Lydighed mod mine Herrer, og satte uden videre Tidsspilde et Kruus Vand, som var tildækket med et Stykke Brød, hen for mig, løste Ribene fra mine Hænder, og bad mig: have Taalmodighed, og ei ved Forsøg paa Undvigelse, som var aldeles umuelig af denne Hule, at forlænge og forøge min Straf. Jeg svarede ingen Stavelse til hendes Tale, og hun forlod mig.

Der laae jeg nu atter i Mørke eensom og alene; laae, overladt til den paaagtigste Kiedsommelighed, 3 Dage og 3 Nætter i dette skrækkelige Fængsel. Blot efter den Gamles Beføg, som daglig lod sig see hos mig ved Middagstide med Brød og Vand, var jeg i Stand til at beregne Dag og Nat, og derved forøge Qualen af min uudsigelig marterfulde Tilstand. Intet af mine Leveaar
har

har forekommet mig saa langt, som disse frygtelige 3 Dage. Forgiaves stræbte jeg at sønderrive Strikkerne om mine stivnede Fødder. Knuden, som holdt dem, var saa uopsløselig, at Huden paa mine Fingre, uden at have bevæget blot en Nibde kunde, blev klæbende derved, og at jeg, ei forsynet med en Kniv, eller andet hertil tjenligt Instrument, snart opgav Haabet om at undslippe af Røvernes Hænder.

Den fjerde Middag traadte endelig deres gruelige Anfører med en Jakked i Haanden, ind i Gangslet til mig.

"Naa!" — raabte han, inden endnu hans Fod havde forladt den lange Klippegang: — "naa Krabat! hvordan staar det til? Er nu din Stivsindighed borte? Vil du for Eftertiden lyske bedre?"

Jeg frempeeb et klageligt Ja, Enden paa de Beslutninger, som jeg under den tree Dages Mar-

ter

ter havde fattet. Strax blev Strikken, der fængslede mine Fødder, overskaaret. Jeg forsøgte paa at staae op; men forgiares. Mine Been, som under deres lange Ubevægelighed vare blevne for leeløse, erholdte nu igien med Brugten af deres Kræfter den smerteligste Følelse af deres Stivnelse, og jeg sank tilbage paa mit Leie. — Røveren forundrede sig ikke herover. Han reiste mig op med vældig Arm, og slyngede mig hen over Steengulvet. Saadan trukken og reven maatte jeg længe fortsætte min Vei; ofte paa Knæerne smurte igien; nem fnævre Klippehukker, ofte igien paa Hænder og Fødder klybe hen over gabende Svælg. Endelig vare vi paa det rette Sted.

En lille Dør aabnede sig, og viste mine Øine et rummeligt, af mange Lys oplyst Værelse, hvori nogle af Røverne sadde ved Bordet, og toge Spiise og Drikke til sig, Andre spillede Kort, og atter Andre pudsede og ladte Skydegeværer. De vare alle yderst venlige imod mig, nødte mig til at spiise og drikke, og ønskede mig Lykke til min fattede

Besluts

Beslutning. Steeg og Wiin smagte mig fortræffelig. Jeg aad og drak, saameget jeg kunde, men dog alligevel for lidt for Høverne, som stedse lagde for mig paa nye, og tappert drak mig til paa snart Kammeratskab. Først efter nogle Timer ryddede man Bordet til Side. Den Gamle, som hidtil blot havde opvartet, begyndte nu at spise, og Høverne gjorde sig rejsesfærdige.

"I Dag gaaer du endnu ikke med!" — tilraabte Anførereren mig: — "men i Morgen skal du paa nye vise, om vi kan bruge dig, eller om vi maae slaae dig ihjel."

Uden at oppebie et Svar af mig, stormede nu hele Skaren ud ad den lille Dør, og jeg var alene med den gamle Kielling, som paa det omhyggeligste sørgede for min Underholdning. Hun fortalte mig mangehaande Ting om de kiære, gode Herrer, som hun kaldte Høverne, og prisste deres Edelsmodighed paa al optænkkelig Maade. Da hun mærkede, at disse Samtaler tilsidst ikke vilde behage

hage mig mere, hentede hun Bøger, Kort og Tærninger frem, og overlod mig Valget: at bestemme en Tidsfordriv for mig imellem disse Ting, hvorhos hun i det sidste Tilfælde, om nemlig Lysten til at spille paakom mig, tilbød sig som min Hielperinde. Jeg valgte det første Slags Underholdning, og fordrev mine Griller og Kiedommelighed ved Læsningen af nogle gamle Ridderbøger, Kroniker og andre historiske Skrifter. Om Aftenen skulde jeg atter spise og drikke med min Selskabsfæster; men jeg betænkte mig, og lod mig anvise mit Natteleie af hende, som var i et trangt Sidskammer, og bestod af tørt Straae, bedækket med en Madras. Jeg kastede mig paa den, og sov efter 8 qvalsfulde Natter atter for første Gang stille og roelig til den følgende Morgen. Den Gamle vækkede mig, og lod mig vide, at Klokkeren alt var 9, og at vore Herrer snart vilde komme at spise. Jeg rappede mig op, og hjalp med at gaac hende tilhaande i Klokkeret, hvorover hun yttrede stor Velbehag, og lovede at beramme mig paa det beste for Herrerne.

Saa langt havde min forrige Tjener fortalt uafbrudt. Jeg forstyrrede ham ei i hans Beretning, omendstiont den for de store Omkosts Skyld strakte sig tilgavns ud og allerede havde været en heel Time. Det fornøiede mig, paa det nøieste at lære Røverne og deres Hule at kiende, og den simple Trochiertighed, hvormed Johan forebragte alle disse Ting, var den interessanteste Underholdning, som nogensinde lod sig tænke ved min nærværende Sindss Stemning. Men nu, da han udførligen vilde beskrive Herrerens Tilbagekomst i Hulen, deres Opførsel denne Gang, deres Graads serie ved Bordet og alt hvad de sagde til ham, traadte en af Korporalerne ind, og meldte, at Marschen nu gik videre.

Jeg udbad mig hos den raa Mand: at han vilde overlade mig denne Rekrut, og tage sine Haandpenge dobbelt tilbage igjen; men han vilde ikke høre mit Forslag, og Johan selv yttrede ingen Lust til, paa nye at træde i min Tjeneste. Ved gode Ord bragte jeg endelig Korporalen til, at han end-

nu

nu et Qvarteer overlod mig sin hvervede Rekrut. Han forlod Kammeret igien, men formanede os til, endeligen at afgjøre vore Sager saa kort som mueligt.

Jeg spurgte nu Johan: hvorfor han ikke mere vilde tiene mig, og om han holdt det for bedre at gaae i Krigstieneste, end at følge sin forrige Herre?

"Hvad kan jeg gjøre andet og bedre nu?" — svarede han med Taarer i Øinene: — "Mit Liv er her til Lands ikke sikkert. Og hvilken rets skaffen Herre kan besatte sig med en Røver!"

"Men du var jo ingen Røver!" — faldt jeg ham i Ordet. Dog snart besindte jeg mig paa, at han endnu ikke havde sluttet Fortællingen af sine Begivenheder, og at han maaskee endnu kunde være bleven til det, som han frivillig anklagede sig for. Jeg bad ham altsaa at blive ved i sin Beretning, og formedelsk den korte tilstødte Tid at afslutte sig saa kort som mueligt. Han prøvede paa det,

det, men kom imod sin Villie stedse paa nye Afreise, Seg mindte ham hver Gang strax derpaa, og saaledes erfoer jeg endnu under den tilstaaede Frist, temmeligt usammenhængende omtrent følgende:

Røverne kom atter tilbage, vare atter temmelig nedladne, aade, drak og forlod deres tiltrængende Kammerat uden videre at nævne det Prøvestykke, der for i Dag var bestemt at aflægges. Johan var ikke vred derover, aad og drak efter deres Afreise med Kiellingen, læste saa i sine Bøger, og lagde sig paa sit Straaeleie. Denne Levemaade fortsatte han 8 Dage, i hvilken Tid Røverne daglig henimod Middag indtraf, deels i fuldt Antal, der beløb sig til 24 uden Anføreren, deels 10, 12 eller endnu færre ad Gangen.

Tiende Dagen kom Røverne ikke tilbage, ligesaa den tiende, ellefte og de tre følgende Dage. Først den femtende lode de sig samtlig see igien møde
dige

dige og fornæiede, dog som alle de forrige Gange med tomme Hænder. Saa meget Johan var i Stand til at drage ud af deres forvirrede Samtaler, saa maatte de endnu have forskellige andre Huller omkring i Egnen, hvori de glemte deres tilflyndrede Rigdomme; deres Hovedsamleplads var derimod uden al Tvivl det langt fraliggende øde Slot ved Schwarzhofens Grundse.

Denne Gang mindtes Anføreren det Prævestyke, som Johan skulde aflægge. Han maatte efter Maaltidet bestige en Hest, og rask træve væk med Anføreren og endnu en anden Røver. Man førte ham til den næste giennem Skoven gaaende Vej. Her befoel Anføreren ham: at lægge sig i Baghold, og med Pistolen i Haanden at overfalde den første ene forbigdragende Vandrer, og berøve ham hans rede Penge. Min stakkels Johan faldt ved dette Ord i Dødsangest, faldt paa sine Knæ og bad om Naade. Men Røverne spottede ham, og Anføreren truede endelig med at myrde ham paa Stedet, isald han ikke strax fuldførte hans Befalinger.

ginger. Sittrende og bævende sneeg den Ulykkelige sig nu ind i Bussene, og Koverne leirede sig ligeledes i det tætte Skrat lige over for ham, hvori ogsaa Hestene bleve skjulte.

De første Forbigaaende vare 2 Munkke. Johan takkede Gud i sit Hierte, at det var 2. Dem fulgte kort Tid derefter en munter Landmand til Hest, som formodentlig kom fra Torvs; thi han havde for og bag sig tomme Sække, og sad og talte Penge. Det er en smal Sag! tænkte Johan, vilde trine fremad, men hans Knæe va' lede: han kom ikke af Stedet. Bonden drog uforstyrret forbi. Koverne begyndte at hoste. Johan bævede, vilde springe efter Landmanden; dog hurtigt besluttede han at vente paa den næstfølgende Vandringsmand, og saa vist og sikkert at aflægge sit Prøvestykke.

Det varede en lang Tid, inden en nye Leilighed atter tilbød sig. Endelig nærmede en vandrende Haandværkssvend sig. Johan sprang som et

afstundigt Menneske udaf Busken, da den Vandrens
de endnu var 10 Skridt borte fra hans Vaghold.
Saa snart altsaa denne saae En med Skydegevær
bevæbnet ile hen imod sig, begyndte han at løbe
tilbage med saadan Hurtighed, at Røver/Lærlin-
gen i kort Tid tabte Gienstanden for sin seige Rø-
vlyst af Pine. Den skjulte Anfører og hans
Kammerat slog en høj Latter op, og formanede
deres tilbageværende Lærling med sagte Stemme
til, i Fremtiden bedre at oppebie sin Tid.

Johan trøb atter ind i Buskene, og strax der-
paa lod en Jøde sig see. Synet af den stakkels
Israelit gav den nye Røver for Alvor Mod. Han
styrtede løs paa ham, da samme allerede vendte
Ryggen til den Bust, hvori han laae skjult, greb
ham bag fra i Kraven, og fordrede med tord-
nende Stemme de Penge han havde ved sig. Jø-
den kom i Begyndelsen ved dette uventede Over-
fald i ikke liden Skræk, skreeg det beste han kun-
de, og vægrede sig plat ud ved, at rykke frem med
sine rede Penge. Men da han lagde Mærke til,

at

at det gik hans Liv, og Tyvekægten satte Pistolen paa hans Bryst, saa raabte han:

"Ich vil geben — vil geben, alt, alt hvad ich habe."

Han spændte herpaa en Pengekant løs af sin Krop, og rakkede den giærrige Røver det. Men i det denne vilde gribe derefter, saae Jøden sin Fordeel saa got, at han i en Hast rev ham Pistolen ud af Haanden, skjulte sin Kat bag sig, og nu spurgte den forstenede Johan: om han vilde marschere, eller have Hiernen fuld af Blye? Johan valgte det første, og løb hvad han kunde. Røver:Ansæeren og hans Kammerat sprang frem af Busken og efter ham. Jøden pakkede sig. Johan blev indhentet, ført tilbage, sat paa Hesten og atter bragt til Hulen, hvor han paa nye blev kastet i det Hul, som udgjorte hans første Opholdssted hos Røverne, og var det dybeste underjordiske Bærelse i Hulen. Her fik han atter nogle Uger igen: nem intet uden Vand og Brød til sin Næring, og havde ingen uden den væmmelige Kielling til sit Selskab.

Siden efter hentede Røverne ham op af Kielderren, og afsvang ham en frygtelig Eed: ingensinde at røbe eet Ord til nogen, hverken om Begivenhederne i det øde Slot, heller ikke om alt det, som han under sit Ophold i Hulen og sin Omgang med dem havde seet eller hørt. Herpaa gav de ham endnu en Tarepenge, og lode ham i Noe drage bort derfra, dog med den alvorlige Formaning: jo før jo hellere at forlade det Land, han befandt sig i.

Dette var Indholden af min forrige Tieners øvrige Beretning. Paa sin Eed havde han ikke tænkt, førend han i sin Fortælling nævnede den. Dog trøstede han sig over den begangne Meeneed dermed: at han med Magt blev tvungen til at sværge, at Røver: Anførereren, da man allerførst havde i Sinde at optage ham til Kammerat, selv havde sagt: hos Røvere gieldte ingen Eeder, og at samme endelig intet Hensyn vilde have havt til,

at jeg endnu var i Live, og der altsaa intet var at
 befrygte, fordi man holdt mig for myr-
 det. Jeg lod ham blive ved sine Tanker, skianke-
 de ham rigelige Reisepenge; og han vandrede in-
 derlig fornøiet afsted med Transporten. Ogsaa
 jeg besteg atter min Gamp, og ankom, fordybet i
 Eftertanke over det nye Eventyr og det meget Hør-
 te, inden jeg vidste deraf, til N....

Dog jeg iler endelig til den sidste, den vigtigste
 Begivenhed, som den hele øvrige Tid igiennem,
 hvilken jeg endnu tilbragte paa Hverving, tilstød-
 te mig i A...., og som udbreder det tilførlige
 Lys over alle endnu hidtil mørke Tildragelser i den-
 ne Historie.

Allerede vare næsten 2 Aar hengsledne siden det
 sidste i mine Fortællingers Række passende Even-
 tyr, uden at der fremdeles lod sig noget nyere mæ-
 rke om Maneren og hans Kammerater. Tildra-
 gelser:

gelskerne i den øde Borg, og alle deraf udspringende
 de Følger maatte have gjort begge Partier forsigtig-
 tigere, og netop denne Baersomhed syntes mig ogsaa
 faa at være Grunden, hvorfor man atter havde
 løsladt min forrige Tjener, nemlig paa Grund af
 at jeg lykkelig var sluppen fra det øde Slots un-
 derjordiske Værelser med Baronen og hans Hov-
 mester, og man altsaa kunde befrygte, at jeg
 vilde anstille stærk Estersøgning efter den mistede
 Johan. Dog dette tilfødesat. Kort: jeg havde
 ingensteds noget mere Nys af Aander og Nævere,
 og selv i F...., hvorhen jeg efter nogle Maanedes
 Førsøb vendte tilbage, selv i F...., Stue-
 pladsen for Aandebesværgelsernes sidste Eventyr,
 selv her var Alting for lange siden glemt igien.
 Det herbyggede Værtshuus var solgt, Spøgelses-
 Aanden fordreven derafra, og det var nu en tem-
 melig anseelig Gæstgivergaard.

Lidt efter lidt begyndte ogsaa jeg at glemme hele
 Summen af harte og selv erfarede eventyrlige Be-
 venheder. Kun, at endnu undertiden Mindet

om min endnu stedse hierteligen elskede Østerriger trak alle disse Tilfælde, som ved en Traad, efter sig, og forskaffede min Siel en tungsindig, men ikke desto mindre ubehagelig Bølelse. Mit munstre Lune havde for Næsten lidt efter lidt atter ganske indfunden sig, og hiin TilbageErindring tjente mig endelig endnu blot til, at give mine for Glæde stedse stemte Bølelser det rette Spring, eller snarere nye Kraft til Modtagelighed for Livets sande Nydelse.

I denne Stemning kom jeg i Efter sommeren til A...., paa en Tid, da Forventningen paa en forrestaaende blodig Guldbyrkelse af den straffende Retsfærdighed sysselsatte alle denne Stads Indbyggere. Dog jeg vil, for Ordens Skyld, fra Begyndelsen af fortælle hele Tildragelsen, saaledes, som man strax efter min Ankomst berettede mig den.

Der var for omtrent et halvt Aar siden skeet et stort Kirkeran i A..... Adskillige mistænkelige Personer vare blevene fængslede og lagte paa Pinesbænken,

banken, dog havde ingen bekiendt det ringeste, og da man af Mangel paa tilberlige Angivelser ikke kunde skride til den Grad af Tortur, som gjør selv den Uskyldige til en tilstaaet og overviiist Forbryder; saa saae man sig nødt til, igien at sætte samtlige Heftede paa frie Fod, og at ophave og indstille Undersøgelserne for denne Gang, til man fik vissere Ordagelser. Disse vare nu, siden Ingen bekymrede sig derom uden for A...., og de egentlige Gierningsmænd havde betient sig af den List, at transportere de stiaalne Sager i fjerne Lande, naturligtvis udeblevne, og man opgav snart alt Haab om, nogensinde igien at skaffe den ranede Kirke i Besiddelse af dens Skatte og Klenodier, eller i det mindste at see dens Ranere straffede med Baalet. Men endelig havde et blot Tilfælde bragt for Dagen, hvad Udserivning, Præmier, Pinekammer og al Dommer: Anseelse ei havde været i Stand til at oplyse.

En Forstad uden for A.... levede en umis-
tænkelig Mand, bekiendt under Navn af gamle
Peter,

Peter. Stedets Børn vare gierne hos ham; men bedagede Folk vege af Weien for ham, og adnarede den uerfarne Ungdom for hans Sortekunst: Boglerier, af hvilke han nu og da, naar han var i got Lune, lod see et lille Prøvestykke, som dog bestod i intet mere eller mindre, end i almindelige Taftenspilleres sædvanlige Hofus: Pokus. Denne Olding, som for Næsten ingen Mistanke om uretsfærdigt erhvervet Gods hvilede paa, da han var fattig, boede i en ringe, forsalden Hytte, og blot levede af adelsindede Menneskers Godmodighed, eller meget mere syntes at leve deraf — denne Olding var ofte og i lang Tid fraværende fra A. . . . , uden at man med Visshed formaaede at sige, hvor han vandrede hen, eller hvad han i den Tid tog sig for. Nogle sagde: han gik ud at tigge; Andre, som vare mere overtroiske, vilde igiennem hans sønderbrudte Winduesflaadde have opdaget ham liggende som død paa Gulvet; endnu andre af samme Troe meente: at han i sin Fraværelses Tid rejste ad Bloksbjerg til Hæve: og Diævels: Banketter, eller gjorde endog i Hævede sin Herre og Befalingsmand,

mand, som han med Liv og Siel tilhørte, flige lange vedvarende Besøgelse.

Paa den Tid, da Kirkeranget foresaldt, var den gamle Peter ikke i A....; en Lykke, som mange af Hierter undte ham; men som Andre, der ved ham vilde have erfaret allehaande Uheld, af Hierter misundte ham. Thi dette Tilfælde havde for dem været den meest passende Leilighed, til at overantvorde den gamle Herremester, som hidtil for Alvor havde Ingen gjort nogen Fortræd, til Retten, paa den Grund: at samme aldrig lod sig see i en Kirke ved Messen eller ved Bønnen, da man dog af sikre Kilder vilde være overbevist om, at han var en rommersk, katholic Krist.

Allerede vare de ovenfor ommeldte Inquisitor løsladte, da Fader Peter endelig ankom i A..... Hans Ankomst skeete en Helligdag efter Solens Nedgang. De omkringlebende Børn sprang den Gamle strax imøde, hang sig op til ham, giennefsagte hans Kommer, om han ikke bragte dem
noget

noget med, og trak, sleed og rev ham saa længe omkring, indtil Taalmodigheden forgik ham, og han med sin Stok truede ad den stoiende Sværm. Dog dette gjorde den gale Klynge kun endnu tælseløse; og Fader Peter saae sig endelig tvungen til at opfylde sine Trudsler, og at lade nogle af de nærmeste Drengene føle sin Stav. De uærlige Børns Mødre, som sadde uden for Døren, saae dette, og skrege over Bøld, over Helligdagens Banhelligelse. Strax stormede Fædrene og Møderne til. De hylende Drengene forsøgede deres Hævngefærrighed, der opflammedes til den yderste Brede, da de i Allarmens Stifter saae den forhadte Gamle. Rasende styrtede de løs paa ham, rev ham hans Wadsæk af Ryggen, og mishandlede ham saa længe, indtil de tilfredskelligen troede deres Børn, og Himmelen og deres egen Hævnnet.

Den gode gamle Peter smuttede nu forpiustet, forslaget og forstødt, takkende Gud, at han var sluppen derfra med Livet, ind i sin Hytte. Men her

blev han først den største Ulykke væd. Hans Badsæk var bleven tilbage, og som Bytte falden i hans triumferende Geierherrers Hænder. Alde af sig selv løb han ud, had og grød, bandte og skændte, alt sammen forgiæves; han fik ikke sine Sager tilbage igjen: og da han endelig med Magt vilde sætte sig i Besiddelse af samme, saa lærte en skyllende Steenregn ham, at den hurtigste Flugt ind i hans Hytte var det eneste Middel til at tilfredsstille den opirrede Pøbel, til at undgaae dens frygtelige Hævn. Han greb forvovlet til dette Middel, imedens den hoverende Skare drog bort med hans Badsæk.

Hoved: Driveskæren til Forbeholdningen af demne den gamle Peters Eiendom, var Nysgierrighed efter at undersøge, hvad han paa sin lange Reise havde gjort sig til Bytte, eller kasske ellers førte hos sig, og Børnenes Angreb torde maaskee være en foranstaltet Tildragelse, for at ægge Oldingen, finde Leilighed til at behandle ham ilde, og tilfredsstille hiin Nysgierrighed. Kort: man bar Badsækken bort, og aabnede den. Det

Det første, som man trak frem, var nogle forskellige Klædnings-Stykker, saa kom en stor Bog, saa adskillige andre ubekjendte Instrumenter, og tilsidst en tung Læderpung, som syntes at være fyldt med Penge. Man var ikke i Stand til at opløse Knuden, som holdt den sammen, og skar den uden lang Møle tværs over. Uudsigeligen stor var den gabende Pøbels Bestyrtelse, da den i Steden for de forventede Sølvpenge saae intet uden Guldstykker. I Begyndelsen blev hele Flokken stum af Forundring; men snart skreeg en enkelt Stemme: Vi har ham — vi har ham, Kirkeraneren! Dette Ord var Løsenet for den forbittrede, misundelige Skare. Alting raabte nu: Kirkeraner! Kirkeraner! og afsted rasede strax en Deel af den stormende Pøbel til Byefogden, og skreeg af alle Kræfter: han er der Kirkeraneren — han er der! —

Byefogden forbauses over det uventede Budskab, forbauses endnu mere, da man overleverede ham en heel Sæk fuld af Guldstykker, som man foregav at have funden hos en Tigger, og beordrede Raads-

stues

saetienerne uden Ophold at hente denne Tigger frem. Men imidlertid var allerede den anden Deel af den skadefroe Pøbel stormet løs paa den gamle Peters Hytte, havde slaaet Døren itu, og slæbt den værgeløse Olding ud. Nu overantvordede man ham til Kertens Betientere, og ledsagede ham med Puf og Skieldsord til hen for Dommerens Huus, der strax lod ham bringe til Arresten, og det forsamlede Folk jage bort fra hinanden.

Undersøgelsen tog strax sin Begyndelse følgende Dag. Peter skulle berette: hvordan han var kommen til de mange Penge, der beløb sig til henimod 500 Guldmynter. Dog, han besvarede ikke dette Spørgsmaal, men paaastod blot ligefrem: han havde ærlig fortient sig hele Summen. Man truede i Ord og Daad med Pinebanken. — Fader Peter blev ved sit Udsagn. Og man saae sig endelig nødt til, at læslade den kuns i ringe Henseende mistænkelig synende Inquisit. Dog skeete dette med Forbeholdning af hans Penge, som han kuns i det Tilfælde skulde faae tilbage, naar han tilstrækkeligen

ligen kunde gøtgjøre den Maade, han havde erhvervet samme paa, og hvor han havde erhvervet det. — Peter lovede inden kort Tid at opfylde denne Vetingelse, og begav sig atter til sin Hytte, som hans vævre Naboesfolk, medens han var i Arresten, havde giennemspeidet og giennemforsket til Grunden, men hvori der intet videre blev funden, end sønderrevne Klædningsstykker, og gammelt ubrugeligt Høusgeraad.

Byefogden, en klog Mand, fortsatte nu i Stillehed den Undersøgelse, som han offentlig standsede med. Udsatte Speidere bevogtede flittigen den gamle Peters Hytte, og iagttog hvert af hans Skridt. Længe var imidlertid deres Umage forgiaves. Peter gik lidet ud, og gik han ogsaa ud, saa stecte dette blot, for at hente sig de nødvendigste Fornødenheder. Denne indgetogne Leve-maade vedvarede dog ikke for stedse. Pludselig mærkede engang om Morgen en Naboe, som stod i nære Forbindelse med Speiderne, at Fader Peter med en Sæk paa Ryggen forlod sit Høus,

og ilede derfra saa hurtigt han kunde. Strax bleve de fra Matten udsendte Oppassere underrettede om dette Tilfælde. Disse sneeg sig i ukiendelig Dragt ad forskjellige Veie bag efter den Gamle, og vare saa lykkelige, snart at faae Pien paa den svage Oding, som ubekymret slentede hen for sig selv, og endelig til Middagstid tog ind i et affides liggende de Vartshuus.

Eftermiddagen forløb, Aftenen kom frem: Peter skulde endnu stedse komme ud af Herberge. Speiderne begyndte at fatte Mistanke, og blev, indtil det var fuldkommen mørkt, liggende i Skjul i en nærliggende Bustradse.

Nu bred Matten frem, og de formærkede noget fra sig Hovslaget af en Blot Heste, som ilfsærdigst kom fremsættende. Kort derpaa lod en heel Sværm Ridende sig see, som allesammen stege af uden for det affides liggende Herberge, og gik derind. Speiderne krøb nu frem af deres Baghold, og nærmede sig til de affides værende Vinduer af Vartshuset.

huset. Snart hørte de, at man talte Penge, og igiennem de vide Sprækker i den ene Side saae de Halvparten af et Bord, som blev øft fuldt med blanke Dalere af beværnede Mænd. Ogsaa Fader Pester opdagede de staaende derhos som en inderlig fornøiet Tilskuer.

Nu vidste de nok. Uden videre Tidsspilde greb hver af dem en af Hestene, som Rytterne havde bundet uden for Gæstgivergaarden, svingede sig op derpaa, og jog i stærkeste Gallop tilbage til Staden.

De vare kun 2 Mile borte fra A. . . ., ankom der altsaa endnu, inden 6 Kvarteer forløb, aflagde hurtig Beretning om det Secre og Hørte, og erholdt strax den største Deel af Byevagten til deres Ledsagelse med den strengeste Ordre: at tage hele Selskabet i det mistænkelige Herberge, samt dets Vært og alle hans Tjenestebud fangen, og bringe dem til Staden. Uden mindste Dyhold begav man sig strax igien paa Veien. Og da hele

X

Kom:

Kommandoen havde raske Heste, saa ankom Trop-
pen endnu inden Midnat til det affides liggende
Værtsshuus.

Mændene sadde endnu samtlige i Stuen, og
havde imidlertid, uden mindste Mistanke om at
være blevne belurede, ladet Mad og Drikke smag-
ge sig saa godt, at den halve Brug af deres Styr-
ke og deres Sandses fattedes dem nu alle tilhobe.
Da den bevæbnede Skare trængte ind, bød de de
alle som Syndere ved den rullende Torden; og der-
es tilfældagte Glinter og Sabler vare ikke saa snart
i deres Hænder, som jo Bye-Vagtens stærke Mæ-
ver alt havde fat i dem, og giorte dem uduelige
til alt Forsvar. Ogsaa Peter blev greben og bund-
den. Værten, som strax ved Overfaldets Bes-
gyndelse forstak sig, blev røbet af sine egne Dyens-
de. Han blev trukken frem, og med sine Tiene-
stebud, den gamle Peter og de fremmede Mænd,
hvoraf der vare 10 i Tallet, ført bort i Triumf.
Natten var mørk, man tændte Fakler; og saaledes
indtraf Toget endnu før Dagens Frembrud i A.
Bye

— Byefogden lod strax de Paagrebne kaste i faste Arrester, og begyndte Dagen derpaa Undersøgelsen.

Den yngste og svageste af Røverne — thi at de fremmede bevåbnede Mænd vare dette, syntes enhver uden for al Tvivl — blev først taget frem, og da han ikke godvillig bekiendte, lagde paa Pinebænken. Alt ved Deenskruerne lagde hans Trodsighed sig, og han opdagede Sammenhængen imellem de hæstede Kammerater og en heel stor Ræverbande, som streifede omkring giennem Landet, og havde sine Smuthuller overalt i Skove og afsides liggende Huse. Hvad den gamle Peter angik, da tilstod han: at denne stod i næste Forbindelse med alle hans Kammerater; at han ingensteds havde blivende Opholdssted, men levede uu og da i mange nærliggende og fjerne Byer, ja paa nogle Steder endog havde vunden Borgerrøvet, og besad Huus og Hiem der. Kirkeranet nægtede han, selv at have været Deeltager i; men nævnede og beskrev 3 af sine Medarrestanter som havde været tilstæde ved dette Tyverie, og behjælpelige med Raad

og Daad. Om Peter havde taget Deel deri eller ei? derom var han ikke i Stand til at give nogen Oplysning.

Den paafølgende Dag bleve de angivne 3 Mødere hver for sig hentede frem. Ingen var at bringe til Bekiendelse. Man stillede dem deres Kammerat for Pine. Ogsaa det var forgiæves. Man skreed til Pinebænken. Den første, en besdaget Mand, udholdt alle 3 Grader af samme, og bekiendte intet. Han blev bragt tilbage i Fængslet og døde. Den anden gav sig ved den yderste Grad. Han tilstod: at han havde gjort hielsperig Bisstand ved Kirkeranet, men erklærede den tredie, endnu ikke forhørte Kammerat for uskyldig, og tilstod sin egen Skyld paa den gamle Peter, der havde forledet ham til denne formastelige Daad.

Man hentede strax den anklagede Olding; Han traadte med mandig Fatning frem for sin Dommer, og hørte standhaftig den Beskyldning, som blev lagt ham til Last. Dommeren taug, og han tog sindig Ordet:

"Ja!"

"Ja!" — sagde han: — "jeg har gjort det J sigte mig for; og give Gud ingen større Synd trykkede mig. De forædte Munk, som for at berige en Steenklumpe — deres Kloster — styrtede en heel Familie i Elendighed, bragte en heel Familie til, at den maatte forlade sin Fødeby — at den i fjerne Egne maatte tigge sit Brød; disse Umennesker trykkes mig endnu i dette Øieblik at være min Anger uærdige. Jeg hialp den evige Retfærdighed til dens Vægtskaalers Ligevægt. Har det fortient Straf? got! saa tager mig hen, slæder mine Lemmer fra hinanden, sønderbryder mine udtærede Knokler; forvandler denne visne Hytte til Afke; — jeg er beredvillig dertil! Havneren er der! jeg føler det! hans Haand ligger frygteligt paa mig; hans Haand tvinger mig til Bektendelse, ikke Jeres!" —

Ved disse Oldingens Ord saae Dommeren og de Eedsvorne stumme paa hinanden. Ingen var i Stand til at blive ved i Undersøgelsen. Peter fristog dem for denne Møie. Han dikterede selv

Blods

Blodskriveren Kirkeranets Begivenhed med alle Omstændigheder i Pennen; navngav den Familie, som var bleven berøvet alt sit ved Arsvig af Munkene i det udplyndrede Kloster; bestemte næie, hvor og hvorledes man havde forhandlet og gjort de plyndrede Juveler og det meget Guld og Sølvstøi til Penge, og paa hvad Maade man efterhaanden uformærkt havde tilstillet den ulykkelige Familie den derfor indløste Sum. Dommerens og Bisiddersnes Forbavselse tiltog ved hvert af hans Ord.

Da han havde holdt op, bad han Rettensbetienste: atter at bringe ham tilbage i hans Arrest. Dette skeete, og nu kom først Dommerne over Liv og Død tilbage fra deres Forundring. Deres eensstemmige Dom løb strax ud paa hans Strafs Formildelse. Lovene tilkiendte ham at brændes levende. Men man fældte Dommen saaledes: at han for i Veien skulde halshugges, og derpaa brændes, hvilken Straffe: Maade ogsaa blev den tilstaaede Deeltager tilkiendt. Alle øvrige Hæftede lod man blive i næieste Forvaring indtil deres Forbrydelsers nærmere Undersøgelse. Da

Da Peter og hans Ulykkes Deeltager bleve førte frem, for at høre deres Doms Afgjælse, var den første standhaftig og stille, ligesom ved sit Forhør, og trøstede den, som havde forraadt ham. Uden mindste Forandring hørte han Døds: Forkyndelsen; betaktede sig derefter paa det mest rørende for hans Dommeres Mildhed, og forlod atter Arm i Arm med sin sandseløse Kammerat Raadstue: salen. I Fængslet blev han stedse ved samme Sind:Roe. Og da man 6 Dage før hans Hensættelse bragte ham i den Stue, som er bestemt til fordømte Delinquenteres Beboelse, saa afhentede han selv den med ham til Døden dømte derhen, og sysselsatte sig her mere med at opmuntre denne Ulykkelige, end med sin egen Tilberedelse.

Endnu vare 2 Dage tilbage til Dommens Fuldbyrdelse paa disse 2de Misdadere, da jeg ankom til A....; og man sluttede denne Fortælling med en Lykønskning over, at jeg endnu til rette Tid var indtruffen, for at kunde besøge en saa besynderlig Misdader kort før hans Endeligt, og med

egne

egne Dine være Tilføer ved en saa mærkværdig Execution.

Jeg maae tilstaae, at, saa stort et Indtryk denne Begivenhed ogsaa gjorde paa mig, jeg dog alligevel ikke strax kunde bestemme mig til at besøge den besynderlige Peter i Fangehullet. Min Følelse sagde mig, at denne værdige, Døden roslig i Møde gaaende Olding — som alle de, der havde gjort ham en Besøgelse, pleiede at kalde ham — var ingen anden, end Fader Frank, end Folkert: og en uovervindelig Modbydelighed for at see den, som for 2 Aar siden frelst mit Liv, i denne Tilstand, finde ham i denne Forsatning, afholdt mig en heel Dag igiennem fra, at give min Nysgierrighed, som uophørlig loffede mig, fuldt Løb.

Dog tidligt paa Morgenstunden den følgende Dag, den sidste før Oldingens Henrettelse, seirede min Længsel efter Lys i det Forbigangne over hver Betænkelse. — Jeg udrustede mig med

Stand:

Standhaftighed, svøbte mig i min Kappe, og begav mig allerede Kl. 6 til Fængslet. Kanstee tænkte jeg, erholder du nu fuld Opløsning af alle Omstændigheder i dine og Østerrigerens Begivenheder: maaskee gør nu Oldingen det godvillig, som han fordum i Glastgivergaaden i F.... afsløg Mandseeren og hans Kammerater! Men ved alle disse Forestillinger blev endnu stedse en marterfuld Uvisshed tilbage i min Siel. Jeg var bange, at Synet af mig torde ryste Folkert for voldsomt, og blot den Tanke kunde bevæge mig til at trine fremad: maaske er det heller ikke Folkert!

Jeg kom endelig til Arresten. Paa min vedvarende Banken aabnedes Porten, og Arrestforvareren traadte ud. Jeg bad ham om: at bringe mig til de to Delinquenterne, som næste Morgen skulde henrettes, og fik den Bæstid: at efter Brug og Skik her paa Stedet blev i Dag, som Dagen før deres Død, Ingen mere indladt til dem. Jeg trykte ham en Daler i Haanden, og bad: at give en Undtagelse ved mig, siden jeg var fremmed

og

og af visse Marsager meget begierlig efter at see og tale med disse Delinquenter. Daleren syntes at vække mere Opmærksomhed end mine Ord. Slut: teren trak mig hurtig ind og lukkede Døren i efter mig.

"Nu!" — sagde han: — "saa vil jeg giøre en Undtagelse med Herren; men det udbeder jeg mig, ikke at fortælle nogen det!"

Uden Tidsspilde førte han mig nu op ad en smal Trappe, giennem en lang Gang hen til en lille fort med 3 røde Kors betegnet Dør. Løus aabnede han samme; og jeg gik bag efter ham ind i et skummelt Værelse. Strax ved Indgangen sad de nogle søvnige Mænd, som formodentlig skulde forestille Vagten. Længst oppe ved Væggen opdaagede jeg to blege menneskelige Figurer. Jeg traadte langsomt nærmere, og skimtede, hvad jeg havde frygtet for, skimtede i en af Figurerne — Goltfert, vel bleeg og udtæret, dog endnu kien: delig af Ansigtstræk, endnu den samme i Alvor: lighed

lighed og Værdighed. Hans Hoved laae lænet bag over til Muren, hans Hænder hvilede sammenfoldede i Skjødets. Han syntes ikke at have mærket, at der var traadt nogen ind i Kammeret, førend Slutteren raabte til ham:

"Nu, Fader Peter! der er en Herre, som vil tale med Jer og Jeres Kammerat."

Paa disse Ord løftede han sit Hoved langsomt i Vejret, og hæstede et stivt Dicksaft paa mig.

"Folkert!" — raabte jeg med dæmpet Stemme.

Hans Dicksaft blev ubevægeligt. Hans Hoved sank tilbage. Han sukkede dybt. Jeg stod foran ham som en Billedskotte. Skrak og Medlidenhed giennemtrængte mig. Slutteren forlod os. Folkert begyndte endelig at fatte sig.

"Fr. Lieutenant!" — begyndte han: — "kommer De, for at giøre mig mine sidste Timer tungere, eller lettere?"

Jeg.

Jeg. Det sidste, gode Folkert!

Folkert. Saa være De mig velkommen! Sæt Dem hos mig. Kanskée er jeg endnu i Stand til at tiene Dem i noget i denne Verden. Var det ogsaa blot ved at give Dem Advarsel for Bedragerere, som jeg var en af.

Jeg. Folkert! Narfagen, hvorfor jeg kommer til dig, er ikke forsængelig, tom Nysgierlighed; er ikke den Hensigt, at foruroelige dig med Spørgsmaal angaaende dit Levnetsløb, eller ved Vebreiselsler for de mig fordum tilfældede Ubehageligheder. Nei! hvad skeet er, er skeet! Du har reddet mit Liv; Erstatning nok. Men du maae ikke tage mig det ilde op, naar jeg af dig forlanger Oplysning om visse Ting, om den forløbne Tids Tildragelser, der angaae mig, og endnu andre, som angaae min forrige Ven, den østerrigske Hverver, der —

Folkert. Der, ligesom De, blev bedragen af mig; som jeg i F.... for Deres og hans Kammeras

meraters Dine giorte til Løgner, til Bedrager!
 De skal erholde den forlangte Oplysning, og til-
 lige med den et kort Omrids af mit Liv, saa got
 som jeg i min nærværende Stilling er i Stand til
 at give begge Dele. Gud give jeg havde gjort,
 hvad jeg altid havde i Sinde at giøre! Gud give
 jeg havde optegnet disse Begivenheder og min hele
 Levnetshistorie! De vilde have været det lær-
 rigeste Moerkskab, vilde sikkert for Eftertiden giøre
 færre Bedragerer og Bedragne.

Folkert taug nogen Tid, samlede sig, og be-
 gyndte nu rigtig sin Fortælling. Beretningen
 om hans Bedrifter og Hændelser var, i det Hele
 tagen, ufuldständig, dog tilfredsstillende for mig.
 Grunden til denne Ufuldständigkeit laae i den Til-
 stand, hvori jeg traf Folkert, og i den ham pi-
 nende Bægt af hans udøvede Grueligheder.
 Jeg fortæller troeligen efter, hvad jeg hørte.

Jeg

Jeg er — begyndte Folkert — en fød Engellænder. Min Fader døde, da jeg neppe havde oplevet det tiende Aar. Hielpeløs og trængende optog en riig Hollænder mig i sit Huis, som efter et Aar forlod Engelland, og tog mig med til Haag. Her vorte jeg op, og lærte Handelen hos min Pleiefader. Jeg var nogle og Tyve Aar gammel, da denne pludselig døde. Hans Søn fortsatte Handelen, kom i Stridigheder med mig, og slog Haanden af mig. En just netop til Tydskland reissende Kavaleer søgte en Vertient, som tilige kunde beklæde en Sekretær-Plads. Jeg gav mig i Tieneste hos ham. Hans Wei gif til H..., hvor hans Fader beklædte en anseelig Post. Han selv yttrede lidet Lyst til, at danne sig til en tilkommende Statsmand: deels fordi han ikke hagede efter Vre, deels fordi han havde et Yndlings-Studium, som han dyrkede med saadan Iver, at hver Forstyrrelse i samme maatte være yderst uvelkommen. — Og dette Studium var intet andet end hemmelige Videnskaber; og jeg, som den der bestandigt havde sporet en hæftig Hang hos mig

mig til de samme, blev snart hans troe Værling og flittige Medhjælper.

Det vilde blive alt for vidtloftigt, at beskrive al den forgiæves Umage, som vi anvendte, for at fremmane en Aand. Jeg begyndte snart, ganske at nægte en saadan Aabenbarelses Muelighed: men min Herre blev endnu stedse Dag og Nat ved i sine Bestræbelser, og var paa ingen Maade at bringe fra sine mystiske Operationer. Det var da naturligt, at jeg endelig maatte komme paa den Tanke virkeligen at bedrage ham, som saa gierne vilde være bedraget; tilmed da jeg holdt dette for det visseste Middel, til at erhverve hans Kierlighed for stedse, til at rodfæste min Fordeel for stedse!

Da han engang ved Midnatstider paa det ivrigste besvor sin Skyts-Aand, at fremvise sig for ham, traadde jeg ind til ham, og forsikrede ham: at al hans Bestræbelse var forgiæves, da han ikke forstod den rette Maneer at fremslokke andre Verdeners

deners Beboere paa. Han forbausedes over min Tale, og spurgte endelig: om jeg nu var underrettet derom? Jeg hverken benægtede eller bejaede dette Spørgsmaal; men bestemte den følgende Nat til at aflægge et Prøvestykke paa, hvorvidt jeg nu var kommen i Nekromantien. Med endnu en anden Tieners Hjelp blev det mig let, at bedrage den gode, ved Sværmerie forblindede Greve, som fra nu af ikke holdt Omgang med noget Menneske, uden mig. Vi boede paa en Herregaard, som udgjorte en Deel af hans Modrenes Arv, et Sted, ganske skabt for vor daglige Syssel. Meer end et Aar igiennem drev jeg mine Bedragerier, og blev endelig saa dristig, at min Herre nødvendigt maatte mærke Tassenspillerkonsterne, og forviste mig til Løn for min Frækhed strax af sin Tjeneste. — Den gode Greve! Han har sikkert siden efter indseet, at den Lære, som jeg ved mit Bedragerie gav ham, forviente den største Taksigelse.

I denne Tjeneste havde jeg lagt en anseelig lille Sum op, og tænkte nu, da jeg var vant til Lediggang,

gang, paa intet mindre, end paa hvordan jeg is-
 gien et eller andetsteds kunde finde min Underhold-
 ning. Jeg gik tilbage til H...., hvor jeg spille,
 drak og sværmede saalange om, indtil jeg saae mi-
 ne Penge forødte, og mig selv, da der i en Hast
 var ingen nye, anstandig Tieneste for mig at ud-
 spørge, nødt til at søge min Lykke i Soldaterstan-
 den. En Hverver:Officeer udbetalte mig hundre-
 de Gylden, lovede: at skaffe mig Plads som Serge-
 ant: og jeg lod mig munter og fornøiet trække
 Wunderingen paa.

Jeg blev vel i Forsningen, uagtet hiint Løfte,
 blot gjort til Gemeen. Min gode Haand, min
 Færdighed i Regning, og min udadslige Opførsel
 anbefalede mig dog saa meget hos mine Foresatte,
 at jeg i kort Tid virkelig avancerede til Sergeant.
 Var jeg stedsse bleven ved i min Jver for Tienesten, i
 min fædelige Aldfærd og i den Opmærksomhed, jeg vis-
 ste mine Overmænd, saa havde jeg lettelig med Ti-
 den kunnet stige endnu høiere. Men min Taalmo-
 dighed syntes strax efter Sergeants Pladsens Mod-

V

tagelse

tagelse at være udfærdt, og jeg begyndte atter at henfalde til afstillelige Udsvaler.

Uordentlig Levemaade udkræver Penge, og Begierlighed efter at erhverve Penge bringer den, som allerede engang har udsvalt paa gale Veie, vist igien tilbage paa samme. Mine Tassenspil: Ikonster bleve paa nye søgte frem. Jeg udforskede Tyverier, spaaede af Kort og Kaffe-grums, fremkaldte Aander, fordrev Hexer og Skabeltigheder af deres Virkninger; fort: forrettede Alt, hvortil Overtroe og Dumhed opfordrede og berettigede mig. Min Haandtering var indbringende og endnu i mange andre Henseender fordeelagtig, men skilte mig ved mine Foresattes Agtelse, forvarrede lidt efter lidt min Karakter, og kastede mig endelig ind imellem den Klasse Mennesker, hvis Versind finder intet uovervindeligt, hvis daglige Digten og Tragten kun gaaer ud paa, hvordan de altid mere og mere kan berige sig paa deres Næstes Bekostning; — gjorde mig med eet Ord til en Gædve af det fineste, af det farligste Slags. —

Det

Det kunde ikke mangle, at jo, inden jeg naaede den Grad af Duelighed i deslige Procedurer, som jeg siden efter fik, mine Bedragerier hjift og her kom for Dagen. Mine Foresatte, som ofte havde fraraadet mig deslige Foretagender, bleve endelig tiede af at give mig Advarsler.. En fremmanet Mand, som spille sin Rolle ulykkeligst, gjorde mine Ugierningers Maal fuldt, og jeg blev, inden jeg tog mig i Agt derfor, bragt over Grandsen.

En velvoren, veldannet trediveaarig Mand, som jeg var, torde ikke være bekymret for at komme frem. Jeg havde af mangehaande Ariager faaet Lyst til Soldaterstanden; og der fandtes snart igien Leilighed til at træde i en nye og efter Anseende fordeelagtigere Krigstjeneste. Strax første Dagen efter min Transmigration stak jeg en østerrigsk Hverver i Dinene. Giort klog ved Erfaring, holdt jeg nu ikke min Person saa let fal, som jeg første Gang havde gjort, men anstillede mig i Førstningen ganske utilbotelig til Soldaterlivet, og

fortsatte denne min Forstillelse saa lange, indtil endelig den opvildede Hverver lagte mig 100 Dukater paa Bordet, og heit og dyrt joer paa: endnu aldrig at have givet en Rekrut saa mange Haandpenge. Nu holdt jeg det for den heieste Tid at bryde løs, strøg Pengene til mig, og lod Hververen vide, at jeg allerede havde været Sergeant i hollandsk Tjeneste, viste ham en Prøve paa min Duellighed i at skrive, og bad ham: at opfylde det mig allerede giorte Løfte, og paa beste Maade anbefale mig hos sin Chef. Han lovede dette nok engang og holdt Ord. Generalen modtog mig paa det venligste, gientog sin Officeers Løfter, og endnu inden eet Aars Forløb stod jeg paa den Post, som jeg forhen havde staaet paa.

Med min Forviisning ud af H.... havde jeg fast foresat mig, aldrig mere at udøve hine Correfonds-Bedragerier, og blev mit Forsæt i lang Tid troe. Otte Aar igiennem levede jeg i den østerrigste Garnison, som det sømmede sig. — Jeg holdt ganske op med mine Taskenspillerkonster, var

punkts

punktlig og ordentlig i Tienesten, og erhvervede mig paa denne Maade mine Førefattes fuldkomne Agtelse, som jeg ogsaa i Eftertiden steds har beholdt, og som, uagtet de hyppigen over mig fremkommende Klager, aldrig har ladet mig synke. Et ulykkelig Tilfælde bevægede mig til, atter at fremsøge mine Gæstgæver, og derved paa nye at forskaffe mig Navn af Herremester. Jeg vil fortælle Dem dette Eventyr med alle Omstændigheder, for i det mindste i noget at gjøre min Levnetsbeskrivelse behagelig, og bevise Dem, at intet ringere, end den høieste Nødvendighed, atter kunde forlede mig til Føretagender, som allerede engang havde undergravet min Lykke, og røvet mig Brød og Ære.

Jeg logerede mig ind i et Hus, hvor det, som man sagde, ikke var rigtigt. Et Spøgelse, som allerede fra utænkelig Tid af havde drevet sit Spil her, uden dog at gjøre et eneste Menneske noget til Fortræd, skulde nu siden sex Maanedes omtrent paa den frygteligste Maade forurolige de

samt:

samtlige Indvaanere. Dette Sagn nedsatte Bærelsernes Priis overordentligt, og snart gad ingen meer trække i Qvarteer i dette Huus. Deels lokket ved den lette Leie, deels for at komme efter Grunden til Snakken, gik jeg til Barten i Handeboligen, og blev i en Hastenig med ham om hans bedste Bærelse for nogle faa Daler. — Jeg trak strax ind i mit nye Logis, og mærkede til min Forbavselse ikke det ringeste Spøgerie. Huusvarten, som jeg desangaaende adspurgte, søgte stedse ved tveetydige Ord at undvige mit Spørgsmaal, og hans Datter, næst en gammel Pige den eneste i dette Huus værende quindelige Skabning, der, i Folge Rygtet, skulde lide det meste af det natlige Spøgesse, besvarede altid mine Spørgsmaal med et dybt Suk.

Denne Pige giorte strax fra Begyndelsen af et besynderligt Indtryk paa mig. Hun havde et vist indtagende, tiltrækkende Bæsen paa sig, som just derfor vandt, fordi det ikke forlangte at vinde. Bleg, svag, sygelig, intet mindre end skøn, var hun dog alligevel elskværdig, og i mine Øine den

elskver:

elstsværdigste Person, som jeg nogenstinde havde
kiendt. Regelmæssig Elskov havde indtil mit 39te
Aar været en fremmed Sag for mig; men jeg
maa reent ud tilstaae det: denne Pige lærte mig
den ved første Øiekast.

Lene — saa hedte den kiære Pige — hendes Fæ-
der og jeg, vi 3 beboede den første Etage i det be-
rygtede Huus. I andet Stokværk logerede i det
ene Værelse en ung Sekretær. Og for Resten
var, paa en snæver Parterre:Stue for Værtens
Tjenestefolk nær, alting ubesat. Sekretæren syn-
tes at bekymre sig lidet om den hele Verden, levede
og aandede i sine Skrivelser, og lod sig over-
maade sielden see hos Huus:Eieren, eller hans
yndige Datter. Jeg for min Deel tog denne Lei-
lighed bedre i Agt. Ingen Dag forgik, at jeg jo
tre ja fire Gange skaffede mig noget at bestille hos
min Bart, og det altid til Tider, naar jeg vidste,
at han ikke var at træffe hjemme.

Desuagtet vilde al min Omhyggelighed lidet
frugte.

frugte. Vene syntes hverken at lægge Mærke til min Opmærksomhed for hende, heller ikke at finde mindste Behag deri. Mine Samtaler med hende bestode fra min Side i en ved Pauser afbrudt Monolog, og fra hendes Side i en af Hoveddrysten og Hovedniffen sammensat Pantomime, som nu og da blev afbrudt ved Sukke. Lidt efter lidt maatte jeg altsaa nok blive fied af den fiedsomme lige Underholdning, og bestræbe mig for at undertrykke min Kierlighed til en saa følesløs Gienstand.

Imidlertid vare nogle Uger forløbne, og endnu var der intet Spor af noget Spøgelse. Min Warts Domestikker kom herover i ikke ringe Forundring, og tilskreve ene og allene min Nærværelse hint frygtelige Wæsens Udeblivelse. Selv deres Herrer begyndte nu at tale tydeligere, og udbiste mig meget ofte sin hiertelige Beltilsfredshed over mit Ophold i sit Huus.

"Kiere Ven!" — sagde han engang til mig —

"Dem har jeg at takke for Noe og Fred. Bliver

det

det saadan ved, saa er mit Huus for stedse frelst,
og De skal, saa længe jeg besidder det, have frie Boer-
lig deri! ” —

Disse Ord sagde han i sin Datters Overværelse,
og det forekom mig, som om det gode Moer ud-
stødte et Suk.

Noget Dage efter dette tilsyneladende ubetydelige
Tilfælde kommer jeg om Aftenen sildig hjem, gaar,
siden alting allerede sover, uden Lys ind i mit Kam-
mer, og laver mig til, at gaar i Seng. Paa
engang hører jeg sagte Fied uden for min Dør. De
komme nærmere og nærmere. Døren aabner sig,
og en hvid Skikkelse træder ind.

”Hvo er du?” — raaber jeg med tordnende
Stemme, og farer løs paa denne Uting.

”Jesus Marie!” — stønner Figuren: — ”Stil-
le! Stille!”

Stem:

Stemmen tyktes mig bekendt. Jeg raaber nok engang: "hvo er du?" Og Aanden opdager sig, det er min Værts Datter.

Guld af Glæde griber jeg den stielvende Pige i mine Arme, trykker et Kys paa hendes Læber, og spørger: hvilket Tilfælde jeg havde at takke for hendes saa sildige Besøg?

"Ak!" — sukker Pigen: — "De skal hielp mig!" —

"Hiertelig gierne," svarer jeg: "om det staaer i min Magt!"

"Det staaer i Deres Magt" — tog Pigen Igten Ordet — "Min Fader agter Dem høit; min Fader har Tillid til Dem: ak, hielp De — hielp De mig!"

Jeg nærer hende til at sige, hvad hun fattes, og hvori jeg kan staae hende bi. Hun sætter sig hos mig, og begynder saaledes: "Gien:

"Gienfærdet, som spøger i dette Huus, er — min Eisker, er — Henrik, er — Sekretæren deroppe. Forgangen Høst anholdt han hos Faer om min Haand. Han afflog ham reent ud hans Forlangende; og hans Fortvivlelse bragte ham til en Beslutning, som berøvede mig min Noelighed, og ogsaa gjør ham ulykkelig. Alt lange stod dette Huus, fordi det engang skal have været et Kloster, i Angst for, at der tildrog sig unaturlige Ting ved Nattetider. Min Henrik benyttede sig af denne Overtroe til sin Fordeel, og — opnaaede sin Hensigt. — Ude for mig selv af Angest og Skræk, vidste jeg i lang Tid ikke, at Henrik var det Spøgelse, som næsten hver Nat foruuroer ligede mig i mit Kammer. Endelig opdagede han sig for mig; men først, da det allerede var for sildigt. Jeg føler nu Følgerne af denne strafværdige Omgang. O, hielp De — hielp De mig!" —

Med denne Fortælling stod jeg foran Pigen, med hendes Haand i min Høire; mit Øre boiet nær til hendes Mund, fordi hun taledede sagte. — Nu

holdt

holdt hun op at hviffe, reiste sig, og omfavnede mig benskaldende. Hendes glødende Kind glødede paa min, hendes Hierte bankede ved mit, hendes hele løst tildækkede Legeme pressede sig til mit: — nok herom! —

Lene sneeg sig henrykt bort fra mit Kammer. Thi jeg havde lovet hende, det skæe paa hvad Maade det vilde, at formaae hendes Fader til at samtykke i Giftermaalet med Sekretæren. Den statskæls Piges Taknemmelighed kiendte ingen Grændser. Hun qvalte mig næsten under Kiærtegn, og gik endelig bort med de Ord:

”J Deres Hænder ligger min Lykke — mit Liv! Uden Deres Hielp er jeg for evig fortabt!”

Da mit Blod kogede, fandt jeg hver Hindring overstigelig; men nu indsaae jeg snart ved koldt Overlag, at jeg havde blandet mig ind i den værste Sag. Paa hvilken naturlig Maade kunde den forfærdte Piges Fader vindes for hendes Elskov?

Hvor:

Hvordan var det mueligt, at bringe en egenfins dig, stræng Mand fra sin eengang fattede Beslutning, naar man ikke skreed til et Middel, som ganske passede til hans Tankemaade, som uden foregaaende mindeligt Forsøg, der blot kunde gjøre ham mistænkelig, som uden enhver Forberedelse overraskede ham, ved hans egen Fordeel nødte ham til vore Hensigter? Men dette Middel — jeg vilde i Forsætningen ikke tilstaae mig det selv — dette Middel var intet andet, end just det, som han selv gav mig i Haanden, end hans Troe paa Spøgelsets Unaturlighed, og paa den Magt, som han tilskrev mig over samme.

Jeg kastede mig hele Natten søvnløs omkring, pinte min Hjerne, martrede min Indbildningskraft; altsammen forgæves! Meente jeg ogsaa engang at have opdaget et anvendeligt Hjælpe middel; saa behøvede jeg blot at belyse det med Fornuftens Fakkell, og det var forfængelig Skygge, der svandt hen som ingen Ting, og i hvis Sted Troldmanden altid igien lod sig see med Tryllestaven.

staven. Tre Dage igiennem kiempede jeg. Ofte besluttede jeg i denne Tid, paa det usfærdigste at forlade Qvarteret i Andeboeligen, og at leie mig ind langt borte derfra. Men saa stod altid den blege, bønfsalbende Pige igien for mig, og raabte: Hielp! Hielp! Rigtig nok syntes, noiere betragtet, hendes Klarest ikke det værd, som jeg skulde giare for ham.

Dog ogsaa han var bedraget, bedraget ved mig; og hvorpaa skulde Lene haabe, uden paa min Bistand? Forestillinger, som høit opfordrede mig til, at rive det uslykkelige Par ud af dets Forlegenhed.

Den fjerde Nat erholdt jeg nok et Besøg af Lene. Hun bad mere paaatrængende, end første Gang. Jeg blev alvorlig og streng. Men da hun mindte om mig paa mit Ord, da hun mindte mig — — saa gav jeg hende nok engang min Haand, og udførte allerede følgende Morgen uden Tidsspilde det, som Pligt og Løfte forbandt mig til. Genimod Kl. 9 traadte jeg ind i min Værts Værelse. Lenes Kind glødede op; hendes Nieskast styrkede mig.

"Min

"Min Herre!" — begyndte jeg: — "Deres Huses Rolighed er mig dyrebare, og jeg har været saa lykkelig, forløbne Nat at udforske et Middel til, for bestandig at tilveiebringe den."

— Den overtroiske Mand omsavnede mig af Glæde.

"O, sig De — sig De!" raabte han, lod i en Hast en Flaske ungersk Vin hente frem, og bad mig at drikke. Jeg afflog dette.

"Min Herre!" — blev jeg ved — "Anden, som huser her —"

"Har De seet ham?" — faldt Barten mig for færdet i Ordet.

"Jeg vil see ham" — svarede jeg: — "Det er et Væsen af det onde Slags, og har givet mig meget at bestille. Dog ved min Konst vil jeg nok bringe ham ganske til Lydighed!"

"Hvor"

"Hvordan? hvordan?" — stammede Huusvæerten; — De er altsaa virkelig hvad jeg holdt Dem for, en af hine store Konjunkturer, virkelig en i Nekromantien erfaren Mand? O, vær De mig velkommen, tusind Gange velkommen! Saa-
dan en har jeg længe ledt efter. Siig De — siig De! hvad er at gjøre?"

"Jenter" — svarede jeg: — "uden formeligen at citere Manden."

"Og det vil De?"

"Hvorfor ikke?"

"Og naar?"

"Endnu i Dag, om De giver Deres Samtykke dertil. Thi dette er plat ud nødvendigt ved mit Foretagende."

"O,

„O, det har De — det har De! Gier De, hvad De vil; jeg giver mit Minde til Alt!”

Jeg gik bort fra den lettende Mand i en Sindsstemning, som mere opvakte Medlidenhed over hans Svaghed, end Triumf over hans Taal- belighed, mere Brede til mig selv, end Fryd over det vel lykkede Forhavende. Mine Anstalter blev nu strax trafne. Sekretæren stod mig bi. Huus- Værtens Domestikker bleve vundne. Alt gik lykkeligt for sig. Om Natten henimod Klokken 12 forsamlede alle Husets Beboere sig paa mit Kam- mer. En af mine Kammerater agerede Manden, og det med bedste Held. Alle muelige Slags Rø- gelsfer bedøvede Tilskuerne, og gjorde Værten, som allerede før i Veien var forberedt ved et i Drikke blandet Pulver, uduelig til enhver Undersøgelse.

Manden lod sig see, eller traadte meget mere frem, bag ved en falst, af Papiir bestaaende Sides- væg. Paa mit Spørgsmaal: hvorfor han foru- roeligede dette Huus? svarede han: af Hævn mod

Freuentimmerne. Og paa mit videre Spørgen, gav han til Gienfvar: at for 100 Aar siden havde en Jeses Knibsfhed nødt ham til at gaae i et Klosser; for hvilken Misgierning — da han nemlig ikke med reent Hjerter havde modtaget Tonsuren og den hellige Dragt — han, naar en vis Betingelse ikke blev opfyldt, evig maatte undgielde. Alle disse Taler vare affattede i korte, afbrudte, forveisels vel ud- og indstudeerte Sætninger, og bevirkede det forønskede Indtryk paa den ulykkelige Pizges Fader. Han fremstammede selv det Spørgsmaal: hvad der kunde løse ham ud af Qualen? Og Aanden svarede: Foreningen af et hinanden elskende Par, der skulde adskilles. Herpaa forsvandt han igien bag Skjermbrættet, hvortil en pludselig opstigende Dampstøtte var ham behjelpelig, og efterlod Barten i en Forundring, der gjorde ham tilstræffelig beredvillig til vort Øiemed.

Da den gode Mand igien var kommet noget til sig selv, traadte jeg hen til ham og erkjendte mig: om han havde forstaaet Aandens sidste Svar,

og var i Stand til at opfylde hiin Betingelse? Han nikkede tiende med Hovedet, og lovede mig: følgende Morgen tidlig at aflægge et Besøg, og yde sin skyldige Taksigelse. Han kom, overeensstemmende med sit Løfte, allerede Klokken 6, bekiendte for mig den Udaad, som i hans Pine saaledes havde opvakt Munkens Arrighed, og undskyldte sig med Sekretærens Armod, og hans lidet alvorlige Bestræbelse for Lene.

"Du er alting klart for mig" — sluttede han sit Skriftermaal: — "i Gaar, da Anden sagde de sidste Ord, faldt det paa engang som Skjal fra mine Pine. Jeg takker Gud, at den Tid endda ikke er forbi, da Leiekontrakten er udløben, og det unge Menneske skulde forlade mit Huus! thi da vilde det give den største Opsigt, om han endda, som dog engang maae skee, fik min Datter til Kone!"

Kort og got: Sekretæren fik Pigen, og Spørgsøst lod sig fra nu af ikke mere spore.

Dette velgjørende Bedragerie — thi saaledes tør jeg kalde det, da Faderens og Datterens Vre, og maaskee ogsaa deres Liv derved blev reddet, og hiin unge Mand, hans sidste letsindige Streg skærgniet, var et ordentligt og arbejdsomt Menneske, som vist i Fremtiden vil have forarsaget den gode Gamle endnu megen Glæde — dette velgjørende Bedragerie var det første Skridt til min fuldkomne Fordærvelse. Niig paa Menneskekundskab, Erfaringer, og Indsigter, lod jeg mig nu ikke mere nøie med hensigtsløse Tassenspillervær, men handlede efter dybt udtænkte Planer. Og paa Velisighed hertil, kunde det ikke fattes mig, da, uagtet al min Væn om Taushed, den nys fortalte Historie, snart blev hele Stadens Eventyr, og enhver gloede paa Maneren Folkert, som paa et overjordisk Bæsen.

Skiaak De mig Tilstaaelsen af mine mange, i denne Tidspunkt indtressende, ubekiendte Forbrydelser. Jeg kunde fylde Bøger dermed, og kom ikke til Ende. Tiden, som endnu er mig for-

undt

undt at leve i, er kort. Jeg vil altsaa blot endnu opdage Dem begge de Forbrydelser, hvorved Deres Ven, den brave Hjerteriger, blev bedraget, og disse maae gielde for alle andre did henhørende Begivenheder.

Ser Nar havde jeg alt igien brevet dette æreløse Haandværk, og med saadan Hemmelighed, at de færreste af mine Handlinger kom for Lyset. Nogle Gange blev jeg vel røbet, og advaret af mine Foresatte, om ei at lade deslige bedrageriske Foretagender mere komme mig til Brøde; men stedse blev jeg paa nye blandet ved Penge, Ære og andre Ting, og laante uden Ophold mine Hænder til de allerdiarveligste Ondskaber.

En Dag kaldte en Borgerkone mig til sig, trykkede mig nogle Guldmynter i Haanden, og bad mig at staae sig bi med Raad og Daad i en mislig Sag. Hendes for kort siden afdøde Mand, fortalte hun mig, havde lovet hendes Datter til et Menneske, som hun plad ud ikke vilde give samme
til

til Rone: fordi han i hendes Mands levende Live, havde sat al Agtelse mod hende tilside, og lider betymret sig om hendes Samtykke: desuden var han ogsaa en doven Krabat, en Dranker, en Spiller, med et Ord en Dagenigt.

"Jeg veed, Hr. Folkert!" — sluttede hun sin Tale: — "jeg veed, at han staaer i Forbund med den Onde. Lad han dog en af Helvedes Aander aabenbares for min Datter, og ved samme true hende: at, hvis hun ikke lod Anton Schmidt vandre, vilde han hente hende en af Dagene!"

En Anmodning af dette Slags fortrød mig. Jeg var alt i Færd med, at kaste de erholdne 3 Dukatter for den slettetænkende Enkes Fodder: — O, gid jeg havde gjort det! — Men endnu 3 andre dertil kommende forblændede mine Øine, og bevægede mig til at giere det Løfte, at ville overlægge Sagen, og den følgende Dag bringe Svar. Jeg holdt, hvad jeg havde tilfagt, og raadede Ronen, frem for alting, at forkynde hendes Datter, som en stor Hemme:

Hemmelighed, at hendes afdøde Fader kort før sit Endeligt havde paa det strengeste forbudt hendes Giftermaal med Anton Schmidt. Mit Raad blev fulgt, og den gode Pige derved sat i den pinagtigste Forsatning. Nu foreslog jeg Enken, at paatage sig et mildt, venligt Væsen imod sin Datter; undertiden at græde med hende, undertiden ytre sin Fortrydelse over den Dødes Egenindighed, efterhaanden indgyde i Pigens Siel den største Nysgierrighed efter at erfare Aarsagen til dette hans Forbud, og endelig engang, som af en Hændelse, nævnte Naboejsølsfert og hans Duelighed, dog aldrig lade sig forlyde med noget Ord, om at hun havde nogen Mangel i Sindet. Ogsaa dette mit Forslag blev fulgt. Den troeløse Moder græd med sin Datter, og vandt derved hendes Hierte. Den ullykkelige Pige hørte hendes tillokkende Taler, opflammedes af Nysgierrighed, kom en Aften rystende og bærende til mig, klagede sin Jammer for mig, anraabte mig om Bistand; og jeg lovede hende den.

Det øvrige vil være Dem bekendt af Deres Brevs

Fors

Fortælling. En af mine Kammerater, som for Bindings Skyld til hver Tid lurede paa mine Besølinger, spillede ogsaa her igien Spejgelsets Rolle. Proceduren ved Aabenbarelsen lignede den forhen anførte. Lad de mig afbryde denne stræffelzige Begivenhed. Tung ligger den paa min Siel; thi jeg har for dens Skyld 2 Menneskers Liv at staae til Ansvar for.

Ved denne Tid anholdt Deres Ven hos mig, om at aflægge en Prøve paa mine Talenter for hans Dine. Jeg lovede ham dette, men tænkte ikke paa at holde det. Saa Uger derefter tildrog sig imidlertid Historien med begge Duellanterne, som gav mig Leilighed til at udøve det fineste af alle mine Kneb. Sagen synes et Under ligt. De vil nok vente en vidtløftig Oplysning. Men Nøglen er meget simpel. Her har De den:

En Morgen lader en udenlandsk Officeer mig falde til sig, og giar mig det Andragende: at spørge min hele Duelighed til Raads, og lave en Salve,

ve, som gjorde ham sikker for hvert Stik. Jeg gloer forbavset paa den Herre. Men han henter sin Børs frem, og tæller mig hele Bordet fuldt af Guldmynter. De mange Penge lokke mig. Jeg spørger: hvo hans Modstander er? Han nævner mig Lieutenant C..... Jeg griber efter min Hat, og gaaer ud af Døren. Otte Dage derpaa besøger Deres Ven mig.

"Folkert!" — siger han: — "der er noget for Ham at gjøre. Han kan gjøre et vakkert Stykke Arbeide" o. s. v.

Jeg spidser Ører, gjør Indvendinger, lader mig overtale. Deres Ven forlader mig endelig; og jeg begiver mig til Baron E..... Denne ligger endnu i Dynerne, og tænker lidet paa Duellereen.

"Hr. Baron!" — raaber jeg: — "hid med Pengene! de ere fortiente. De skal ikke allene være sikker, men ogsaa, som en Mand af Ære, forlade Marken og den her værende Garnison!"

"Det

"Det var noget! — raaber hoverende den tapre E...., springer ud af Sengen, tæller mig mine Penge til, og jeg giver ham Haanden paa mit Løfte.

Dette var Forspillet til det forunderlige Experiment. Spillet selv et let at giette. 50 Dukater vandt Huusvæerten, et Par andre Brevdrageren. Brevene studeiede jeg ud, og gav Baronnen dem til Afscrivning. Attesten fra Generalchirurgus'en var falsk. Det øvrige er klart.

Hvad den paafølgende Duel selv angaaer, saagik ogsaa denne ganske naturligt til. Lieutenant E....s Pistoler bleve pudsede og ladet af mig. To fordærvede jeg paa Laasen, to fyldte jeg med urigtige Rugler. Jeg røbede Sagen for Gouverneur'en, for at bringe Baron E....s Standhaftighed og Tapperhed for Dagen. Netop af denne Harsag kom han selv efter fuldendt Tvekamp tilbage til Staden, og lod sig frivillig arrestere. For ogsaa at synes ædelmodig, udbad han Pardon for
sin

sin Kontrapart. Det Sorte i denne min Handling vil formindskes i Deres Øine, naar jeg siger Dem, at det heller ikke havde nogen rigtig Veskaffenhed med Ruglerne i Baronens Pistoler. Lieutenant C..., Deres Vens forrige Ven, kunde ikke tage stor Skade, det var der sørget for.

Hidtil havde Folkert fortalt med temmelig Munterhed, og det lod næsten tilsidst, som om han ganske og aldeles havde glemt sin forestaaende Eliebne. Men nu blev han med eet alvorligere og alvorligere. Hans Pande rynkede sig, hans Mund fortrak sig, han sukede dybt, og blev endelig med bævende Stemme saaledes ved:

O, gid jeg her kunde ende min Historie! gid jeg ikke behøvede at berette Dem Grueligheder, som opfyldte min Siel med Angest og quæle mit Hjerte med den græffeligste Samvittigheds-Nag! Dog, jeg lovede Dem en Afslidsning af mit hele Levnetsløb; jeg vil blive ved. Rums ufuldkommen vil jeg vær-

re i Stand til at skildre Dem mine paafølgende
 Elldragelser; men jeg vil blive ved.

Baron T....s Forbon bragte det hos Gouver-
 neuren dertil, at man sendte mig paa Hverving.
 O, gid man ikke havde gjort det! maaskee havde
 jeg atter vendt tilbage paa den rette Vej; men
 saaledes var jeg forloren. Altsaa, jeg gik paa Hver-
 ving. En vidtløftig Mark for min Birkefreds.
 Ogsaa opfyldte jeg min Pligt, opfyldte den saa,
 at mine Kammerater forbauses og mine Foresatte
 mere og mere forlode sig paa mig. Jeg fik de stør-
 ste Summer imellem Hænder; det fordarvede mig
 aldeles. Mine Udsvævelser forledte mig til Be-
 dragerier, forvirrede mig ind i en Labyrint, hvor-
 udaf jeg snart ingen Udvei mere vidste at finde.
 Jeg gjorde Bekiendtskaber, farlige Bekiendtska-
 ber, Bekiendtskaber med Røvere og Røverstald-
 brødre. Løkket ved mine listige Kneb, bestræbte
 man sig for at blive deelagtig i mit Venstab, at
 drage mig ind i Forbindelser, som grundede min
 Undergang. Jeg blev Espion, Forrader, tilsidst
 endog Medhielper til de skammeligste Handlinger.

Mine

Mine Hvervings; Forretninger standse. Man stod i Begreb at kalde mig tilbage. Det gik ikke an; thi jeg kunde intet Regnskab aflægge. Hvorhen altsaa tage Tilflugt, uden til at giøre mig reent usynlig. Dette blev iværksat; men iværksat paa en Maade, saa man maatte holde mig for død.

Jeg transporterede ti Røverstaldbrødre giennem en anseelig Stad, hvor mange af mine Lige vare tilstode. Neppe havde vi naact den nærliggende Skov, før disse flygtede. Jeg løb fortvivlet til den nærmeste Bøndebye, klagede over min Ulykke, skreg, hylede, og rendte atter ind i Skoven. Et dødt fundet, maaskee ogsaa ganske nylig myrdet Menneske blev af de mig oppebiende Kammerater iført min Wondering, en Pistol lagt det i Haanden, og Hierneskalen knuset med et Flinteskud. Nu var jeg ikke mere Folkert, Sergeanten; nu var jeg Folkert, den optagne Røver og Morder. Tillad mig at afbryde her. —

Jeg

Jeg malede mit Ansigt, anstillede mig 20 Aar ældre, og saaledes lykkedes det mig, at narre alle mine forrige Bekjendtere. Som Fader Franz blev jeg snart berygtet i adskillige Egne; som Fader Franz skaffede jeg mig hist og her Huus og Gaard: Fader Franz var og blev jeg, indtil jeg virkelig havde opnaaet den opdigtede Alder, og ikke mere fandt det nødvendigt at forsette min Maskeade. Dog alligevel blev jeg, inden endnu Deres Ven, Østerrigeren, kiendte mig igien, opdaget af en af mine forrige hessiske Krigs- og Kammerater, der kom til Riget som Hverver, og blev tvungen til det Løfte: at drive Hvervingsforretningerne i Samling med ham. Denne Snedige havde ikke glemt min Duclighed i skuffende Forrettagender; og hans forudfattede Mening om de Tjenester, som min List kunde gjøre ham, blev tilstrækkelig retfærdiggjort ved den troeste Opfyldelse af mit Løfte. Ingen undgik mine Garn, som vi engang havde taget Wiemarke paa, og i kort Tid var en anseelig Hob Rekruter sammenhvervet. Hvor fint og let jeg vidste at rydde hver Hindring af Veien, maae et eneste Exempel bevise. J

J det Bærtshuus, som jeg i F.... var taget ind i, tog ogsaa en ung, vel voksen, elskværdig Lislænder ind. Min Patron fandt ualmindelig Behag i denne Yngling, og forsikrede mig om sin forbindeligste Tak, og aldeles Losladelse fra mine videre Tjenstbeviisninger, isald jeg endnu kunde forskaffe ham samme til Rekrut. Jeg lovede, at giøre mit mueligste, og begyndte mit Foretagende strax med, at jeg ved nogle af mine Syvekammerater, der, fordi det netop var Messetid, i Mængde opholdt sig i F...., lod den, der skulde hverves, bortsnappe hans Børs, hans Ring, hans Daase og hans Uhr. Det sidste gav jeg ham paa et offentligt Sted tilbage igien, og meldte ham derhos, at jeg havde paagrebet Gierningsmanden. Men uden at oppebie hans videre Spørgsmaal og Taksigelser, forlod jeg ham hurtigt.

Min Hensigt herved var ingen anden, end at vække det unge Menneskes Nysgierrighed, og at vinde hans Tilltro. Den lykkedes mig fuldkommen. Lislænderen bestræbte sig paa det ivrigste,
for

for at komme i nøiere Bekiendtskab med mig, passede mig op, naar jeg ved Maaltid vendte tilbage i Gæstgivergaarden, tiltalte mig; fort: bestræbte sig af alle Kræfter for, at erholde nærmere Oplysning over hint Tilfælde. Men jeg undveeg ham stedse, indtil jeg endelig fandt det nødvendigt, at besøge ham paa hans eget Kammer, og trøste ham over Tabet af en Berel, der ligeledes med hans Portefeuille blev ham berøvet af min Kammerat. Denne Berel udgjorte hans hele hos sig havende Rigdom, og han var nu, uden samme, nødt til at forblive i F...., eller forvandle Alt, hvad han besad i Klæder, Linned og andre Eiendomsstykker, til Penge, og paa den kummerligste Maade hielp sig frem til sit fjerne Fæderland. Jeg overbragte ham to Bankoscedler, hver paa 100 Daler, intet mere og intet mindre, end Hververens Haandpenge. Han kom ved mit uventede Syn og Gave i den største Forbavselse. Jeg forlod ham igien hurtigt.

Hver:

Hvervepengene vare i Lislænderens Lomme. Men hvordan jeg nu skulde bringe ham i Krigsmændens Bold? Dette Spørgsmaal forelagde jeg atter min Duelighed i Maneriet til Besvarelse.

Nogle Breve, som fandtes i den unge Mand's bortsnappede Portefeuille, underrettede mig om: at hans Moder for kort siden var død, og af adskillige Grunde, især formodt hans adle Leve-maade paa Akademier, havde været meget utilfreds med ham. De selvsamme Bogstaver, som stode under tvende endnu forhaanden værende Breve fra hans Moder, fandtes ogsaa paa hans randede Silhouet-Ring. — Silhouettet selv var, efter Hovedtræet et at slutte, en gammelagtig Kone, sølgelig efter al Nærmelighed ingen anden end Lislænderens afdøde Moder. — En af mine Næverkammerater, hvis Træk havde den meste Lighed med dette Silhouet, skulde sig allerede om Dagen paa mit Kammer i Glæstgivergaarden, bemalede sit Ansigt med Kride, tog det i Sengen udbredte Lagen, indhyllede sig deri, og sneg sig saadan ved Midnats-Tid hen til den

A a hver:

hvervede Rekruts Stue. Denne syntes just igien at vente paa min Hiemkomst, for formodentlig at adspørge mig angaaende de 2de Bankoscedler, som han forgangen Eftermiddag i stum Forundring havde modtaget af mig; og forfærdedes ikke lidet, da hans Moders Skikkelse kom trædende ind til ham. Spøgelsen giorte en Gang igiennem Stuen, saae paa hans Uhr, for at betegne, at det længtes efter Hvile, sukkede, truede ham, og gik atter ud ad Døren.

Den følgende Dag lod jeg Vistænderen følge paa alle hans Skridt af mine Kammerater. Man medder mig, at han efter at han havde ladet begge Bankoscedlerne verle, var gaaet ud i en uden for Porten liggende Have. Jeg iler uden Tidsspilde efter ham, søger og finder ham i et eensomt Lusthuus. Han seer mig ikke, omendskiønt jeg staaer tæt ved Siden af ham. Fordybet i sig selv, sidder han der, og syntes at tale med sig selv. Pludseligen bryder han lydeligen ud i de Ord: "Nei! det var en Drøm." — "Det var ingen Drøm!" — svar

rer jeg paa Stedet. Han seer op, forbauses, for-
færdes. Jeg lover ham, til følgende Aften at for-
skaffe ham Lys over alle de forunderlige i S.... han
tilstodte Hændelser, og gaaer, efter at jeg har be-
stilt ham til den ved hans Gæstgivergaard næstlig-
gende Port, uden at oppebie hans Svar, igien
hurtigt bort derfra.

Mine Speidere blive ved, uden Ophor at føl-
ge ham hele Dagen paa alle hans Wei. For-
endnu mere at lokke hans Nysgierrighed efter den
lovede Oplysning, bærer En af dem alle de fra-
vendte Sager til Værten i det Herberge, hvor
han logerer. Dette virker. Han gaaer til den af
mig bestemte Tid hen til den nærliggende Port.
Jeg lader ham vente over en Time paa mig, kom-
mer saa, da han just vil gaae hjem igien, travelt
fremilende, fører ham ud af Porten ind i en fra-
liggende Gæstgivergaard, hvor Hververe og Hver-
ver:Kammerater bestandig pleie at residere. Her
tager jeg ham allene ind i et Hævehuus, hvorunder
ligger en Kielder, og hvis Gulv er bevægeligt.

Jeg spørger ham nu: hvad han har Lyst at vide? Og da han ikke hastigt nok er i Stand til at forene alle sine Ønsker i et eneste, saa foreslaaer jeg ham: at lære den Belgierer at kiende, der sørger saa ivrig for ham. Han er tilfreds dermed; og jeg stiller ham hen paa den Plads, hvor Fiellene kan blive trukket ned i det underjordiske Varelse. Der ligger allerede nogle af mine Kammerater, som i Begyndelsen af min Manen forarsage Tordenen, og lade derpaa Fiellene synke ned. Den, der allerede eensgang i Værtshuset har ageret Mand, klæder sig atter paa til denne Rolle, og staaer ligeledes i Kielderen. Nogle andre blæse Kalffonium ind igiennem Lysthusets Vinduer, og saaledes gaaer alting paa bedste Maade for sig. Uflænderen gaaer fra sig selv over alle disse Underting. Og da han falder ned, og skimter sin Moders Gienfærd, saa forlader hans Bevidsthed ham aldeles. Man slæber ham ind i en Vogn, for at jage efter den just bortvandrende Transport med ham. En Korporal sætter sig inde i Vognen hos ham, og den anden paa Buxen. Rejsen begynder med den største

Ilksom

Utsomhed. Men Høermanden forstaaer ikke at kiser, vælter, og den stakkels Lislønder bryder et Been. Da Hververne see det, lade de ham ligge, spænde Hestene fra Vognen, og ride bort.

En stor Ulykke, en endnu større Lykke! den nys fortalte Historie kan bevise denne Sarning. Den gode Lislønder blev i sin jammerfulde Tilstand sund, optaget, pleiet af en nærved boende Adelsmand, og reiste om nogle Maaneder munter og fornøiet tilbage til Sine.

Utsfreds med dette mit sidste forulykkede Forsøgende, gik Hververen tilligemed sin Transport bort, og fritog mig for min Bestilling.

Nu skulde jeg sætte Deres eget Eventyr i det øde Slot paa hin Side Svartzskoven ud fra hinanden; men jeg er overbevist om, at De gierne fristage mig for denne mig saa pinefulde Beretning, og ved at overveie mine forbigangne Fortællinger vil ndfinde hele Sammenhængen i denne Tildragelse.

Hvad

Hvad Aabenbarelserne i de underjordiske Værelser angaae, da bleve disse ligeledes bragte i Stand ved mine stikende Kammerater. Nogle af dem sliulte sig i de Hovedkielderen og Begravelsen nærliggende Værelser, og blæste Lynilden ud giennem de i Muren giorte Aabninger. Andre forstak sig i adskillige Smuthuller i Kielderen og Begravelsen selv, og forarsagede formedelst store med Vielder behængte Trommer Tordenen og Brusen. Laaget af Liigkisten blev optrukket ved et i Mørket usynligt Kieb. Den qvindelige Figur var en Søn af en Landsbye: Bært i Nabeclauget, der med sin Fader stod i nøie Forbindelse med os, og allerede oftere ved nysgierrige Reisendes Nærværelse i Slottet havde forestilt Spøgelsset. Lysfkinnet, som kom ud af Liigkisten, blev frembragt ved Hielp af en i samme værende Blandlygte. Glandsen ved den anden Aabenbarelse kom fra et Lys, der blev sat i en af blaae Glas sammensøiet Lygte, som man giorte fast ovenfor Kieldertrappen. En Næver agerede den anden Mand. Hans knuste Hoved var forfærdiget af et huult Græskar.

pe Retirade skeete for største Delen giennem Jern:
dørene, og den lige overfor Kiølderporten liggende
forsaldne Sidebygning. Den os ledsagende ilde
Lugt opkom formedelst et stort antændt Gunde
Svovl, som de paa Trappen staaende Tilskuere
tastede ned, inden de forlode den. Afslukningen
af den over den midterste Kiste hængende Lampe,
og den af dem med nedtagne Lygte blev udvirket
formedelst en vis Spiritus, som jeg ubemærkt holdte
i den sidste, da vi steg ned i Kiølderen. Kanskæ
befinder De Dem endnu paa, at jeg, inden jeg aab:
nede Indgangen til Skuepladsen for mine Gæ:
sterier, tog Dem samme ud af Haanden og gik
foran ned ad Stigen. I Lampen var dette alt i
Forveien skeet. Den ved Lynet opstaaende Damp
maatte quæle Luen saalænge, indtil den atter be:
gyndte at tabe sig i den høie Hvelving. Efter den
anden Aabenbarelse stødte jeg Lampen overende.
Alt det øvrige forstaaes af sig selv.

Og nu kommer jeg til den Begivenhed, som i
Deres og Deres Bens, Østerrigerens Pine gjorde
mig

mig til det, som jeg virkelig var, til Gøgler — til Bedrager. Foranledning, Bestyrelse og Udførelse af denne min sidste Mandecitation blev iværksat ved mig ene og allene. Her har De Oplysningen.

Fra den Tid, at den hessiske Hverver i F.... havde kiendt mig, pleiede jeg høist sielden at besøge denne Stad, omendstianst jeg der besad Huus og Hiem, og var got lidt af mine Naboer og Medborgere. En af mine forrige Bekiendtere, som uden for F.... holdt Wartschuus i et Herberg, begav sig til F.... selv, og leiede sig her en anseelig Gæstgivergaard. Han lovede sig det lykkeligste Held af dette Foretagende. Men et nærliggende Wartschuus fravendte ham, formedelst det gode Rygte, det stod i, al Næring, og skilte min Ven snart ved hans sammensparede Formue, og tillige ved det Haab: nogensinde at bringe sin Gæstgivergaard i Veirer. Han klagede sin Ulykke for mig, da jeg endelig atter engang indtraf i F....; og da jeg mindedes hint Huus, hvori jeg i min Soldaterstand logerede, raadede jeg ham:

ved

ved et Spøgelse at giøre en Ende paa det for-
 hadte, nærliggende Herbergs Velstand. Forsla-
 get blev antaget og udført. Besidderen af hint
 Værtehuus var for kort siden død, og hans Søn,
 en ung, uersaren, eensfoldig Arabat, traadte i
 Faderens Plads. Vi fik to af hans egne Tjene-
 stefolk paa vor Side, som ved Nattetid larmede
 og tumlede, og udbredte det Rygte over hele Staa-
 den: at den afdøde Vært kom tilbage til : : : ,
 og paa den skrækkeligste Maade foruroligede sin
 Sønns Gæster. Denne List lykkedes. Da jeg
 efter nogle Maaneder igien forlod S. . . . , var min
 Vens Gæstgivergaard, som ellers uden i Messe-
 tiden altid stod tom, fuld af Fremmede, og hint Her-
 berge en øde Tumbleplads for de maskerede Spø-
 gelser.

Jeg indsaac lettelig, at denne Sag med Tiden
 kunde blive opdaget, og lovede derfor ved min Af-
 reise den derover ligeledes bekymrede Ven: inden
 Aars Forløb at vende tilbage og bringe det dertil,
 at han for en ringe Priis skulde faae det urolige
 Gæst:

Gæstgiverhus tilkiøbs. Jeg opfyldte mit Løfte, vendte endnu før den bestemte Tid tilbage til S...., og hvad videre skeete, er Dem bekendt.

I Begyndelsen var den udenlandske Officeers Nærværelse i Kandestoligen mig ikke lidet imod. Jeg forbad, saalænge denne skulde boe i det udskregne Værtshuus, alle natlige Aabenbarelses, og belavede mig allerede igien paa, med uforrettet Sag at vende dervfra, da denne Herres Feighiertighed selv forskaffede mig den bedste Leilighed til at fuldende mit begyndte Værk. Hans Kammerater, feige, som han, besluttede at overnatte tilligemed ham i det frygtelige Sted, og bleve ligeledes ved deres Indbildning bedragne. En heftig Storm, som rasede i den fjerde Nat, og som de for Larm og Skrig ved den dampende Punschbolle ei vare i Stand til at mærke, jog dem ved deres Undersøgelser saaledes i Angest, at de døde blege som Liig, sneeg sig ind i Salen, rystende og bævende forsatte sig paa deres forrige Pladser. Den Dristigste og Klogeste af dem aabnede Vin-
duet:

duet: men den just tiende Storm tillod ham ikke at giøre den mindste Opdagelse af dens Næsenhed. Han skød ikke Vinduesstaaenden i igien; hans Kammerater havde i Forlegenheden glemt at lukke Døren fast til; det næste Vindstød kastede altsaa Dørre og Vinduer ind i Værelset. Lysene udsflukkedes, og nu fuldførte Fantasiens hvad kanskee ingen legemlig Aand havde været i Stand til at fuldføre. Lyn blinkede for Aandesforstærkernes ved Punsch og Daghed forblindede Pine: Tordener brølede for deres Ører. Bordet, som de sadde ved, knagede, Glassene faldt ned; maaskee for medelst deres egne Bevægelser. Aanden viste sig i sin græffeligste Skikkelse. Hele Selskabets Samling var borte.

Hyad der paafulgte, veed De. Mine Speidere underrettede mig noie om Weien, som den efter nogle Dage borttreifende Aandeseer havde taget. Ogsaa hans Tilbagekomst erfoer jeg. Jeg ilede ham imøde, fandt ham, og Besværgelsen blev afsluttet. Jeg meente, intet at have at befrygte af hans

Kam:

Kammerater, og tillod ham derfor at tage endnu nogle med ved Experimentet. Dog jeg tog meget f. il. To af dem vare Mænd, som jeg ingen Regning havde gjort paa; to af dem vare Mænd, som Maneren Folkert allerede engang tilforn havde bedrægt.

Men desuagtet opnaaede jeg dog Hovedhensigten af mit Foretagende. Min Ven, Bærten i den nærliggende Gæstgivergaard, modtog kort Tid derpaa for en taalelig Priis det skienne, hidtil edestaaende Hjerberge. Thi den eensfoldige Tasse, Besidderen af samme, troede, til Trods for alt det, som efter Besværgelsen var foresaldet i hans Narværelse, troede, til Trods for den sunde Fornuft, paa Aabenbarelsens Virkelighed, og havde ingen Noe, ferend han havde rystet det uretsfærdige Guds af sig, og seet sit Gæstgiverie i andre Hænder.

Aabenbarelsen selv blev frembragt formedelst en magisk Laterne i et Værelse under Salen. Løftet

i samme blev den foregaaende Nat hemmeligen
giennembrudt, og nogle Fjelle i Salens Guld
giorte bevægelige. Giennem denne Nabning steg
Røgen op. De Fjelle, som vare til at skyde, grænd-
sede til Bæggen. Denne modtog Billedet af Na-
skinen. Damp og Mørke fuldendte Blandværket.

Jeg forlod, ligesom Deres Ven, F.... med
den fasteste Beslutning: aldrig mere at vende til-
bage derhen: fordi jeg befrygtede, Deres Edel-
modighed uagtet, dog alligevel at falde i Øvrig-
hedens Hænder, og fordi mit gode Navn i denne
Stad var tabt for evig. Paa min Rejse traf jeg
Dem, og priste min Skiebne, at den forundte
mig Leilighed til, at gjøre den Uret i noget god-
igien, som jeg fordum udøvede imod Dem. Jeg
havde sat mig for: ubekiendt, og i Stilhed,
Anger og Bod over mine Gierninger, at oppebie
Enden paa mit elendige Levnetsløb her i A....
Men snart blev jeg udspeidet ved mine fordums
Kammerater, og tvungen til at fortsætte min
skammelige Haandtering.

Nar:

Karsagen, hvorfor jeg befinder mig her, og hvorfor den Dag i Morgen blev bestemt, vil være Dem bekendt. Jeg vil intet sige til Undskyldning for denne min sidste Udaad, uden at den henhører til de ædleste blant mine Handlinger. — Havde jeg ikke ved den styrtet andre tilligemed mig i Ulykken; saa skulde jeg ikke søle mindste Samvittigheds-Nag derover.

Her taug Folkert, udmattet og kraftesløs af den langvarige Fortælling. Jeg underholdt mig endnu nogen Tid med ham angaaende adskillige Punkter i hans Aandebesværgelser, og yttrede ham særdeles min Forundring over: at alle hans Kneb af dette Slags vare blevne saa hemmelige, da han dog altid, og fornemmelig i Garnisonen, hvor det ogsaa lykkedes ham, at narre min forrige Ven, Østerri-geren, maatte forlade sig paa andre Menneskers Hielp. Men han tilfredsstillede mig ogsaa i den Henseende aldeles.

Vores

"Deres Anmærkning" — svarede han — "er rigtig. Dog vil Deres Forbavselse svinde, naar De betænker: at Medhielperne i mine Bedragerier tillige bleve Deeltagere deri; og altsaa ved Forræderie bragte ikke blot mig, men ogsaa sig selv i Ulykken. Meer end dette — foiede han til — fortienet endnu den Visdom at beundres, hvormed der ved slige Ulgieringer lader sig giøre Regning paa fremmede Menneskers Hielp. Det er næsten utroeligt, hvor villig enhver tilbyder sin Haand, naar det er hensigtet paa at bestikke hans Næste. Men hertil synes Grunden mig ikke at ligge i Menneskeslægtens Fordærvelse, men blot i den medfødt Lyst til Skuespil og Legetoi."

Jeg stod endelig op og gjorde Anstalt til at forlade Fængslet. Folkert rakte mig sin Haand. Maalk løst trykkede jeg den.

"I Morgen ved denne Tid" — begyndte han —
 "er jeg ikke mere til. I Morgen ved denne

B 6

Tid

Tid har Dommeren fældet Dommen. Jeg gyser for hans Afsyn. Men jeg beholder endnu een Trøst — en Trøst, som hidtil har opholdt mig, som vil opholde mig, naar det afgjærende Dieblig er der, og naar han hisset oppe vil fælde Dom. Denne Trøst, Ven! — tillad mig at kalde Dem saaledes — denne Trøst er ikke min Straf; nei! jeg maatte lide den hundredfold, skulde min Udaad derved vorde udslettet; denne Trøst er mit Exempel, som skal befale Dem og Deres Ven til med hot Mægt at forkynde Verden; vogter Jer for Bedrager, som have den og den Skikkelse.”

Jeg udstammede et Farvel og gik. Folkert raabte endnu efter mig;

”Vent De mig i Morgen paa Ketterpladsen! Synet af Dem vil styrke mig.”

Jeg gik bedøvet og inderlig giennemrystet bort fra Folkert. Hele Dagen igiennem var jeg ikke i Stand til at samle mig, var jeg ikke i Stand til at eftertænke det meget Interessante, jeg havde hørt. En den følgende Dags blodige Stuespil

syffels

syffelsatte mig. Hele Matten igiennem kom ingen Søvn i mine Øine. Solen stod op, og jeg sirtrede. Nu lød Dødsflokken høit. Larvende strømmede Al...s Indvaanere giennem Gaderne. Jeg spøbte mig ind i min Kappe, og løb efter Mængden til Netterpladsen. Frygtelig havde den skrækelige Træstabel sig, som skulde tilintetgjøre mit Livs Frelser, omringet af den gabende Klynge ubarmhertige Mennesker, som med vild og gruesom Fryd ventede paa deres Brødres jammerfulde Endeligt.

Uden Hatning stod jeg mellem Sværmen. Paa eengang reiste sig en forvirret Tummel. Alle Tilstædeværendes Ansigter vendte sig mod een Punkt. Ogsaa jeg dreiede mit Øie derhen, og saae Dødsoptoget komme langsomt frem. Folkert traadte fast og standhaftig foran; bag ved ham hans ulykkelige Kammerat skælvede. Nu var Optoget tæt foran Kredsen. Folkerts Diefast speidede flittigt omkring. Endelig fik han Øie paa mig, nikkede venligt ad mig, og traadte ind i Kredsen. Hans Ulykkes-Kammerat var Retfærdighedens første Offer. Jeg vendte mig afstødes, indtil jeg paa den omgivel-

de Mængdes Tummel mærkede, at hans Lidelser vare forbi. Nu saa jeg atter hen til den frygtelige Skueplads, og blev Folkert vaer, i det han flædte sig af, selv bandt for sine Pine, og stærk og med fuld Fatning nærmede sig den med hans Vens Blod overstrængede Stool. Nu sad han — nu blinkede Sværdet — nu susede det: — mine Pine lukkede sig uvilkaarlig.

Pludselig reiste sig en døv Mumlens, Tegnet til, at Folkert havde overvundet. Gyselige Jøsser gienembavede mig. Uden endnu engang at skue hen til det Sted, hvor Folkert saa nys opgav sin Aand, værgte jeg mig giennem den tilskuende Hob, og flygtede uden for mig selv derfra. Først ved Byens Port vendte jeg mig om. En tyk Røgskye hvirvlede græffeligt mod Himmelen, og fortaagede den rene, klare Luft. Jeg udholdt ikke det gyselige Syn, ilede til mit Qvarteer, gjorde mig rejsesfærdig, og forlod endnu selvsamme Dag et Sted, hvor mit Livs Frelser blev udslettet af de Levendes Tal.

Rettelser:

Pag. 121, 7de Linie staaer: drive, for: dreie.



